

ส่วนที่ 1

ข้อมูลสภาพทั่วไปของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

- 1.1 ความเป็นมา
- 1.2 ลักษณะทางกายภาพ
- 1.3 ข้อมูลการปกครอง/ประชากร
- 1.4 ข้อมูลเศรษฐกิจ
- 1.5 ลักษณะทางสังคม
- 1.6 โครงสร้างพื้นฐาน
- 1.7 ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 1.8 สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญ
- 1.9 ข้อมูลเชิงสถิติที่สำคัญเชิงพื้นที่
- 1.10 ผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดฯ
- 1.11 ภาพรวมตัวชี้วัดของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ส่วนที่ 1

ข้อมูลสภาพทั่วไปของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

1.1 ความเป็นมา

1.1.1 ที่ตั้ง

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (East Coast Southern Subregion) ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของภาคใต้ฝั่งทะเลอ่าวไทย ประกอบด้วยจังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และพัทลุง ท่าเลที่ตั้งมีความเกี่ยวข้องกับศูนย์กลางของความเจริญรุ่งเรืองของอาณาจักรโบราณในอดีตของคาบสมุทรมลายู คืออาณาจักรตามพรลิงค์ และอาณาจักรศรีวิชัย ซึ่งมีความสำคัญเป็นเส้นทางในการเชื่อมโยงทางการค้า และการเผยแผ่ศาสนาจากอินเดีย อาหรับ เปอร์เซีย และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยปรากฏหลักฐานทางประวัติศาสตร์ของความเจริญรุ่งเรืองในอดีตมากมาย ได้แก่ โบราณสถานเขาคา โบราณสถานโมคลานและวัดพระบรมธาตุ จังหวัด นครศรีธรรมราช วัดพระบรมธาตุไชยา อำเภอไชยา แหล่งโบราณคดีเขาศรีวิชัย อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี และวัดเขียน จังหวัดพัทลุง เป็นต้น ส่งผลให้มีการสืบทอดประเพณีและวัฒนธรรมประจำท้องถิ่นในกลุ่มจังหวัดมาจนถึงปัจจุบัน ได้แก่ **จังหวัดชุมพร** เช่น ประเพณีงานเทิดพระเกียรติเสด็จในกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์และ งานกาชาด งานประเพณีแห่พระแข่งเรือ งานโลกทะเลชุมพร งานแข่งขันเรือยาวขึ้นโขงชิงธง ชิงถ้วยพระราชทานคลองในหลวง (หัววัง - พนังตัก) งานวันผลไม้หลังสวน ล่องแพอำเภอพะโต๊ะ งานส่งเสริมประเพณีขึ้นเบญจา งานขึ้นถ้ำรับร้อ **จังหวัดสุราษฎร์ธานี** เช่น ประเพณีชักพระหรือลากพระ กีฬาชนควาย งานวันเงาะโรงเรียน **จังหวัดนครศรีธรรมราช** เช่น ประเพณีสารทเดือนสิบ แห่ผ้าขึ้นธาตุ ลากพระ **จังหวัดพัทลุง** เช่น งานประเพณีแข่งโพนลากพระ(ชักพระ) การละเล่นชัตตัมประเพณีชิงเปรต งานวันอนุรักษ์มรดกไทยและงานมหกรรมชิงแชมป์หนังตะลุง และโนรนาฏศิลป์เมืองใต้ เป็นต้น

1.1.2 อาณาเขต

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีอาณาเขตติดต่อกับกลุ่มจังหวัด 3 กลุ่มจังหวัด กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน และกลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน ดังนี้

- **ด้านทิศเหนือ** ติดต่อกับกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่างที่อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
- **ด้านทิศตะวันออก** ติดต่อกับทะเลอ่าวไทย และกลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดนที่จังหวัดสงขลา
- **ด้านทิศตะวันตก** ติดต่อกับกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ตั้งแต่อำเภอกระบุรี จังหวัดระนอง ถึงอำเภอทับปุด จังหวัดพังงา
- **ด้านทิศใต้** ติดต่อกับกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ตั้งแต่ จังหวัดกระบี่ ถึงจังหวัดตรัง และกลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดนตั้งแต่จังหวัดสตูล ถึงจังหวัดสงขลา

1.2 ลักษณะทางกายภาพ

1.2.1 ลักษณะภูมิประเทศ

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีพื้นที่รวมมากที่สุดของภาคใต้ คือ 32,268.824 ตารางกิโลเมตร หรือ 20,164,359 ไร่ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 45.63 ของพื้นที่ภาคใต้ โดยจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีพื้นที่มากที่สุด คือ 12,891 ตารางกิโลเมตร หรือ 8.06 ล้านไร่ รองลงมาคือ จังหวัดนครศรีธรรมราช ชุมพรและพัทลุงตามลำดับ จำแนกเป็นรายจังหวัดได้ ดังนี้

ตาราง : พื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

จังหวัด	พื้นที่		อันดับระดับภาค (ภาคใต้)	อันดับระดับ กลุ่มจังหวัด
	ตารางกิโลเมตร	ไร่		
ชุมพร	6,010.849	3,750,000	4	3
สุราษฎร์ธานี	12,891.000	8,060,000	1	1
นครศรีธรรมราช	9,942.502	6,214,064	2	2
พัทลุง	3,424.473	2,140,295	10	4

ที่มา : ศูนย์สารสนเทศเพื่อการบริหารและงานปกครอง , กรมการปกครอง , กระทรวงมหาดไทย

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีสภาพภูมิประเทศเป็นที่ราบชายทะเล และพื้นที่เชิงเขาตอนกลาง ของคาบสมุทร ได้แก่ เทือกเขานครศรีธรรมราช เทือกเขาตะนาวศรี และเทือกเขาภูเก็ต โดยมีชายฝั่งทะเลยาวประมาณ 600 กิโลเมตร บางส่วนเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำสำคัญของประเทศ ได้แก่ ทะเลน้อย ทะเลสาบสงขลา จังหวัดพัทลุง ป่าชายเลนทุ่งคา-สวี จังหวัดชุมพร หมู่เกาะอ่างทอง และในบางคลองร้อยละ จังหวัดสุราษฎร์ธานีพื้นที่เหล่านี้นอกจากจะมีคุณค่าในเชิงนิเวศน์แล้ว ยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่สำคัญของกลุ่มจังหวัดอีกด้วย

1.2.2 สภาพภูมิอากาศ

พื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ได้รับอิทธิพลจากมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือพัดผ่านอ่าวไทย และมรสุมตะวันตกเฉียงใต้จากคาบสมุทรอินเดีย ภูมิประเทศโดยรวมจึงเป็นแบบร้อนชื้น มีฝนตกยาวนานระหว่างเดือนพฤษภาคม ถึง มกราคมของทุกปี จำแนกฤดูกาลได้ 2 ฤดู ดังนี้

- **ฤดูร้อน** ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ - เมษายน มีอากาศร้อนตลอดฤดู อุณหภูมิเฉลี่ยประมาณ 28 องศาเซลเซียส
- **ฤดูฝน** ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ถึงเดือนมกราคม โดยในช่วงเดือนพฤษภาคม ถึงเดือนตุลาคม ได้รับอิทธิพลจากมรสุมตะวันตกเฉียงใต้มีฝนตกปานกลาง ส่วนฝนตกหนักจะเกิดในช่วงที่ได้รับอิทธิพลจากมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือประมาณเดือนพฤศจิกายน ถึงเดือนมกราคม

1.3 ข้อมูลการปกครอง/ประชากร

1.3.1 การปกครอง

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีอาณาเขตการปกครองครอบคลุม 4 จังหวัด ประกอบด้วย 61 อำเภอ 435 ตำบล 4,023 หมู่บ้าน และ 479 องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ดังนี้

จังหวัด	อำเภอ	ตำบล	หมู่บ้าน	อบจ.	เทศบาล	อบต.
ชุมพร	8	70	736	1	25	53
สุราษฎร์ธานี	19	131	1,066	1	32	105
นครศรีธรรมราช	23	169	1,551	1	30	157
พัทลุง	11	65	670	1	43	30
รวมทั้งหมด	61	435	4,023	4	130	345

ที่มา : กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

1.3.2 ประชากร

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีประชากรในปี พ.ศ.2556 จำนวน 3.59 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 5.55 ของประเทศ และร้อยละ 39.32 ของภาคใต้ โดยจังหวัดนครศรีธรรมราช มีประชากรมากที่สุด 1.54 ล้านคน รองลงมา คือ จังหวัดสุราษฎร์ธานี 1.03 ล้านคน จังหวัดพัทลุง 0.51 ล้านคน และจังหวัดชุมพร จำนวน 0.49 ล้านคน ความหนาแน่นของประชากรประมาณ 111 คนต่อตารางกิโลเมตร

ตาราง : จำนวนประชากร ปี พ.ศ. 2556 เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย

หน่วย : คน

ลำดับที่	กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	ชาย	หญิง	รวม
		1,774,440	1,815,530	3,589,970
1	นครศรีธรรมราช	763,810	778,033	1,541,843
2	สุราษฎร์ธานี	509,947	521,865	1,031,812
3	พัทลุง	253,264	264,757	518,021
4	ชุมพร	247,419	250,875	498,294

ที่มา : สำนักทะเบียนกลาง กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2556

ตาราง : จำนวนประชากรของกลุ่มจังหวัดเปรียบเทียบกับภาคใต้ และประเทศ

หน่วย : คน

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	ปี พ.ศ.				
	2552	2553	2554	2555	2556
ประเทศ	63,525,062	63,878,267	64,076,033	64,456,695	64,785,909
ภาคใต้	8,813,880	8,893,050	8,994,925	9,060,187	9,131,425
กลุ่มภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	3,506,241	3,522,442	3,546,868	3,567,975	3,589,970
(คิดเป็นร้อยละของประเทศ)	5.52	5.51	5.54	5.54	5.54
(คิดเป็นร้อยละของภาคใต้)	39.78	39.61	39.43	39.38	39.31
(ร้อยละที่เพิ่มขึ้น/ลดลง)	0.56	0.46	0.69	0.60	0.62
ชุมพร	487,744	489,964	494,486	495,310	498,294
สุราษฎร์ธานี	994,221	1,000,383	1,013,717	1,023,288	1,031,812
นครศรีธรรมราช	1,516,499	1,522,561	1,527,338	1,534,887	1,541,843
พัทลุง	507,777	509,534	511,327	514,490	518,021
กลุ่มภาคใต้ฝั่งอันดามัน	1,814,555	1,836,621	1,869,501	1,877,933	1,890,651
กลุ่มภาคใต้ชายแดน	3,493,084	3,533,987	3,578,556	3,614,279	3,650,804

ที่มา : สำนักทะเบียนกลาง กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

1.3.3 ด้านแรงงานและการมีงานทำ

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีกำลังแรงงานโดยรวมในปี พ.ศ. 255 6 จำนวน 2,305,167 คน คิดเป็นร้อยละ 64.22 ของประชากรของกลุ่มจังหวัด และร้อยละ 41.85 ของกำลังแรงงานภาคใต้ ซึ่งเป็นกำลังแรงงานที่เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2555 ที่มีกำลังแรงงาน จำนวน 2,295,800 คน คิดเป็นร้อยละที่เพิ่มขึ้น 1.50 ซึ่งถือว่าเป็นกำลังแรงงานที่มากที่สุดใภาคใต้

ตาราง : แสดงกำลังแรงงาน

หน่วย : คน

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	ปี พ.ศ.				
	2552	2553	2554	2555	2556
ประเทศ	38,426,756	38,643,482	38,921,507	39,407,838	39,383,790
ภาคใต้	5,194,184	5,318,838	5,378,881	5,467,949	5,508,131
กลุ่มภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	2,199,711	1,667,342	2,101,112	2,295,800	2,305,167
(คิดเป็นร้อยละของประเทศ)	5.72	4.31	5.40	5.83	5.86
(คิดเป็นร้อยละของภาคใต้)	42.35	31.35	39.06	41.99	41.85
(ร้อยละที่เพิ่มขึ้น/ลดลง)	11.37	-24.20	26.02	9.27	0.41
ชุมพร	293,025	305,474	311,456	312,483	312,439
สุราษฎร์ธานี	557,537	-	427,501	585,919	600,278
นครศรีธรรมราช	1,003,181	1,009,985	1,020,060	1,037,414	1,038,099
พัทลุง	345,968	351,883	342,095	359,984	354,351
กลุ่มภาคใต้ฝั่งอันดามัน	1,020,035	517,140	922,674	1,096,053	1,095,391
กลุ่มภาคใต้ชายแดน	1,974,439	166,377	1,652,632	2,076,097	2,107,574

หมายเหตุ : ปี พ.ศ. 2553 บางจังหวัดไม่มีข้อมูล เนื่องจากไม่ได้ทำการสำรวจในเดือนกันยายน 2553

ที่มา : การสำรวจภาวะการทำงานของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
รวบรวมโดย : สำนักสถิติพยากรณ์ สำนักงานสถิติแห่งชาติ

1.3.4 อัตราการว่างงานรวม

ในปี พ.ศ. 255 6 อัตราการว่างงานของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย คิดเป็นร้อยละ 2.43 ของประชากรของกลุ่มจังหวัด ซึ่งมีค่าใกล้เคียงกับ ปี พ.ศ.2555 ที่ร้อยละ 2.23

ตาราง : อัตราการว่างงานรวม

หน่วย : ร้อยละ

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	ปี พ.ศ.				
	2552	2553	2554	2555	2556
ประเทศ	1.49	1.04	0.68	0.66	0.72
ภาคใต้	1.84	1.35	0.77	0.70	0.99
กลุ่มภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	5.58	3.30	3.26	2.23	2.43
ชุมพร	1.12	0.65	0.16	0.41	0.42
สุราษฎร์ธานี	0.57	-	1.45	0.55	0.53
นครศรีธรรมราช	2.37	1.50	0.77	0.69	0.59
พัทลุง	1.52	1.15	0.88	0.58	0.89
กลุ่มภาคใต้ฝั่งอันดามัน	1.22	0.61	0.68	0.45	0.74
กลุ่มภาคใต้ชายแดน	2.40	1.3	1.90	0.93	1.40

หมายเหตุ : อัตราการว่างงาน $\frac{\text{ผู้ว่างงาน} \times 100}{\text{ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน}}$

ที่มา : การสำรวจภาวะการทำงานของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
รวบรวมโดย : สำนักสถิติพยากรณ์ สำนักงานสถิติแห่งชาติ

1.4 ข้อมูลเศรษฐกิจ

1.4.1 อุตสาหกรรม

มีโรงงานอุตสาหกรรมจำนวน 3,727 โรงงาน เงินลงทุนรวม 277,227,202,354 บาท การจ้างงาน 66,950 คน (ข้อมูล ณ กันยายน 2553)

ตาราง : สถิติจำนวนโรงงานแยกตามหมวดอุตสาหกรรม

ที่	รายการ	จำนวน	เงินลงทุน	ชาย	หญิง	รวม	แรงม้า
1	อุตสาหกรรมการเกษตร	789	2,066,508,568	1,608	279	1,887	10,735.75
2	อุตสาหกรรมอาหาร	337	167,447,511,457	7,269	7,423	14,692	735,114.29
3	อุตสาหกรรมเครื่องดื่ม	10	1,165,164,125	663	121	784	28,087.21
4	อุตสาหกรรมสิ่งทอ	20	315,829,000	183	84	267	16,480.15
5	อุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย	2	37,000,000	55	290	345	210.46
6	อุตสาหกรรมเครื่องหนัง	2	1,327,000	9	1	10	14.71
7	อุตสาหกรรมไม้และ ผลิตภัณฑ์จากไม้	373	9,268,039,075	9,615	4,293	13,908	435,069.20
8	อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ และเครื่องเรือน	73	596,793,021	1,699	1,003	2,702	13,065.36
9	อุตสาหกรรมกระดาษและ ผลิตภัณฑ์จากกระดาษ	6	196,606,000	53	18	71	421.19
10	อุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์	6	32,625,000	28	15	43	112.56
11	อุตสาหกรรมเคมี	16	416,866,500	313	69	382	8,922.38
12	อุตสาหกรรมปิโตรเคมีและ ผลิตภัณฑ์	21	760,274,000	395	54	449	35,055.48
13	อุตสาหกรรมยาง	249	9,657,454,992	5,600	6,554	12,154	169,986.53
14	อุตสาหกรรมพลาสติก	25	337,101,000	178	118	296	4,059.28
15	อุตสาหกรรมโลหะ	317	11,620,189,722	3,764	1,003	4,767	1,043,594.32
16	อุตสาหกรรมโลหะ	0	0	0	0	0	-
17	อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์โลหะ	143	437,491,674	785	64	849	8,821.36
18	อุตสาหกรรมเครื่องจักรกล	130	318,984,750	664	6	670	4,942.25
19	อุตสาหกรรมไฟฟ้า	8	2,645,000	59	0	59	111.37
20	อุตสาหกรรมขนส่ง	265	3,384,157,828	3,127	411	3,538	12,909.28
21	อุตสาหกรรมอื่นๆ	935	69,164,633,642	5,384	3,693	9,077	5,844,614.32
รวม		3,727	277,227,202,354	41,451	25,499	66,950	8,372,327.45

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

1.5 ลักษณะทางสังคม

1.5.1 แหล่งน้ำสำคัญ กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีกลุ่มน้ำสำคัญ ดังนี้

1) **ลุ่มน้ำตาปี** ครอบคลุมพื้นที่ 5 จังหวัด คือ จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช กระบี่ พังงา และระนอง โดยพื้นที่ส่วนใหญ่ของกลุ่มน้ำอยู่ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีพื้นที่ทั้งหมด 13,454 ตารางกิโลเมตร ลุ่มน้ำตาปี มีปริมาณน้ำท่าตามธรรมชาติในลุ่มน้ำมากเพียงพอกับความต้องการใช้น้ำในกิจกรรมต่างๆ ในพื้นที่ ลุ่มน้ำทั้งในสภาพปัจจุบันและสภาพในอนาคตเมื่อมีการพัฒนาพื้นที่ชลประทานจนเต็มศักยภาพของพื้นที่ และยังมีปริมาณความจุเก็บกักมากเพียงพอกับปริมาณความต้องการใช้น้ำทั้งลุ่มน้ำ แต่เนื่องจากปริมาณความจุใช้งานส่วนใหญ่เป็นปริมาณความจุของเขื่อนรัชชประภา ซึ่งอยู่ในลุ่มน้ำย่อยคลองพระแสง เป็นลำน้ำสาขาของแม่น้ำพุมดวง และไหลมาบรรจบกับแม่น้ำตาปีบริเวณอำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานีซึ่งเป็นตอนล่างของแม่น้ำตาปี จึงไม่สามารถใช้ประโยชน์จากความจุใช้งานนี้กับพื้นที่ลุ่มน้ำตาปีที่อยู่เหนือจุดบรรจบขึ้นมาได้ส่งผลให้ยังคงเกิดปัญหาการขาดแคลนน้ำในบางพื้นที่ที่ระบบเก็บกักน้ำและ ระบบกระจายน้ำส่งไปไม่ถึง ถึงแม้สภาพปัญหาไม่รุนแรงมากนักเนื่องจากปริมาณฝนที่ตกชุกในพื้นที่ลุ่มน้ำ คุณภาพน้ำลุ่มน้ำตาปีอยู่ในเกณฑ์พอใช้ถึงดี

2) **ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา** ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา ตั้งอยู่บนชายฝั่งด้านตะวันออกของภาคใต้ มีเนื้อที่ 9,807 ตารางกิโลเมตร (6,129,375 ไร่) แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นพื้นดินมีเนื้อที่ประมาณ 8,761 ตารางกิโลเมตร และส่วนที่เป็นพื้นน้ำ มีพื้นที่ประมาณ 1,046 ตารางกิโลเมตร มีความกว้างจาก ทิศตะวันตกไปทิศตะวันออกประมาณ 20 กิโลเมตร ส่วนความยาวจากทิศเหนือไปทิศใต้ประมาณ 75 กิโลเมตร ครอบคลุมพื้นที่ 3 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดสงขลา จังหวัดพัทลุง และจังหวัดนครศรีธรรมราช คุณภาพน้ำในลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลาอยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรม

3) **ลุ่มน้ำปากพนัง** ต้นน้ำเกิดจากเทือกเขาบรรทัด ในเขตตำบลวังอ่าง อำเภอชะอวด ไหลผ่าน อำเภอชะอวด อำเภอเชียรใหญ่ และมีสาขาจากอำเภอหัวไทรมารวมกันที่บ้านปากแพรก กลายเป็นแม่น้ำปากพนัง ไหลลงสู่อ่าวนครศรีธรรมราชนับเป็นแม่น้ำที่สำคัญทางเศรษฐกิจของจังหวัดมาก โดยเฉพาะทางการเกษตรกรรม บริเวณลุ่มน้ำปากพนังและสาขาเป็นบริเวณพื้นที่ราบ มีพื้นที่มากกว่า 500,000 ไร่ มีโครงการพัฒนาพื้นที่ลุ่มน้ำปากพนังอันเนื่องมาจากพระราชดำริดำเนินการโดยกรมชลประทานและแม่น้ำปากพนังเป็นที่ตั้งของท่าเทียบเรือประมงจังหวัดนครศรีธรรมราชและตลาดกลางกุ้งกุลาดำนครศรีธรรมราช

4) **แม่น้ำชุมพร** เกิดจากเทือกเขาในตำบลปากจั่น อำเภอกระบุรี จังหวัดระนอง ไหลไปทางตะวันออกถึงบ้านดอนสมอแล้วไหลผ่านตำบลวังไผ่บ้านขุนกระโทก ตำบลตากแดด อำเภอเมืองชุมพรไหลออกทะเล บริเวณตอนเหนือของอ่าวสวีที่ตำบลทุ่งคาอำเภอเมืองชุมพร มีความยาว 50 กิโลเมตรมีน้ำตลอดทั้งปี

สภาพทางภูมิศาสตร์ของภาคใต้ไม่มีลักษณะพื้นที่ราบลุ่มน้ำขนาดใหญ่ที่ชัดเจน แหล่งน้ำตามธรรมชาติของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยจึงมาจากแม่น้ำ ลำคลอง ซึ่งสภาพพื้นที่เป็นเพียงลุ่มน้ำแคบๆ แม่น้ำและคลองในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยจึงเป็นแม่น้ำสายสั้น อัตราการไหลค่อนข้างแรงและมีการตกตะกอนในลำน้ำน้อย แม่น้ำจะไหลลงสู่ชายฝั่งทะเลอ่าวไทย โดยกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีลำน้ำสายที่สำคัญ ได้แก่ คลองท่าตะเภา คลองหลังสวน คลองกลาย คลองจันดี แม่น้ำตาปี คลองสินปุน คลองอิปัน คลองสก คลองแสง และคลองพุมดวง

1.6 โครงสร้างพื้นฐาน

1.6.1 ระบบไฟฟ้า โครงข่ายระบบไฟฟ้าของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย รับผิชอบโดยการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยใช้ระบบสายส่งไฟฟ้าขนาด 230 กิโลโวลต์ 4 วงจร มีโครงข่ายเชื่อมโยงจากภาคกลาง สู่อำเภอชุมพร และสุราษฎร์ธานี เชื่อมต่อกับสายส่งไฟฟ้าขนาด 230 กิโลโวลต์ 2 วงจร เชื่อมโยงจังหวัดนครศรีธรรมราช และพัทลุง ต่อเนื่องไปยังภาคใต้ตอนล่าง ระบบสายส่งไฟฟ้าหลักดังกล่าวเชื่อมโยงแหล่งผลิตไฟฟ้าสำคัญในพื้นที่ ได้แก่ โรงไฟฟ้าขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช โรงไฟฟ้าพลังน้ำเขื่อนรัชชประภาจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ตาราง : โรงงานผลิตไฟฟ้า

โรงไฟฟ้า	กำลังการผลิต	ปริมาณการขายไฟฟ้าเข้าระบบ	เชื้อเพลิงหลัก/สำรอง
โรงไฟฟ้า บริษัท ผลิตไฟฟ้าขนอม จำกัด	818.1 MW	818.1 MW	ก๊าซธรรมชาติ, น้ำมันเตา, น้ำมันดีเซล
โรงไฟฟ้าเขื่อนรัชชประภา	240 MW	240 MW	พลังน้ำ
โรงไฟฟ้าสุราษฎร์ธานี	244 MW	244 MW	น้ำมันดีเซล, น้ำมันเตา

ที่มา : การไฟฟ้าการผลิตแห่งประเทศไทย

ในด้านการให้บริการระบบจำหน่ายไฟฟ้าจะอยู่ในความรับผิดชอบของการไฟฟ้าเขต 1 (ภาคใต้) ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค มีจำนวนผู้ใช้ไฟฟ้าในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย 942,345 ราย และมีการใช้พลังงานไฟฟ้าเป็นจำนวน 4,661 ล้านหน่วย เมื่อพิจารณารายจังหวัดพบว่า จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีการใช้ไฟฟ้าสูงสุดรองลงมาได้แก่ จังหวัดนครศรีธรรมราช ชุมพร และพัทลุง ตามลำดับ ขณะที่จังหวัดนครศรีธรรมราชมีจำนวนผู้ใช้ไฟฟ้ามากที่สุด รองลงมาได้แก่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ชุมพร และพัทลุง ตามลำดับ โดยพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ ฝั่งอ่าวไทยมีอัตราของหมู่บ้านที่มีไฟฟ้าใช้คิดเป็นร้อยละ 99.9 และมีอัตราของจำนวนครัวเรือนที่มีไฟฟ้าใช้คิดเป็น ร้อยละ 82.8

1.6.2 ระบบประปา กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีระบบประปาที่ให้บริการทั้งจากการประปาส่วนภูมิภาค การประปาส่วนท้องถิ่น และการประปาหมู่บ้าน โดยที่ระบบการประปาที่รับผิดชอบ โดยสำนักงานการประปาส่วนภูมิภาคจำนวน 17 แห่ง มีพื้นที่บริการเทศบาลนคร จำนวน 1 แห่ง เทศบาลเมืองจำนวน 7 แห่ง เทศบาลตำบล จำนวน 46 แห่ง และให้บริการพื้นที่รอบนอกเขตเทศบาลบางส่วน โดยมีแหล่งน้ำดิบจากน้ำผิวดิน เช่น แม่น้ำ คลอง เขื่อน คลองชลประทาน และน้ำใต้ดิน มีกำลังการผลิตน้ำประปารวมทั้งสิ้น 241,392 ลูกบาศก์เมตร/วัน ซึ่งการประปาชุมพรจะมีกำลังการผลิตสูงที่สุด 36,720 ลูกบาศก์เมตร/วัน สำหรับผู้ใช้น้ำประปาในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีจำนวนรวม 170,664 ครัวเรือน ปริมาณจำหน่ายรวม 136,683 ลูกบาศก์เมตร/วัน และอัตราการใช้น้ำต่อครัวเรือนเฉลี่ยเท่ากับ 0.69 ลูกบาศก์เมตร/วัน ซึ่งจะเห็นได้ว่าทั้งจำนวนผู้ใช้น้ำประปา ปริมาณน้ำประปา และอัตราการใช้น้ำต่อครัวเรือนจะมีอัตราการเพิ่มขึ้นจากอดีตอย่างต่อเนื่องในส่วนประปาท้องถิ่น โดยความรับผิดชอบของเทศบาลต่างๆ จะมีกำลังผลิตตั้งแต่ 330 ลูกบาศก์เมตร/วัน ไปจนถึงกำลังผลิต 53,000 ลูกบาศก์เมตร/วัน จำนวนครัวเรือนผู้ใช้ไฟฟ้าจำนวนตั้งแต่ 400 ครัวเรือน ไปจนถึง 31,962 ครัวเรือน แหล่งน้ำดิบส่วนใหญ่จะเป็นแหล่งน้ำผิวดิน เช่น แม่น้ำ คลองต่างๆ ในพื้นที่และน้ำตก รวมถึงคลองชลประทาน โดยระบบการประปาหมู่บ้าน และแหล่งน้ำอื่นๆส่วนใหญ่เป็นการ

บริการภายในชุมชนหมู่บ้าน ขนาด 35-400 หลังคาเรือน และมีกำลังการผลิต 20-400 ลูกบาศก์เมตร/วัน แหล่งน้ำดิบ ได้แก่ น้ำบาดาล บ่อน้ำตื้นและแหล่งน้ำผิวดินอื่นๆ แต่อย่างไรก็ตาม ยังมีระบบประปาไม่ครบทุกหมู่บ้าน ซึ่งจะเห็นได้ว่า กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีแหล่งน้ำธรรมชาติยังสามารถพัฒนาเป็นแหล่งน้ำดิบในการผลิตน้ำประปาได้ในอนาคต แต่อาจประสบปัญหาคุณภาพน้ำในบางพื้นที่ นอกจากนี้ยังมีปัญหาน้ำเสียในบางพื้นที่เช่นกัน

1.6.3 การคมนาคมและขนส่ง ระบบโครงข่ายคมนาคมขนส่งในพื้นที่ค่อนข้างสมบูรณ์และสามารถเดินทางเชื่อมโยงกันในแนวเหนือ -ใต้ และระหว่างชายฝั่งทะเลทั้งสองด้าน และเชื่อมต่อไปยังประเทศเพื่อนบ้านได้สะดวก

(1) **ทางบก** ระบบโครงข่ายถนนในพื้นที่ สามารถเชื่อมโยงและเดินทางได้สะดวกโดยปัจจุบันการเชื่อมโยงมีถนน 4 ช่องจราจร เชื่อมโยงระหว่างเมืองหลักในพื้นที่และภาคอื่นๆ ของประเทศตามแนวเหนือ -ใต้ และแนวตะวันออก -ตะวันตก สามารถติดต่อถึงกันได้สะดวกมีเส้นทางสำคัญ ได้แก่ เส้นทางหมายเลข 4, 41, 42, 44 (ถนนสายกระบี่ - ชนอม) ขนาด 4 ช่องจราจร (กันเขตทาง 200 เมตร สำหรับวางระบบท่อส่งน้ำมัน ท่อก๊าซธรรมชาติ และทางรถไฟ ในอนาคต)

(2) **ทางรถไฟ** เส้นทางรถไฟมีการเชื่อมโยงจากกรุงเทพมหานครผ่านพื้นที่ จังหวัดชุมพร จังหวัด สุราษฎร์ธานี จังหวัดนครศรีธรรมราช และจังหวัดพัทลุง และมีสถานีขนส่งสินค้าทางรถไฟที่ อำเภอ พุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี และอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช

(3) **ทางน้ำ** มีท่าเรือกระจายอยู่ในเกือบทุกจังหวัด เป็นท่าเทียบเรือสินค้าชายฝั่งทั้งของรัฐและเอกชน เช่น ท่าเรือปากอ่าวบ้านดอน ท่าเรือดอนสัก ท่าเรือชุมพร และนครศรีธรรมราช

(4) **ทางอากาศ** กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีท่าอากาศยานหลักจำนวน 3 แห่ง ประกอบด้วย ท่าอากาศยานนานาชาติสุราษฎร์ธานี ท่าอากาศยานนานาชาติเกาะสมุย และท่าอากาศยานนครศรีธรรมราช มีปริมาณการขนส่งผู้โดยสารเป็นอันดับ 2 ของภาคใต้ รองจากกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันในปี 2555 เท่ากับ 3,414,529 คน คิดเป็นร้อยละ 20.99 ของภาคใต้ โดยมีปริมาณการขนส่งผู้โดยสารมากที่สุดที่ท่าอากาศยานนานาชาติเกาะสมุย ปริมาณการขนส่งสินค้าในภาคใต้ โดยในปี 2555 เท่ากับ 3,407.38 เมตริกตัน คิดเป็นร้อยละ 6.37 ของภาคใต้ รองจากกลุ่มจังหวัดภาคใต้อันดามัน และภาคใต้ชายแดน ที่มีการขนส่งสินค้า ร้อยละ 63.69 และ 29.93 ตามลำดับ

ตาราง : แสดงปริมาณการขนส่งผู้โดยสาร ณ ท่าอากาศยานภาคใต้

หน่วย : คน

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2551	2552	2553	2554	2555
รวมภาคใต้	9,820,678	10,152,214	11,653,406	13,726,146	16,265,968
กลุ่มภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	1,955,572	2,087,987	2,312,808	2,614,617	3,414,529
(คิดเป็นร้อยละของภาคใต้)	19.91	20.57	19.85	19.05	20.99
(ร้อยละที่เพิ่มขึ้น/ลดลง)	-8.53	6.77	10.77	13.05	30.60
ชุมพร	0	2	0	5,366	11,029
สุราษฎร์ธานี	336,560	374,744	489,878	572,130	816,413
- สมุย จ.สุราษฎร์ธานี	1,320,583	1,415,984	1,416,138	1,482,106	1,861,229
นครศรีธรรมราช	298,429	297,257	406,792	555,015	725,858
กลุ่มภาคใต้ฝั่งอันดามัน	6,502,986	6,595,642	7,846,435	9,160,483	10,733,369
(คิดเป็นร้อยละของภาคใต้)	66.22	64.97	67.33	66.74	65.99
(ร้อยละที่เพิ่มขึ้น/ลดลง)	-2.21	1.42	18.96	16.75	13.91
กลุ่ม 5 จังหวัดชายแดน	1,362,120	1,468,585	1,494,163	1,951,046	2,118,070
(คิดเป็นร้อยละของภาคใต้)	13.87	14.47	12.82	14.21	13.02
(ร้อยละที่เพิ่มขึ้น/ลดลง)	-7.26	7.82	1.74	30.59	6.70

ที่มา : การท่าอากาศยานแห่งประเทศไทย กรมการขนส่งทางอากาศ , บริษัท บางกอกแอร์เวย์ จำกัด

ตาราง : แสดงปริมาณการขนส่งสินค้า ณ ท่าอากาศยานภาคใต้

หน่วย : เมตริกตัน

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2551	2552	2553	2554	2555
รวมภาคใต้	32,466.33	34,259.96	48,262.00	49,474.00	53,453.10
กลุ่มภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	2,800.21	2,847.30	2,782.00	3,363.00	3,407.38
(คิดเป็นร้อยละของภาคใต้)	8.62	8.31	5.76	6.80	6.37
(ร้อยละที่เพิ่มขึ้น/ลดลง)	8.87	1.68	-2.29	20.88	1.32
ชุมพร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
สุราษฎร์ธานี	1,419.23	1,301.99	1,153.00	1,369.00	1,540.99
- สมุย จ.สุราษฎร์ธานี	367.41	436.64	816.00	1,310.00	1,172.18
นครศรีธรรมราช	1,013.57	1,108.67	813.00	684.00	694.21
กลุ่มภาคใต้ฝั่งอันดามัน	19,052.12	19,935.67	31,843.00	31,608.00	34,044.72
(คิดเป็นร้อยละของภาคใต้)	58.68	58.19	65.98	63.89	63.69
(ร้อยละที่เพิ่มขึ้น/ลดลง)	-1.43	4.64	59.73	-0.74	7.71
กลุ่ม 5 จังหวัดชายแดน	10,614.00	11,477.00	13,637.00	14,503.00	16,001.00
(คิดเป็นร้อยละของภาคใต้)	32.69	33.50	28.26	29.31	29.93
(ร้อยละที่เพิ่มขึ้น/ลดลง)	10.67	8.13	18.82	6.35	10.33

ที่มา : การท่าอากาศยานแห่งประเทศไทย กรมการขนส่งทางอากาศ , บริษัท บางกอกแอร์เวย์ จำกัด

1.7 ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

1.7.1 ทรัพยากรป่าไม้

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีทรัพยากรป่าไม้รวม 7,976.79 ตารางกิโลเมตร เฉลี่ยร้อยละ 31.98 โดยจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีพื้นที่ป่า 3,893.85 ตารางกิโลเมตร จังหวัดนครศรีธรรมราช มีพื้นที่ป่า 2,147.20 ตารางกิโลเมตร จังหวัดชุมพร มีพื้นที่ป่า 1,323.64 ตารางกิโลเมตร และจังหวัดพัทลุง มีพื้นที่ป่า 612.11 ตารางกิโลเมตร (ข้อมูลจากการแปลภาพถ่ายดาวเทียม LANDSAT 5) TM (มาตราส่วน 1: 50000) ซึ่งนโยบายด้าน ป่าไม้ได้กำหนดเป้าหมายเมื่อปี 2528 ต้องการให้มีพื้นที่ป่าในภาพรวมของประเทศ 40% ของพื้นที่ประเทศ

1.7.2 ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีความหลากหลายของทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งสูงมากเป็นพื้นที่ที่มีความเหมาะสมต่อการเป็นแหล่งกำเนิดอาหารสูง เนื่องจากกลุ่มภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยตั้งแต่จังหวัดชุมพรถึงจังหวัดนครศรีธรรมราช มีพื้นที่ความยาวตลอดแนวชายฝั่งประมาณ 600 กิโลเมตร และมีสภาพเป็นอ่าวที่เหมาะสมโดยเฉพาะอ่าวบ้านดอน นอกจากนี้ยังมีทรัพยากรป่าชายเลนที่เชื่อมโยงกันจำนวนทั้งสิ้น 192,993.02 ไร่ โดยในปี พ.ศ. 2553 จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีพื้นที่ป่าชายเลน 76,408 ไร่ ลดลงต่ำสุดเมื่อ ปี พ.ศ. 2539 เหลือ 19,586.25 ไร่ จังหวัดชุมพรมีพื้นที่ป่าชายเลน 55,355 ไร่ ลดลงต่ำสุดเมื่อปี พ.ศ. 2536 เหลือ 19,698.75 ไร่ จังหวัดนครศรีธรรมราช มีพื้นที่ป่าชายเลน 59,875.64 ไร่ ลดลงต่ำสุดเมื่อปี พ.ศ. 2536 เหลือ 49,975 ไร่ จังหวัดพัทลุงมีพื้นที่ป่าชายเลน 1,354.38 ไร่ ลดลงต่ำสุดเมื่อปี พ.ศ. 2529 เหลือ 656 ไร่ (ข้อมูลจากส่วนบริหารจัดการทรัพยากรป่าชายเลนที่ 4, 2553)

- **การประมง** กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยเป็นพื้นที่ที่มีความสำคัญด้านการประมงแห่งหนึ่งของประเทศ การประมงในพื้นที่มีการประมงทะเล การประมงน้ำจืด การเพาะเลี้ยงชายฝั่ง เมื่อพิจารณา การประมงทะเลของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย จากปริมาณการจับสัตว์น้ำเค็ม ณ ท่าขึ้นท่าเทียบเรือขององค์กรสะพานปลา ในปี พ.ศ. 2552 พบว่า ปริมาณการจับสัตว์น้ำโดยรวมของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีจำนวน 19,299 เมตริกตัน หรือคิดเป็นร้อยละ 5.97 ของภาคใต้ โดยที่จังหวัดชุมพรมีปริมาณสัตว์น้ำขึ้นท่าสูงสุด ร้อยละ 64.03 ของทั้งกลุ่มจังหวัด ขณะที่การประมงน้ำจืดและน้ำกร่อยกระจายอยู่ตามริมปากแม่น้ำ หรือคลองในบริเวณที่มีลักษณะน้ำจืด น้ำกร่อย และน้ำเค็มมาผสมกัน ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีทรัพยากรทางธรรมชาติอย่างอุดมสมบูรณ์

การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเป็นจำนวนมาก และมีความสำคัญต่อการส่งออกสัตว์น้ำ ที่สำคัญของกลุ่มจังหวัด คือ กุ้งทะเล และสัตว์น้ำอื่นๆ สำหรับการเพาะเลี้ยงกุ้งทะเลเพื่อการส่งออกในกลุ่ม จังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ในปี 2552 มีปริมาณ 128,545 ตัน คิดเป็นร้อยละ 38.96 ของภาคใต้ และร้อยละ 22.07 ของประเทศ โดยในระยะแรกของการเลี้ยงเป็นการเลี้ยงแบบเลียนแบบธรรมชาติ แบบกึ่งพัฒนา และแบบพัฒนา โดยได้มีการพัฒนาระบบการเลี้ยง และขยายพื้นที่เพาะเลี้ยงกุ้งอย่างรวดเร็ว

1.8 ด้านการท่องเที่ยว

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีทรัพยากรที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศ มีความโดดเด่นและมีชื่อเสียงระดับโลก ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางทะเล แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ทั้งยังเป็นศูนย์กลางพระพุทธศาสนาของภูมิภาค

ตาราง : แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

รายการ	ประเภทแหล่งท่องเที่ยว				
	ชายหาด ชายทะเล	ธรรมชาติ ภูเขา น้ำตก	วิถีชีวิตชุมชน	ประวัติศาสตร์	ศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี
1. ชุมพร ประตูสู่ภาคใต้ ไหว้สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ชมไร่ กาแฟ แลหาด ทรายรี ดึกกล้วย เล็บมือนาง ขึ้นชื่อ รังนก	- หาดทรายรี อำเภอเมือง - หาดทุ่งวัวแล่น อำเภอปะทิว - หาดอรุณทัย อำเภอทุ่งตะโก - หาดบ่อเมา อำเภอปะทิว	- อุทยานแห่งชาติ หมู่เกาะชุมพร อำเภอเมือง - เกาะพิทักษ์ อำเภอหลังสวน - ล่องแพพะโต๊ะ อำเภอพะโต๊ะ - เขาติงสอ อำเภอปะทิว - น้ำตกเหวโหลม อำเภอพะโต๊ะ	- ศูนย์เรียนรู้แก้มลิง - ศูนย์การเรียนรู้ เศรษฐกิจ พอเพียง อำเภอพะโต๊ะ - โฮมสเตย์ท้องตม ใหญ่ อำเภอสวี	- กรมหลวงชุมพรฯ อำเภอเมือง - อนุสาวรีย์ยุวชน ทหาร อำเภอเมือง - เรือจักรีนฤเบศร์ จำลอง อำเภอ หลังสวน	- ศาลพ่อตาหินช้าง อำเภอท่าแซะ - งานประเพณีแห่พระ แข่งเรือยาว อำเภอ หลังสวน - พิพิธภัณฑ์สถาน แห่งชาติชุมพร อำเภอเมือง
2. สุราษฎร์ธานี เมืองร้อยเกาะ เงาะอร่อย หอยใหญ่ ไข่แดง แหล่งธรรมชาติ	- เกาะสมุย - เกาะพะงัน - เกาะเต่า - หมู่เกาะ อ่างทอง	- อุทยานเขาสม อำเภอพนม - เขื่อนรัชชประภา อำเภอบ้านตาขุน - อุทยานใต้ร่มเย็น อำเภอบ้านนาสาร - น้ำตกคตฟ้า อำเภอบ้านนาสาร - น้ำตก 357 อำเภอเวียงสระ	- บ้านพุมเรียง - ฟาร์มสเตย์เลี้ยงหอย อำเภอกาญจนดิษฐ์ - โฮมสเตย์ถ้ำผิง อำเภอพนม - คลองร้อยสาย อำเภอเมือง	- พระบรมธาตุไชยา อำเภอไชยา - วัดสวนโมกขพล าราม อำเภอไชยา - พิพิธภัณฑ์ไชยา อำเภอไชยา	- มวยไชยา - ชักพระ ทอดผ้าป่า และแข่งขันเรือยาว
3. นครศรีธรรมราช เมืองประวัติศาสตร์ พระธาตุทองคำ ขึ้นฉะฉานธรรมชาติ แร่ธาตุอุดม เครื่องถมสาม กษัตริย์ มากวัฒนาศิลป์ ครบสิ้นกึ่งปู	- แหลมตะลุมพุก อำเภอปากพนัง - หาดในเพลา อำเภอขนอม - ปลาโลมาสีชมพู อำเภอขนอม - อ่าวทุ่งใส อำเภอลิขิต -	- อุทยานเขาหลวง อำเภอลานสกา - น้ำตกกรุงชิง อำเภอนบพิตำ - น้ำตกพรหมโลก อำเภอพรหมคีรี - น้ำตกกระโรม อำเภอลานสกา - หาดขนอมหมู่ เกาะทะเล ใต้	- บ้านคีรีวง อำเภอลานสกา - ชุมชนไม้เรียง อำเภอฉวาง - โครงการ พระราชดำริ ลุ่มน้ำปากพนัง - OTOP เครื่องถมฯ อำเภอเมือง - กีฬาวัวชน	- พระบรมธาตุเจดีย์ อำเภอเมือง - พระพุทธสิหิงค์ - โบราณสถานเขาคา อำเภอลิขิต - หุบเขาช่องคอย อำเภอกุพราภรณ์ - อนุสาวรีย์วีรไทย (พ่อจ๋าตา)	- มามบูชาแห่ผ้าขึ้นธาตุ - ประเพณีสวดด้านใน วันมาฆบูชา - บุญสารทเดือนสิบ - แข่งเรือเพรียว (ปากนคร, ปากพนัง, เชียรใหญ่) - ประเพณีให้ทานไฟ - ประเพณีแห่นางดาน - มหกรรมสงกรานต์

รายการ	ประเภทแหล่งท่องเที่ยว				
จังหวัด	ชายหาด ชายทะเล	ธรรมชาติ ภูเขา น้ำตก	วิถีชีวิตชุมชน	ประวัติศาสตร์	ศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี
		- อุทยานแห่งชาติ น้ำตกโยง อำเภอทุ่งสง - น้ำตกท่าแพ อำเภอช้างกลาง - จุดชมวิวทะเลหมอกกรุงชิง อำเภอนบพิตำ			- เมืองนคร - หนังตะลุง มโนห์รา - เพลงบอก
4. พัทลุง เมืองหนังโนรา อู่นาข้าว พรวนน้ำตก แหล่งนกน้ำ ทะเลสาบงาม เขาอกทะลุ น้ำพุร้อน	- ทะเลน้อย อำเภอควนขนุน - เทศกาลล่องเรือ แสนกทะเลน้อย - หาดแสนสุขลำปำ อำเภอเมือง - แหลมจอง ถนนเขาชัยสน - เกาะสี่ เกาะห้า อำเภอปากพะยูน - รังนกนางแอ่น	- บ่อน้ำร้อน เขาชัยสน อำเภอเขาชัยสน - น้ำตกไพรวัลย์ อำเภอกงหรา - ภูเขาเจ็ดยอด - อุทยานเขาปู่ เขาย่า	- แกะรูปหนังตะลุง - OTOP กระจุตทะเลน้อย - กะลามะพร้าวชัยบุรี - ผ้าทอลายข่อย - ผ้าทอแพรวา - ยกยอยักษ์บ้านปากประ	- วังเจ้าเมือง - พิพิธภัณฑ์หนังตะลุง - มโนราห์บ้านท่าแค	- วัดเขาอ้อ/วัดเขาเมืองเก่า อำเภอควนขนุน - หนังตะลุง, มโนรา, เพลงบอก - แข่งโพนลากพระ - การแข่งขันซัดตัม - ลิเกป่า / ซาไก - วัดเขียนบางแก้ว - แห่ผ้าขึ้นธาตุวัดเขียนบางแก้ว - วัดวัง/วัดคูหาสวรรค์

18.1 เครือข่ายท่องเที่ยวชุมชนกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

จังหวัดชุมพร :

- ชุมชนท่องเที่ยวบ้านท้องตมใหญ่
- ชุมชนท่องเที่ยวเกาะพิทักษ์
- ชุมชนท่องเที่ยวเชิงนิเวศบ้านคลองเรือ
- โฮมสเตย์บ้านปากคลอง
- ชุมชนท่องเที่ยวบ้านทอนอม

จังหวัดสุราษฎร์ธานี :

- กลุ่มท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์บ้านถ้ำผิง
- กลุ่มชุมชนลีเล็ดน้ำเที่ยวเพื่อการอนุรักษ์
- ชมรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โดยชุมชนคลองน้อย
- กลุ่มท่องเที่ยวโดยชุมชนหมู่บ้านประวัติศาสตร์อนุสรณ์สถานบ้านช่องช้าง

จังหวัดนครศรีธรรมราช :

- ชมรมท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์บ้านคีรีวง
- กลุ่มทะเลหมอกกรุงชิง
- กลุ่มท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์บ้านแหลมประทับ
- โฮมสเตย์ปากพูน
- วิสาหกิจชุมชนการท่องเที่ยวตำบลเขาแก้ว
- ชมรมการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านพรหมโลก
- บ้านแหลมโฮมสเตย์แอนด์ฟิงชิงท้าว
- ชุมชนกลุ่มประมงชายฝั่งรักบ้านเกิด
- วิสาหกิจชุมชนวัดธาตุน้อย
- ชมรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์บ้านกะทูน

จังหวัดพัทลุง :

- เครือข่ายชุมชนท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อำเภอกงหรา
- เครือข่ายชุมชนท่องเที่ยวเกษตรเชิงอนุรักษ์อำเภอป่าบอน
- เครือข่ายชุมชนท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอำเภอตะโหมด
- เครือข่ายชุมชนท่องเที่ยวเกษตรเชิงอนุรักษ์อำเภอศรีนครินทร์

1.9 ข้อมูลเชิงสถิติที่สำคัญเชิงพื้นที่

1.9.1 เนื้อที่และการใช้ประโยชน์ที่ดิน

จากการสำรวจเนื้อที่และการใช้ประโยชน์ที่ดินรายจังหวัดในปี พ.ศ. 2555 โดยสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร พบว่า กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีเนื้อที่รวมมากที่สุดของภาคใต้ คือประมาณ 20.17 ล้านไร่ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 45.63 ของพื้นที่ภาคใต้ และคิดเป็นร้อยละ 6.29 ของพื้นที่ทั้งประเทศ โดยจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีเนื้อที่มากที่สุด คือ 8.06 ล้านไร่ รองลงมาคือ จังหวัดนครศรีธรรมราช ชุมพร และพัทลุง ซึ่งมีพื้นที่ประมาณ 6.21, 3.76 และ 2.14 ล้านไร่ ตามลำดับ นอกจากนี้ จากเนื้อที่ทั้งหมดของกลุ่มจังหวัด 20.17 ล้านไร่ สามารถแบ่งได้เป็นพื้นที่ถือครองเพื่อการเกษตร 9.92 ล้านไร่ พื้นที่ป่าไม้ 4.97 ล้านไร่ และเนื้อที่ภาคการเกษตร 5.28 ล้านไร่ หรือ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 49.18 ร้อยละ 24.63 และร้อยละ 26.19 ของเนื้อที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยทั้งหมด ตามลำดับ โดยในส่วนของพื้นที่ถือครองทางการเกษตรนั้น พบว่าส่วนใหญ่เป็นพื้นที่เพาะปลูกไม้ผล และไม้ยืนต้นประมาณ 8.48 ล้านไร่ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 85.54 ของพื้นที่ถือครองทางการเกษตรทั้งหมด ส่วนใหญ่ใช้ปลูกยางพารา ปาล์มน้ำมัน และไม้ผล ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 14.46 เป็นพื้นที่นา และสวนผัก/ไม้ดอกไม้ประดับ เป็นต้น

ตาราง เนื้อที่และการใช้ประโยชน์ที่ดินของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ปี พ.ศ. 2555

จังหวัด	เนื้อที่ทั้งหมด	เนื้อที่ป่าไม้	เนื้อที่ใช้ประโยชน์ทางการเกษตร					เนื้อที่ใช้ประโยชน์นอกการเกษตร
			รวม	นาข้าว	พืชสวน/ไม้ยืนต้น	พืชผัก/ไม้ดอกไม้ประดับ	การเกษตรอื่นๆ	
กลุ่มจังหวัดฯ	20,167,158	4,967,711	9,918,367	583,703	8,484,516	82,861	767,287	5,281,080
ชุมพร	3,755,630	830,502	2,217,183	9,571	2,057,942	24,855	124,819	707,941
สุราษฎร์ธานี	8,057,168	2,412,369	3,673,583	11,674	3,400,167	20,395	241,347	1,971,216
นครศรีธรรมราช	6,214,064	1,320,854	2,895,903	383,619	2,129,276	26,841	306,171	1,997,307
พัทลุง	2,140,296	403,986	1,131,694	178,839	847,135	10,770	94,950	604,616

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร, 2556

1.9.2 โครงการชลประทานที่สร้างเสร็จแล้วถึงสิ้นปีงบประมาณ 2555 รวมเนื้อที่ชลประทาน ขนาดใหญ่ ขนาดกลาง โครงการสูบน้ำด้วยไฟฟ้า และโครงการแก้มลิง จำนวน 758 โครงการ ปริมาณเก็บกักน้ำ จำนวน 76,103.34 ล้านลูกบาศก์เมตร พื้นที่ชลประทาน 1,398,430 ไร่ และพื้นที่รับประโยชน์ จำนวน 649,112 ไร่ ดังนี้ โครงการชลประทานขนาดใหญ่ และขนาดกลาง จำนวน 39 โครงการ ปริมาณน้ำเก็บกัก จำนวน 5,959.93 ล้านลูกบาศก์เมตร พื้นที่ชลประทานจำนวน 1,146,315 ไร่ โครงการชลประทานขนาดเล็ก รวม กปร จำนวน 638 โครงการ ปริมาณน้ำเก็บกัก จำนวน 73.27 ล้านลูกบาศก์เมตร พื้นที่ชลประทานจำนวน 101,290 ไร่ พื้นที่ประโยชน์ จำนวน 635,462 ไร่ โครงการสูบน้ำด้วยไฟฟ้า จำนวน 79 โครงการ พื้นที่ชลประทาน จำนวน 150,825 ไร่ พื้นที่รับประโยชน์ จำนวน 10,450 ไร่ และโครงการแก้มลิง จำนวน 2 โครงการ ปริมาณน้ำเก็บกัก จำนวน 3.18 ล้านลูกบาศก์เมตร และพื้นที่รับประโยชน์ จำนวน 3,200 ไร่

1.10 ผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2553 - 2556

1.10.1 การจัดสรรงบประมาณ

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ได้รับการจัดสรรงบประมาณในการดำเนินงาน ตั้งแต่ปี 2553-2556 งบประมาณ 950,356,300 บาท (รวมงบบริหาร) ดังนี้

● ด้านการเกษตร	: งบประมาณ 321,966,600 บาท
● ด้านการท่องเที่ยว	: งบประมาณ 290,267,300 บาท
● ด้านคมนาคมและโลจิสติกส์	: งบประมาณ 191,547,200 บาท
● ด้านสังคม	: งบประมาณ 42,360,000 บาท
● ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	: งบประมาณ 84,215,200 บาท
● งบบริหาร	: งบประมาณ 20,000,000 บาท

1.10.2 ผลการดำเนินงานในภาพรวม

1) ด้านการเกษตร :

ปีงบประมาณ พ.ศ. 2553 – 2556 การพัฒนาด้านการเกษตรของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ได้ให้ความสำคัญในการพัฒนาด้านการผลิต แปรรูป พืชเศรษฐกิจหลัก ได้แก่ ยางพารา และปาล์มน้ำมัน โดย

● การพัฒนาองค์ความรู้

: ด้านการจัดการดิน การป้องกันโรครากยางพารา โดยเกษตรกรสามารถนำไปใช้ได้จริงในสวนยางพารา และสามารถถ่ายทอดความรู้ไปยังเกษตรกรรายอื่น ทำให้เกิดการพัฒนายั่งยืน

: ด้านการนำกากของเสียจากโรงงานอุตสาหกรรมมาผลิตปุ๋ยอินทรีย์ชีวภาพเพื่อลดต้นทุนการผลิต เพื่อเพิ่มรายได้ให้กับเกษตรกรภายในวิสาหกิจชุมชน

: การบริหารจัดการศูนย์รวบรวมปาล์มน้ำมัน

● มีการจัดตั้งโรงงานต้นแบบการผลิตน้ำยางข้นชนิดครีม (แทนการปั่นเหวี่ยงที่ต้องใช้เครื่องจักรซึ่งมี ต้นทุนสูงมาก) และการสร้างผลิตภัณฑ์ยางฟองน้ำจากน้ำยางข้นชนิดครีม โดยความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาในพื้นที่

● มีการจัดตั้งศูนย์ทดสอบไม้ยางพาราและผลิตภัณฑ์ตามมาตรฐานสากล เพื่อให้บริการทดสอบและเป็นศูนย์อบรมการทดสอบไม้ยางพาราและผลิตภัณฑ์ โดยความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาในพื้นที่

● ส่งเสริมการศึกษาวิจัย เพื่อให้ได้นวัตกรรมใหม่เพื่อเพิ่มมูลค่า โดยทำการศึกษา

- ศึกษากระบวนการยางพาราและความต้องการของอุตสาหกรรมแปรรูป 4 จังหวัด

- พัฒนาระบบสารสนเทศยางพารา

- ศึกษาการเพิ่มประสิทธิภาพการขนส่งยางพาราจากเกษตรกรสู่โรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

- ส่งเสริมการรวมกลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรมปาล์มน้ำมัน / ไม้ยางพารามีเครือข่ายอุตสาหกรรมปาล์มน้ำมัน / ยางพารา มีการจัดทำแผนแม่บทแผนปฏิบัติการของคลัสเตอร์ ทั้งระยะยาว ระยะกลาง ระยะสั้น ซึ่งก่อให้เกิดการพัฒนาประสิทธิภาพการผลิตส่งผลต่อการสร้างมูลค่าเพิ่ม

ปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 ได้มีการทบทวนแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด ในภาพรวมของการพัฒนา ยังคงให้ความสำคัญในการพัฒนาด้านการผลิตยางพาราและปาล์มน้ำมันต่อเนื่อง โดยเฉพาะการผลิต การแปรรูป การบริหารจัดการ การพัฒนาองค์ความรู้ของเกษตรกร ตลอดจนการรวมกลุ่มผู้ประกอบการ โดยการพัฒนาให้เกิดเครือข่ายผู้ประกอบการไม้ยางพารา ซึ่งจะส่งผลในการพัฒนาประสิทธิภาพการผลิตเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ ไม้ยางพาราที่มีคุณภาพ ตามมาตรฐาน มอก. 2423 ที่สามารถเข้าสู่การแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ ยังได้ให้ความสำคัญในเรื่องของไม้ผล และการประมง ซึ่งเป็นพืชและสัตว์น้ำที่ทำรายได้ให้กับกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย โดยให้ความสำคัญในเรื่องของการผลิตไม้ผลคุณภาพ และผลิตไม้ผลนอกฤดู

สำหรับด้านการประมงกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ให้ความสำคัญในการพัฒนาฟาร์มกุ้งทะเล ให้ได้มาตรฐาน มกษ. 7401- 2552 เพื่อพัฒนาระบบการเลี้ยงกุ้งของกลุ่มจังหวัด ให้สามารถแข่งขันได้ใน ตลาดโลกและไม่ถูกกีดกันทางการค้าจากประเทศนำเข้า

2) ด้านการท่องเที่ยว :

ปีงบประมาณ พ.ศ. 2553 – 255 6 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ได้ให้ความสำคัญในการ

- เสริมสร้างภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวสู่ระดับนานาชาติ โดยจัดกิจกรรม Road Show กิจกรรมส่งเสริมการขายนอกพื้นที่กลุ่มจังหวัดและการผลิตสื่อประชาสัมพันธ์

- การพัฒนาเส้นทางการท่องเที่ยว และการสร้างกลุ่มกิจกรรมเพื่อการท่องเที่ยว ในรูปแบบของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ การท่องเที่ยวเชิงผจญภัย การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ การท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่ม เช่น กลุ่ม MICE กลุ่มสปา กลุ่มเพื่อสุขภาพ กลุ่มผู้สูงอายุ

- พัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวอย่างครบวงจรภายใต้ความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาและภาคเอกชน เพื่อก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียน

- การส่งเสริมหมู่บ้าน/ชุมชนวิสาหกิจเพื่อการท่องเที่ยว โดยจัดให้มีการผลิตและจำหน่ายสินค้าชุมชน อาหารชุมชน การบริการรับจ้าง สปาชุมชน

- พัฒนาชุมชนการท่องเที่ยว นอกเหนือจากการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหลัก การสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวชุมชน และร่วมมือกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและชุมชน สนับสนุนการพัฒนาชุมชนท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

- กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยให้ความสำคัญในเรื่องของความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 ได้จัดทำโครงการศูนย์ภัยทางทะเลกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เพื่อสร้างความมั่นใจและช่วยเหลือนักท่องเที่ยว กรณีประสบภัยทางทะเล และการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวที่ถูกลักลอบ

3) ด้านคมนาคมและโลจิสติกส์ :

ในการทบทวนแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด ปีงบประมาณ พ.ศ. 2554 คณะกรรมการบริหารงานกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เห็นชอบให้เพิ่มยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานทางการคมนาคม และการโลจิสติกส์ เพื่อวางระบบโครงสร้างพื้นฐานและการคมนาคม รองรับการแข่งขันสินค้าการเกษตร การท่องเที่ยว ที่มีมาตรฐาน และการเป็นศูนย์กลางการขนส่งสินค้าในภูมิภาค

4) ด้านสังคมและด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม :

การพัฒนาด้านสังคม ได้ให้ความสำคัญในการเตรียมกลุ่มเป้าหมาย (เด็ก เยาวชน) เพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ตลอดจนให้ความสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด สำหรับด้านทรัพยากรได้ให้ความสำคัญในการอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งเป็นลำดับแรกและจะขยายผลการดำเนินงานในพื้นที่อื่นต่อไป

1.10.3 ผลการดำเนินงาน

1) ด้านการเกษตร

ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2553 - 2554 กำหนดเป้าประสงค์ในการเป็นศูนย์กลางการเกษตร พืชเศรษฐกิจยางพารา และปาล์มน้ำมันของประเทศ ที่มีศักยภาพทางการผลิต การพัฒนาเพื่อการแข่งขันทางเศรษฐกิจระดับโลก ดังนี้

• ยางพารา

ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ ปี 2553 - 2554 เพิ่มขึ้น 240 กก./ไร่ เป็น 250 กก./ไร่ตามลำดับ มูลค่าผลผลิต ปี 2553 จำนวน 93,434.29 ล้านบาท และปี 2554 จำนวน 116,354.00 ล้านบาท

• ปาล์มน้ำมัน

ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ ไร่ ปี 2553 - 2554 เพิ่มขึ้น 2,339 กก./ไร่ เป็น 2,671 กก./ไร่ตามลำดับมูลค่าผลผลิต ปี 2553 จำนวน 17,584.31 ล้านบาท และปี 2554 จำนวน 29,716.00 ล้านบาท

2) ด้านการท่องเที่ยว

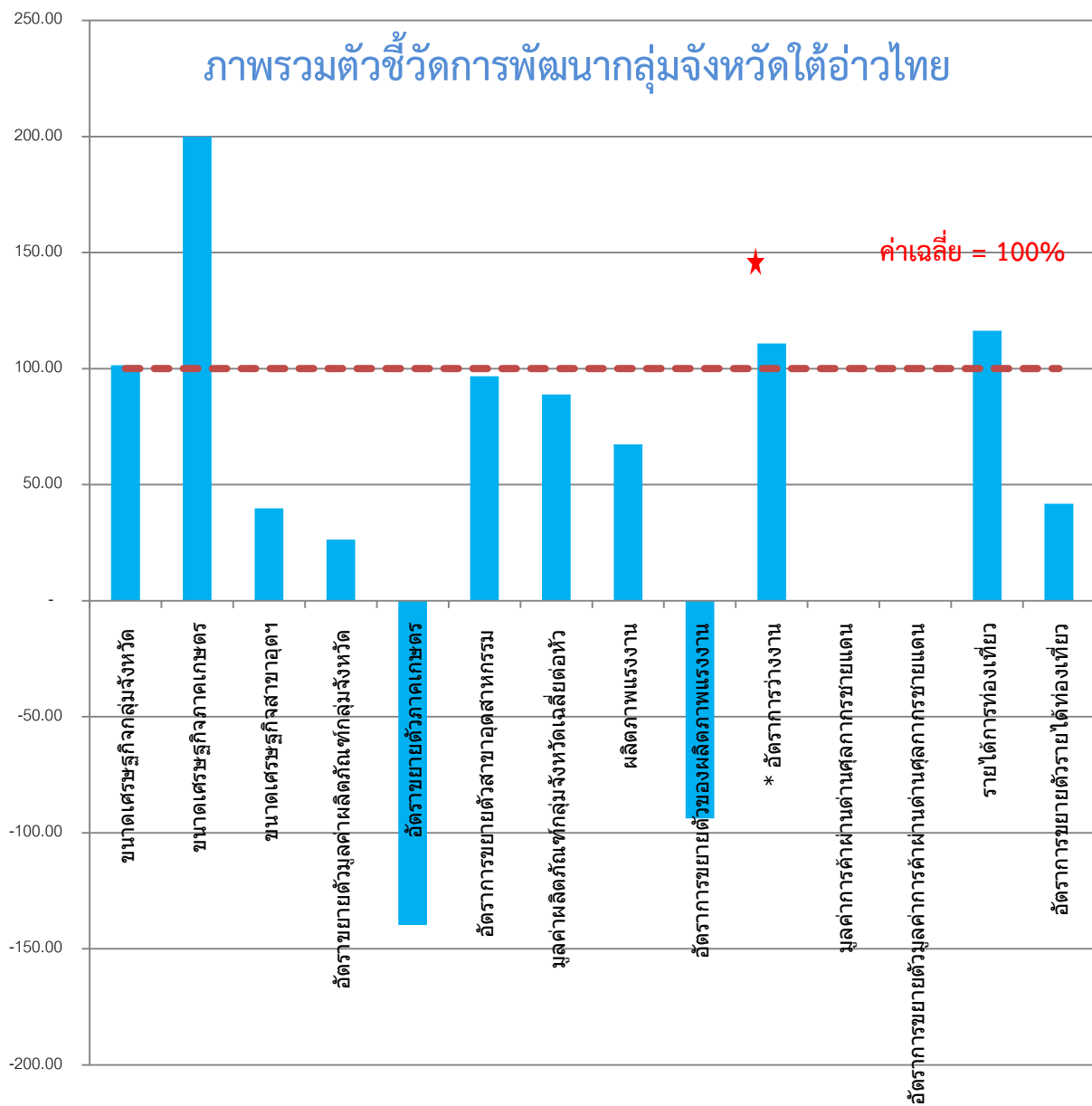
- ก กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เปิดช่องทางตลาดใหม่ต่อยอดตลาดเก่าเชื่อมโยงฝั่งอ่าวไทยสู่อันดามัน และประชาคมอาเซียน

- ยกระดับศักยภาพการท่องเที่ยวบนฐานการพัฒนาแบบมีส่วนร่วมและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

- ส่งเสริมตลาดการท่องเที่ยวทางทะเลเชื่อมต่อแหล่งท่องเที่ยวบริเวณ

- ผลการดำเนินงานจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น โดยในปี 2553 มีจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ รวม 5,733,603 คน เป็น 7,912,720 คน ในปี 2555 เพิ่มขึ้นร้อยละ 38.01 และมีรายได้จากการท่องเที่ยว ในปี 2553 จำนวน 27,892.20 ล้านบาท เป็น 50,372.97 ล้านบาท ในปี 2555 เพิ่มขึ้นร้อยละ 80.60

1.11 ภาพรวมตัวชี้วัดการพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

★ หมายถึง ตัวชี้วัดที่คำนวณค่าผกผันแล้ว ซึ่งหากอยู่เหนือเส้นค่าเฉลี่ย แสดงว่า ตัวชี้วัดนั้นอยู่ในเกณฑ์ดี

ข้อมูลประกอบการอ่านกราฟภาพรวมตัวชี้วัดของกลุ่มจังหวัดภาคใต้่าวไทย

		เฉลี่ย	ใต้่าวไทย	หน่วย
growth & competitiveness	ขนาดเศรษฐกิจกลุ่มจังหวัด	432,739	439,208	ล้านบาท
	ขนาดเศรษฐกิจภาคเกษตร	70,513.5	163,666.7	ล้านบาท
	ขนาดเศรษฐกิจสาขาอุตสาหกรรม	156,030	62,042	ล้านบาท
	อัตราการขยายตัวมูลค่าผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัด	3.1	0.8	ร้อยละ
	อัตราการขยายตัวภาคเกษตร	1.7	-2.4	ร้อยละ
	อัตราการขยายตัวสาขาอุตสาหกรรม	2.8	2.7	ร้อยละ
	มูลค่าผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัดเฉลี่ยต่อหัว	128,245	113,967	บาท/คน
	ผลิตภาพแรงงาน	158,395	106,762	บาท/คน
	อัตราการขยายตัวของผลิตภาพแรงงาน	1.3	-1.3	ร้อยละ
	* อัตราการว่างงาน	0.7	0.6	ร้อยละ
	มูลค่าการค้าผ่านด่านศุลกากรชายแดน	77,684	#N/A	ล้านบาท
	อัตราการขยายตัวมูลค่าการค้าผ่านด่านศุลกากรชายแดน	13.1	#N/A	ร้อยละ
	รายได้การท่องเที่ยว	43,304	50,373	ล้านบาท
	อัตราการขยายตัวรายได้ท่องเที่ยว	26.6	11.1	ร้อยละ

ส่วนที่ 2

การวิเคราะห์สภาพการณ์และศักยภาพ

- 2.1 นโยบายรัฐบาล
- 2.2 การวิเคราะห์ความต้องการและศักยภาพของ
ประชาชนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
- 2.3 ข้อมูลการวิเคราะห์ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ สังคม
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 2.4 การทำ SWOT

ส่วนที่ 2

การวิเคราะห์สถานการณ์และศักยภาพ

2.1 นโยบายรัฐบาล

การบริหารราชการแผ่นดินรัฐบาลมีนโยบายในเรื่องต่าง ๆ จำแนกเป็น ๑๑ ด้าน ซึ่งรัฐบาลได้นำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศว่าด้วยการเข้าใจ เข้าถึง และพัฒนาตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาเป็นหลักสำคัญ ใช้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงซึ่งทรงเน้นความพอดีพอสมควรแก่ฐานะ ความมีเหตุมีผล และการมีภูมิคุ้มกันมาเป็นแนวคิด ใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ แนวทางของคณะรักษาความสงบแห่งชาติและความต้องการของประชาชน ซึ่งแสดงออกมาโดยตลอดและน่าจะชัดเจนขึ้นในช่วงเวลาแห่งการออกแบบการปฏิรูปประเทศเป็นแนวทางการ กำหนดนโยบาย โดยคำนึงถึงปัญหาของประเทศที่เราทุกคนรู้อยู่แก่ใจ คำนึงถึงเงื่อนไขเงื่อนไขดังกล่าวข้างต้น คำนึงถึงความท้าทายที่รออยู่ข้างหน้า ได้แก่ การที่ประเทศต้องเร่งฟื้นตัวจากความบอบ ซ้ำทางเศรษฐกิจ ความหวาดระแวงทางสังคมจนกลายเป็นความขัดแย้งทางการเมือง การทุจริตประพฤติมิชอบในภาครัฐจนกลายเป็นสิ่งที่ผู้คนอดทนรอใจ และเช็ดขยาดและการเคลื่อนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่ต้องมีความพร้อมไม่ให้อีกใครมองว่าเราเป็น

ตัวปัญหาของประชาคม

ข้อสำคัญคือ นโยบายทุกด้านต้องการสร้างความเข้มแข็งแก่องค์กรการปกครองทุกระดับตั้งแต่ท้องถิ่นจนถึงประเทศ ต้องการเสนอยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ยั่งยืนครอบคลุมปัญหาทั้ง ระยะเฉพาะหน้าที่ต้องทำทันที ระยะกลางที่จะต่อไปหรือต้องรอการใช้บังคับ กฎหมาย และระยะยาว ซึ่งแม้จะไม่เห็นผลสำเร็จในเวลาอันใกล้ แต่รัฐบาลนี้เห็นควรต้องวางรากฐาน เพื่อให้รัฐบาลข้างหน้าเข้ามาพิจารณาปรับช่วงได้อย่างต่อเนื่อง และประการสำคัญคือ ต้องการให้ประชาชนเกิดความชัดเจน รู้ล่วงหน้าว่าประเทศของเราจะก้าวไปทางไหน จะมีอะไรเกิดหรือไม่เกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้เพื่อจะได้เตรียมตัวได้ถูกต้อง ลำพังความไม่รู้เป็นอริชชาอยู่แล้วแต่ความไม่รู้แม้แต่ในเรื่องใกล้ตัวทั้งที่เราเป็นเจ้าของประเทศ เจ้าของอธิปไตย เจ้าของภาษีอากร และบางครั้งยังเป็นเจ้าของทรัพย์สินอีกด้วย หากไม่ทราบแม้แต่ว่าผังเมืองใหม่ครอบคลุมถึงบริเวณใดและเพียงใด บ้านเรือนของเราจะถูกเวนคืนหรือไม่ ที่ดินของเราจะถูกจัดอยู่ในเขตพื้นที่สีใดมีข้อ จำกัดการใช้ประโยชน์อย่างไร ถนนหนทางจะสร้างทางไหน เหตุใดระบบสาธารณสุขโรค เช่น ไฟฟ้า ประปา จึงไม่สามารถบูรณาการการทำงานให้เสร็จในคราวเดียว เรื่องนี้รัฐจะยังส่งเสริมหรือยุติการส่งเสริมกันแน่ ประเทศไทยจะเป็นสังคมเกษตรกรรมหรืออุตสาหกรรม การไม่มีคำตอบในปัญหาเหล่านี้ย่อมเป็นความทุกข์ของประชาชนที่เกี่ยวข้องซึ่งรัฐบาลต้องการให้นโยบาย เป็นด้าน ๆ ไปดังนี้

1. การปกป้องและเชิดชูสถาบันพระมหากษัตริย์

โดยจะใช้มาตรการทางกฎหมายมาตรการทางสังคมจิตวิทยา และมาตรการทางระบบสื่อสารและเทคโนโลยีสารสนเทศในการดำเนินการกับผู้กระทำความผิด ยามใจหรือประสพภัย มุ่งสนับสนุนสถาบันหลักของชาติ โดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกและความผูกพันภักดีของคนอีกเป็นจำนวนมาก ตลอดจนเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องและเป็นจริงเกี่ยวกับสถาบันพระมหากษัตริย์และพระราชกรณียกิจเพื่อประชาชน ทั้งจะสนับสนุนโครงการทั้งหลายอันเนื่องมาจากพระราชดำริ ตลอดจนเร่งขยายผลตามโครงการและแบบอย่างที่ดีวางรากฐานไว้ให้แพร่หลายและเกิดประโยชน์ในวงกว้าง

2. การรักษาความมั่นคงของรัฐและการต่างประเทศ

2.1 ในระยะเร่งด่วน รัฐบาลได้ให้ความสำคัญต่อการเตรียมพร้อมสู่ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียนในกิจการ 5 ด้าน ประกอบด้วย

- การบริหารจัดการชายแดน
- การสร้างความมั่นคงทางทะเล
- การแก้ไขปัญหาอาชญากรรมข้ามชาติ
- การสร้างความไว้วางใจกับประเทศเพื่อนบ้าน
- การเสริมสร้างในการปฏิบัติการทางการทหารร่วมกันของอาเซียน โดยเน้นความร่วมมือเพื่อ

ป้องกัน แก้ไขข้อพิพาทต่าง ๆ รวมถึงการแก้ไขปัญหาเส้นเขตแดนโดยใช้กลไกระดับทวิภาคีและพหุภาคี

2.2 เร่งแก้ไขปัญหาการใช้ความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยนายยุทธศาสตร์ เข้าใจ เข้าถึง และพัฒนามาใช้ตามแนวทางกลายมิตรแบบสันติวิธี พร้อมส่งเสริมการพูดคุยสันติสุขกับผู้มีความคิดเห็นต่างจากรัฐ และสร้างความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมตามหลักนิติธรรมและหลักสิทธิมนุษยชนโดยไม่เลือกปฏิบัติ ควบคู่กับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่ ทั้งจะเพิ่มระดับปฏิสัมพันธ์กับต่างประเทศ และองค์การระหว่างประเทศที่อาจช่วยคลี่คลายปัญหาได้

2.3 พัฒนาและเสริมสร้างของกองทัพและระบบป้องกันประเทศให้ทันสมัย มีความพร้อมในการรักษาอธิปไตย และผลประโยชน์ของชาติ ปกป้องพ้นจากการคุกคามทุกรูปแบบ ส่งเสริมและพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อนำไปสู่การพึ่งพาตนเองในการผลิตอาวุธยุทโธปกรณ์ รวมถึงการบูรณาการความร่วมมือระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนในอุตสาหกรรมป้องกันประเทศได้

2.4 เสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนานาประเทศบนหลักการที่ว่านโยบายการต่างประเทศเป็นส่วนประกอบสำคัญของนโยบายองค์รวมทั้งหมดในการบริหารราชการแผ่นดิน ไม่ว่าในด้านการเมือง เศรษฐกิจ หรือสังคม โดยจะนำกลไกทางการทูตแบบบูรณาการมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนทั้งทางตรงและทางอ้อม

3. การลดความเหลื่อมล้ำของสังคม และการสร้างโอกาสเข้าถึงบริการของรัฐ

3.1 ในระยะเฉพาะหน้า จะเร่งสร้างโอกาส อาชีพ และการมีรายได้ที่มั่นคงแก่ผู้ที่เข้าสู่ตลาดแรงงาน โดยให้แรงงานทั้งระบบมีโอกาสเข้าถึงการเรียนรู้และพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานในทุกระดับอย่างมีมาตรฐาน

3.2 ป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์ รวมถึงปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง การทารุณกรรมต่อแรงงานข้ามชาติ การท่องเที่ยวที่เน้นบริการทางเพศและเด็ก และปัญหาคนขอทาน ด้วยการปรับปรุงกฎหมาย ข้อบังคับที่จำเป็นและเพิ่มความเข้มงวดในการระงับตรวจสอบ

3.3 ในระยะต่อไป จะพัฒนาระบบการคุ้มครองทางสังคม ระบบการออมและระบบสวัสดิการชุมชนให้มีประสิทธิภาพและมีความยั่งยืนมากยิ่งขึ้น รวมทั้งการดูแลให้มีระบบการกักขังที่เป็นธรรมและการสงเคราะห์ผู้ยากไร้ไร้สภาพ พัฒนาศักยภาพ คุ้มครองและพิทักษ์สิทธิจัดสวัสดิการช่วยเหลือและพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้ด้อยโอกาส ผู้พิการ ผู้สูงอายุ สตรีและเด็ก

3.4 เตรียมความพร้อมเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ เพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตและการมีเงินหรือกิจกรรมที่เหมาะสม เพื่อสร้างสรรค์และไม่ก่อภาระต่อสังคมในอนาคต โดยจัดเตรียมระบบการดูแลในบ้าน สถานพักฟื้น และโรงพยาบาล ที่เป็นความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชน และครอบครัว รวมทั้งพัฒนาระบบการเงินการคลังสำหรับการดูแลผู้สูงอายุ

3.5 เตรียมความพร้อมเข้าสู่สังคมที่มีความหลากหลาย

3.6 จัดระเบียบสังคม สร้างมาตรฐานด้านคุณธรรม จริยธรรม และธรรมาภิบาลให้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐและประชาชนทั่วไป โดยใช้ค่านิยมหลัก 12 ประการ ตามนโยบายของคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ได้ประกาศไว้แล้ว

3.7 แก้ปัญหาการไร้ที่ดินทำกินของเกษตรกรและการรुक้าเขตป่าสงวน โดยการกระจายสิทธิการถือครองให้แก่ผู้ที่อยู่ในพื้นที่ที่ไม่ได้รูก้า และออกมาตรการป้องกันการเปลี่ยนมือไปอยู่ในครอบครองของผู้ที่ไม่ใช่เกษตรกร ใช้เทคโนโลยีดาวเทียมสำรวจและวิธีการแผนที่ที่ทันสมัย แก้ไขปัญหาเขตที่ดินทับซ้อนและแนวเขตพื้นที่ป่าที่ไม่ชัดเจน

4. การศึกษาและเรียนรู้ การทะนุบำรุงศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม

4.1 จัดให้มีการปฏิรูปการศึกษาและการเรียนรู้ โดยให้ความสำคัญทั้งการศึกษาในระบบและการศึกษาทางเลือกไปพร้อมกัน เพื่อสร้างคุณภาพของคนไทยให้สามารถเรียนรู้ พัฒนาตนได้เต็มตามศักยภาพ เพื่อลดความเหลื่อมล้ำ และพัฒนากำลังคนให้เป็นที่ต้องการเหมาะสมกับพื้นที่ ทั้งในด้านการเกษตร อุตสาหกรรม และธุรกิจบริการ

4.2 ในระยะเฉพาะหน้า จะปรับเปลี่ยนการจัดสรรงบประมาณสนับสนุนการศึกษาให้สอดคล้องกับความจำเป็นของผู้เรียนและลักษณะพื้นที่ของสถานศึกษา จัดระบบการสนับสนุนให้เยาวชนและประชาชนทั่วไปมีสิทธิเลือกบริการการศึกษาทั้งในระบบโรงเรียนและนอกโรงเรียน โดยอาจจะพิจารณาจัดให้มีคู่มือการศึกษาเป็นแนวทางหนึ่ง

4.3 ให้องค์กรภาคประชาสังคม ภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และประชาชนทั่วไปมีโอกาสร่วมจัดการศึกษาที่มีคุณภาพและทั่วถึง และร่วมในการปฏิรูปการศึกษาและการเรียนรู้

4.4 พัฒนาระบบการผลิตและพัฒนาครูที่มีคุณภาพและมีจิตวิญญาณของความเป็นครู เน้นครูผู้สอนให้มีวุฒิตรงตามวิชาที่สอน นำเทคโนโลยีสารสนเทศและเครื่องมือที่เหมาะสมมาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อเป็นเครื่องมือช่วยครูหรือเพื่อการเรียนรู้ด้วยตัวเอง

4.5 ทะนุบำรุงและอุปถัมภ์พระพุทธศาสนาและศาสนาอื่น ๆ สนับสนุนให้องค์กรทางศาสนามีบทบาทสำคัญในการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนพัฒนาคุณภาพชีวิต สร้างสันติสุขและความปรองดองสมานฉันท์ในสังคมไทยอย่างยั่งยืน

5. การยกระดับคุณภาพบริหารด้านสาธารณสุขและสุขภาพของประชาชน

5.1 วางรากฐานให้ระบบหลักประกันสุขภาพให้มีความครอบคลุมประชากรในทุกภาคส่วนอย่างมีคุณภาพโดยไม่มีความเหลื่อมล้ำของคุณภาพบริการในแต่ละระบบ และบูรณาการข้อมูลระหว่างทุกระบบหลักประกันสุขภาพ

5.2 พัฒนาระบบบริหารสุขภาพ โดยเน้นการป้องกันโรคมามากกว่ารอให้ป่วยแล้วจึงมารักษา สร้างกลไกจัดการสุขภาพในระดับเขตแทนการกระจุกตัวอยู่ที่ส่วนกลาง ปรับระบบการจ้างงาน การกระจายบุคลากรและทรัพยากรสาธารณสุขให้เหมาะสมกับท้องถิ่น

5.3 ประสานการทำงานระหว่างภาคส่วนต่าง ๆ ในสังคม เพื่อป้องกันและแก้ปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น และปัญหาด้านการแพทย์และจริยธรรมของการอุมบุญ การปลูกถ่ายอวัยวะและสเต็มเซลล์ โดยจัดให้มีมาตรการและกฎหมายที่รัดกุม

6. การเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ

รัฐบาลจะดำเนินนโยบายเศรษฐกิจเป็น 3 ระยะ คือ ระยะเร่งด่วนที่ต้องดำเนินการทันที ระยะต่อไปที่ต้องแก้ไขปัญหาค้างคาอยู่ และระยะยาวที่ต้องวางรากฐานเพื่อความเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง ดังนี้

6.1 ในระยะเร่งด่วน เร่งจ่ายลงทุนของปีงบประมาณ พ.ศ. 2557 ที่ค้างอยู่ก่อนที่จะพ้นกำหนดภายในสิ้นปีนี้

6.2 สานต่อนโยบายงบประมาณกระตุ้นเศรษฐกิจตามที่คณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ได้จัดทำไว้ โดยนำหลักการสำคัญของการจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2559 ที่ให้ความสำคัญในการบูรณาการงบประมาณ และความพร้อมในการดำเนินงานร่วมนำแหล่งเงินอื่นมาประกอบการพิจารณาด้วย ทบทวนภารกิจที่มีลักษณะไม่ยั่งยืนหรือสร้างภาระหนี้สาธารณะของประเทศเกินความจำเป็น และแสดงรายการลงทุนในระดับจังหวัดเพื่อความโปร่งใส เป็นธรรมและไม่เลือกปฏิบัติ

6.3 กระตุ้นการลงทุนด้วยการเร่งพิจารณาโครงการลงทุนที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งนักลงทุนยื่นขออนุมัติส่งเสริมการลงทุนไปแล้วให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว และนำโครงการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานประเภทที่มีผลตอบแทนดี

6.4 ดูแลเกษตรกรให้มีรายได้ที่เหมาะสมด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น ลดต้นทุนการผลิต การช่วยเหลือในเรื่องปัจจัยการผลิตอย่างทั่วถึง

6.5 ลดอุปสรรคในการส่งออกเพื่อให้เกิดความคล่องตัว เช่น ปรับปรุงวิธีการตรวจรับรองมาตรฐานสินค้าและมาตรฐานการผลิตระดับไร่นา เป็นต้น

6.6 ชักจูงให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาเที่ยวในประเทศไทย โดยพิจารณามาตรการลดผลกระทบจากการประกาศใช้กฎอัยการศึกในบางพื้นที่ที่มีต่อการท่องเที่ยวในโอกาสแรกที่จะทำได้

6.7 ในระยะยาวต่อไป ประสานนโยบายการเงินและการคลังให้สอดคล้องกันเพื่อสนับสนุนการฟื้นตัวของเศรษฐกิจพร้อมกับการรักษาเสถียรภาพของราคาอย่างเหมาะสม

6.8 แก้ปัญหาน้ำท่วมในฤดูฝนและปัญหาขาดแคลนน้ำในบางพื้นที่และบางฤดูกาล โดยระดมความคิดเห็นเพื่อหาทางออกไม่ให้เกิดน้ำท่วมรุนแรงดังเช่นปี 2554 ส่วนภาวะภัยแล้งนั้นรัฐบาลจะเร่งดำเนินการสร้างแหล่งน้ำขนาดเล็กให้กระจายครอบคลุม ซึ่งจะสามารถทำได้ในเวลาประมาณ 1 ปี

6.9 ปฏิรูปโครงสร้างราคาเชื้อเพลิงประเภทต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับต้นทุนและให้มีภาระภาษีที่เหมาะสมระหว่างน้ำมันต่างชนิดและผู้ใช้ต่างประเภท รวมถึงการดำเนินการให้มีการสำรวจและผลิตก๊าซธรรมชาติและน้ำมันดิบรอบใหม่ทั้งในทะเลและบนบก และดำเนินการให้มีการสร้างโรงไฟฟ้าเพิ่มขึ้นโดยหน่วยงานของรัฐและเอกชน ด้วยวิธีการเปิดเผย โปร่งใส และเป็นมิตรต่อสถานะแวดล้อม พร้อมกับร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในการพัฒนาพลังงาน

6.10 ปรับปรุงวิธีการจัดเก็บภาษีให้จัดเก็บอย่างครบถ้วน โดยปรับปรุงโครงสร้างภาษีให้คงภาษีเงินได้ไว้ในระดับปัจจุบัน ทั้งบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล แต่ปรับปรุงโครงสร้างอัตราภาษีทั้งด้านการค้าและขยายรากฐานการจัดเก็บภาษีประเภทใหม่ ซึ่งจะจัดเก็บจากทรัพย์สิน เช่น ภาษีมรดก ภาษีจากที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง โดยให้มีผลกระทบต่อผู้มีรายได้น้อยให้น้อยที่สุด

รวมทั้งปรับปรุงการลดหย่อนภาษีเงินได้ให้เกิดประโยชน์แก่ผู้มีรายได้น้อย และยกเลิกการยกเว้นภาษีประเภทที่เอื้อประโยชน์เฉพาะผู้มีฐานะการเงินดี เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมมากขึ้น

6.11 บริหารจัดการหนี้ภาครัฐที่เกิดขึ้นในช่วงรัฐบาลที่ผ่านมา ซึ่งจำนวนสูงมากกว่า 700,000 ล้านบาท และเป็นภาระงบประมาณใน 5 ปีข้างหน้า อันจะทำให้เหลื่อมงบประมาณเพื่อการลงทุนพัฒนาประเทศน้อยลง โดยประมวลหนี้เหล่านี้ให้ครบถ้วน หาแหล่งเงินระยะยาวมาสะสางหนี้ทั้งหมด และยืดระยะเวลาชำระคืนให้นานที่สุดเพื่อลดภาระของงบประมาณในอนาคต

6.12 ในระยะยาว พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

- ด้านการขนส่งและคมนาคมทางบก โดยเริ่มโครงการรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนใน กทม. และรถไฟฟ้าเชื่อม กทม. กับเมืองบริวารเพิ่มเติมเพื่อลดเวลาในการเดินทางของประชาชน เพื่อตั้งฐานให้รัฐบาลต่อไปทำได้ทันที

- ด้านคมนาคมทางอากาศ โดยปรับปรุงท่าอากาศยานสุวรรณภูมิระยะที่ 2 ท่าอากาศยานดอนเมือง และท่าอากาศยานในภูมิภาค เพื่อให้สามารถรองรับปริมาณการจราจรทางอากาศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

- ด้านการคมนาคมทางน้ำ โดยพัฒนาการขนส่งสินค้าทางลำน้ำชายฝั่งทะเล เพื่อลดต้นทุนระบบโลจิสติกส์ของประเทศ เริ่มจากการพัฒนาท่าเรือแหลมฉบัง ท่าเรือชายฝั่งอ่าวไทยและอันดามัน ตลอดจนผลักดันให้ท่าเรือในลำน้ำเจ้าพระยาและป่าสักมีการใช้ประโยชน์ในการขนส่งสินค้าภายในประเทศ และเชื่อมโยงกับท่าเรือแหลมฉบัง รวมทั้งการขุดลอกร่องน้ำลึก

6.13 ปรับปรุงโครงสร้างการบริหารจัดการในสาขาขนส่งที่มีการแยกบทบาทและภารกิจของหน่วยงานในระดับนโยบาย หน่วยงานกำกับดูแล และหน่วยปฏิบัติที่ชัดเจน และจัดตั้งหน่วยงานกำกับดูแลระบบราง เพื่อทำหน้าที่กำหนดมาตรฐานการให้บริการและความปลอดภัย โครงสร้างอัตราค่าบริการที่เป็นธรรม การลงทุน การบำรุงรักษาและการบริหารจัดการ ซึ่งจะช่วยสนับสนุนการพัฒนาระบบรางให้เป็นโครงข่ายหลักของประเทศ

6.14 พัฒนาและปรับปรุงระบบบริหารจัดการของรัฐวิสาหกิจให้มีประสิทธิภาพ กำหนดเป้าหมายและมาตรการที่จะแก้ไขปัญหาและฟื้นฟูกิจการ ตลอดจนพิจารณาความจำเป็นในการควบรวมกิจการเป็นรัฐวิสาหกิจแต่ละแห่งให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน

6.15 ในด้านเกษตรกรรม ดำเนินการใน 2 เรื่องใหญ่ คือ การปรับปรุงโครงสร้างการผลิตสินค้าเกษตรให้สอดคล้องกับความต้องการด้วยวิธีการต่าง ๆ

6.16 ในด้านอุตสาหกรรม ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับศักยภาพพื้นฐานของประเทศ อาทิ ส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป ส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ใช้การออกแบบและสร้างสรรค์ เป็นต้น

6.17 เพิ่มขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เข้มแข็งสามารถแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6.18 ส่งเสริมภาคเศรษฐกิจดิจิทัลและวางรากฐานของเศรษฐกิจดิจิทัลให้เริ่มขับเคลื่อนได้อย่างจริงจัง ซึ่งจะทำให้ทุกภาคเศรษฐกิจก้าวหน้าไปได้ทันโลกและสามารถแข่งขันในโลกสมัยใหม่ได้

7. การส่งเสริมบทบาทและการใช้โอกาสในประชาคมอาเซียน

- เร่งพัฒนาความเชื่อมโยงด้านการขนส่งภายในอนุภูมิภาคและภูมิภาคอาเซียน โดยเร่งขับเคลื่อนตามแผนงานการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง 6 ประเทศ (GMS) แผนความร่วมมือทางเศรษฐกิจอิระวดี-เจ้าพระยา-แม่โขง (ACMECS) แผนความร่วมมือแห่งอ่าวเบงกอลสำหรับความร่วมมือหลากหลายสาขาวิชาการและเศรษฐกิจ (BIMSTEC) และแผนแม่บทความเชื่อมโยงในอาเซียน

- พัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษ โดยเริ่มจากการพัฒนาด้านการค้าชายแดนและโครงข่ายการคมนาคมขนส่งบริเวณประตูการค้าหลักของประเทศเพื่อรองรับการเชื่อมโยงกระบวนการผลิตและการลงทุนข้ามแดน พัฒนาระบบ National Single Window (NSW) โดยระยะแรกให้ความสำคัญกับด้านชายแดนที่สำคัญ 6 ด้าน ได้แก่ ปาดังเบซาร์ สะเดา อรัญประเทศ แม่สอด บ้านคลองลึก และบ้านคลองใหญ่

8. การพัฒนาและส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การวิจัย และพัฒนา และนวัตกรรม

8.1 สนับสนุนการเพิ่มค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนาของประเทศเพื่อบ่มเพาะเป้าหมายให้ไม่ต่ำกว่า 1% ของรายได้ประชาชาติ และมีสัดส่วนรัฐต่อเอกชน 30:70 ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เพื่อให้ประเทศมีความสามารถในการแข่งขัน

8.2 ส่งเสริมให้โครงการลงทุนขนาดใหญ่ของประเทศ เช่น ด้านพลังงานสะอาด ระบบราง ยานยนต์ ไฟฟ้า การจัดการน้ำและขยะ ใช้ประโยชน์จากผลการศึกษารวบรวม และพัฒนาและนวัตกรรมของไทยตามความเหมาะสม ในกรณีที่ต้องจำเป็นต้องซื้อวัสดุอุปกรณ์หรือเทคโนโลยีจากต่างประเทศ จะให้มีเงื่อนไขการถ่ายทอดเทคโนโลยีเพื่อให้สามารถพึ่งตนเองได้ในอนาคตด้วย

9. การรักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากร และการสร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์ กับการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน

9.1 ในระยะเฉพาะหน้า เร่งปกป้องและฟื้นฟูพื้นที่อนุรักษ์ ทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่า โดยให้ความสำคัญในการแก้ไขปัญหาการบุกรุกที่ดินของรัฐ พร้อมส่งเสริมการปลูกไม้มีค่าทางเศรษฐกิจในพื้นที่เอกชน เพื่อลดแรงกดดันในการตัดไม้จากป่าธรรมชาติ

9.2 ในระยะต่อไป พัฒนาระบบบริหารจัดการที่ดินและแก้ไขการบุกรุกที่ดินของรัฐ โดยยึดแนวพระราชดำริที่ให้ประชาชนสามารถอยู่ร่วมกับป่าได้ เช่น การกำหนดเขตป่าชุมชนให้ชัดเจน

9.3 บริหารจัดการทรัพยากรน้ำของประเทศให้เป็นเอกภาพในทุกมิติทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ จัดให้มีแผนบริหารน้ำของประเทศ เพื่อให้การจัดทำแผนงานไม่เกิดความซ้ำซ้อนมีความเชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ

9.4 เร่งรัดการควบคุมมลพิษทางอากาศ ขยะ และน้ำเสีย ที่เกิดจากการผลิตและบริโภค ในพื้นที่ที่สามารถจัดการขยะมูลฝอยด้วยการแปรรูปเป็นพลังงานก็จะสนับสนุนให้ดำเนินการ ส่วนขยะอุตสาหกรรมนั้นจะวางระเบียบมาตรการเป็นพิเศษ โดยกำหนดให้ทั้งในบ่อขยะอุตสาหกรรมที่สร้างขึ้นแบบมีมาตรฐาน และพัฒนาระบบตรวจสอบไม่ให้มีการลักลอบทิ้งขยะติดเชื้อ และใช้มาตรการทางกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายอย่างเด็ดขาด

10. การส่งเสริมการบริหารราชการแผ่นดินที่มีธรรมาภิบาล และการป้องกันปราบปรามการทุจริต

10.1 จัดระบบอัตรากำลังและปรับปรุงค่าตอบแทนบุคลากรภาครัฐให้เหมาะสมและเป็นธรรม ยึดหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี เพื่อสร้างความเชื่อมั่นวางใจในระบบราชการ ลดต้นทุนดำเนินการของภาครัฐกิจเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันกับนานาชาติประเทศ การรักษาบุคลากรภาครัฐที่มีประสิทธิภาพไว้ในระบบราชการ โดยจะดำเนินการตั้งแต่ระยะเฉพาะหน้าไปตามลำดับความจำเป็นและตามที่กฎหมายเอื้อให้สามารถดำเนินการได้

10.2 ในระยะแรก กระจายอำนาจเพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงบริหารสาธารณะได้รวดเร็ว ทั้งจะวางมาตรการทางกฎหมาย มิให้เจ้าหน้าที่หลีกเลี่ยง ประวิงเวลา หรือใช้อำนาจโดยมิชอบก่อให้เกิดการทุจริต หรือสร้างความเสียหายแก่ประชาชนโดยเฉพาะนักลงทุน

ส่วนในระยะเฉพาะหน้า จะเน้นการปรับปรุงหน่วยงานให้บริการด้านการทำธุรกิจ การลงทุน และด้านบริการสาธารณะในชีวิตประจำวันเป็นสำคัญ

10.3 เสริมสร้างระบบคุณธรรมในการแต่งตั้งและโยกย้ายบุคลากรภาครัฐ วางมาตรการป้องกันการแทรกแซงจากนักการเมือง และส่งเสริมให้มีการนำระบบพิทักษ์คุณธรรมมาใช้ในการบริหารงานบุคคลของเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ

10.4 ปรับปรุงและจัดให้มีกฎหมายที่ครอบคลุมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และการมีผลประโยชน์ทับซ้อนในภาครัฐทุกระดับ โดยถือว่าเรื่องนี้เป็นวาระสำคัญเร่งด่วนแห่งชาติ และเป็นเรื่องที่ต้องแทรกอยู่ในการปฏิรูปทุกด้าน

11. การปรับปรุงกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม

11.1 ในระยะเฉพาะหน้า จะเร่งปรับปรุงประมวลกฎหมายหลักของประเทศและกฎหมายอื่น ๆ ที่ล้าสมัย ไม่เป็นธรรม ไม่สอดคล้องกับความตกลงระหว่างประเทศ และเป็นอุปสรรคต่อการบริหารราชการแผ่นดิน โดยจะใช้กลไกของหน่วยงานเดิมที่มีอยู่ และระดมผู้ทรงคุณวุฒิมาเป็นคณะกรรมการที่จะจัดตั้งขึ้นเฉพาะกิจเป็นผู้เร่งดำเนินการ

11.2 ในระยะต่อไป จะจัดตั้งองค์กรปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมที่ปราศจากการแทรกแซงของรัฐ

2.2 การวิเคราะห์ความต้องการและศักยภาพของประชาชนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

2. 2.1 ปัญหาและความต้องการของประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี

● ยางพารา

จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีเนื้อที่การปลูกยางพาราเกือบ 2,000,000 ไร่ ถือว่าเป็นจำนวนมากที่สุดในภาคใต้ แต่สถานการณ์ยางพาราของจังหวัดยังมีปัญหา สืบเนื่องจากผลกระทบจากเหตุการณ์ภายในประเทศและสถานการณ์เศรษฐกิจโลก ส่งผลกระทบต่อราคายางพาราทั้งสิ้น นอกจากนี้ ตัวเกษตรกรเองยังขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการบริหารจัดการสวน ประกอบกับราคาปัจจัยการผลิตที่เพิ่มสูงขึ้นสวนทางกับราคาผลผลิตเกษตรกรรายย่อยจึงไม่สามารถเพิ่มการลงทุนไปกับการจัดการสวนได้ และการวิจัยจากห้องทดลอง เมื่อนำผลการทดลองมาปฏิบัติจริงในสวนยางพารากลับไม่ได้ผลเท่าที่ควร ซึ่งเกษตรกรที่เข้ามาร่วมประชุมได้ช่วยสะท้อนปัญหาที่สำคัญ ดังนี้

1. ต้นทุนการผลิตมีราคาสูง สวนทางกับราคายางพาราที่ตกต่ำ
2. นโยบายการส่งเสริมการใช้ผลิตภัณฑ์จากยางพาราไม่ชัดเจน
3. ขาดการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของยางพารา (R&D) เพื่อเพิ่มมูลค่า
4. เกษตรกรบางส่วนยังไม่มีวิธีการทำสวนแบบสมรส คือ ปลูกพืชหลายชนิดในพื้นที่เดียวกัน
5. เกษตรกรขาดความรู้และความเข้าใจอย่างแท้จริงในการจัดการสวน
6. ขาดแคลนแรงงานในภาคเกษตรกรรม
7. การปลูกยางพาราในพื้นที่ที่ไม่เหมาะสม

แนวทางการแก้ไขปัญหา/ความต้องการ

1. การส่งเสริมการปลูกยางพาราให้พันธุ์เหมาะสมกับพื้นที่หรือดินที่ปลูก
2. โครงการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ที่ทำจากยางพารา
3. ภาครัฐสนับสนุนปัจจัยการผลิตบางส่วน เช่น ปุ๋ย
4. การบริหารจัดการแรงงานให้เพียงพอต่อการใช้แรงงานในภาคเกษตร

- **ปาล์มน้ำมัน**

จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีเนื้อที่การปลูกปาล์มน้ำมัน ประมาณ 970,000 ไร่ โดยภาพรวมสถานการณ์ปาล์มน้ำมันของจังหวัดสุราษฎร์ธานี ยังคงมีปัญหาโดยเฉพาะในส่วนของจตุรวรรณและรับซื้อผลผลิตปาล์มน้ำมัน บางส่วนถือได้ว่าอยู่ในเกณฑ์ดี โดยเฉพาะการรวมกลุ่มกันของเกษตรกรผู้ปลูกปาล์มน้ำมันที่มีความเข้มแข็ง ส่งผลให้มีอำนาจต่อรองต่อโรงงานและลานเท นอกจากนี้ยังมีโรงกลั่นน้ำมันในพื้นที่ ซึ่งสามารถรองรับผลผลิตในพื้นที่ได้เป็นอย่างดี แต่ยังคงมีปัญหาในส่วนของลายเทที่กดราคารับซื้อและโกงตราชั่ง ทั้งนี้ปัญหาและความต้องการบางส่วนที่เกษตรกรต้องการ คือ

1. การจัดทำฐานข้อมูลเพื่อขึ้นทะเบียนผู้ปลูกปาล์มน้ำมัน
2. ภาครัฐสนับสนุนและส่งเสริมให้สถาบันเกษตรกรสามารถจัดสร้างลานเท และมีโรงงานสกัดเป็นของตนเอง
3. ในบางช่วงที่ผลผลิตล้นตลาด หน่วยงานภาครัฐควรมีการประกันราคาผลผลิต
4. รัฐบาลควรมีการจัดตั้งกองทุนปาล์มน้ำมัน (คล้ายๆ กรณีกองทุนการทำสวนยาง)
5. ภาครัฐควรพิจารณาทางเลือกอื่นภายในประเทศ ไม่ควรนำเข้าน้ำมันปาล์มจากต่างประเทศ

เนื่องจากปาล์มน้ำมันเป็นพืชที่มีความอ่อนไหว เกษตรกรต้องมีการเอาใจใส่ปาล์มน้ำมันอย่างเป็นระบบและครบวงจร เช่น การดูแลปริมาณน้ำ ควบคุมการให้ปุ๋ย ให้โดนแสงแดด ดินต้องมีการดูแลเพื่อให้มีธาตุอาหารที่เพียงพอ นอกจากนี้วิธีการตัดปาล์มเพื่อขายให้ได้ราคานี้ ต้องตัดทั้งทะลายเพื่อไม่ให้ผลปาล์มร่วง รวมถึงการมีโรงงาน refine ในพื้นที่ เพื่อเป็นการบริหารจัดการปาล์มน้ำมันอย่างครบวงจรและลดต้นทุนการผลิต เนื่องจากผลปาล์มสดจะให้คุณภาพดีเมื่อเข้าสู่โรงงานการผลิตภายใน 24 ชั่วโมง หากเกินระยะเวลาดังกล่าวน้ำมันที่สกัดได้จะมีกรดเกินมาตรฐานที่กำหนด ภาครัฐควรช่วยส่งเสริมการใช้ผลผลิตปาล์มน้ำมัน เช่นไบโอดีเซล และการนำส่วนที่เหลือจากปาล์มน้ำมันมาทำประโยชน์ เพื่อใช้ทุกส่วนที่ได้จากปาล์มน้ำมันไม่ให้เหลือทิ้ง

- **ไม้ผล**

จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีผลไม้ที่สำคัญให้ผลผลิตเป็นผลไม้เศรษฐกิจของจังหวัด คือ เงาะทุเรียน มังคุด และ ลองกอง ในแต่ละปีจะมีผลิติดอกสู่ตลาดตามฤดูกาล และจุดแข็งของทางจังหวัด คือ ตลาดรวบรวมและกระจายสินค้าอยู่ในพื้นที่ แต่จากความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของสภาพแวดล้อม ทั้งภัยแล้ง น้ำท่วม ส่งผลกระทบต่อปริมาณผลผลิต และราคาจำหน่าย นอกจากนี้เงาะโรงเรียนของจังหวัดสุราษฎร์ธานีได้ชื่อว่ามีคุณภาพอร่อยดี ชื่อเสียงระดับประเทศ แต่เกษตรกรชาวสวนผลไม้ยังคงประสบปัญหา (รวมทั้งเกษตรกรชาวสวนไม้ผลชนิดอื่นๆ) คือ

1. เกษตรกรขาดองค์ความรู้การแปรรูปผลไม้ โดยเฉพาะในช่วงที่ผลไม้ออกผลผลิตพร้อมกัน
2. ขาดแคลนแรงงานในช่วงที่ผลไม้ออกผลผลิตพร้อมกันในปริมาณมากๆ
3. ขาดข้อมูลและวิธีการทางการตลาด
4. ปัญหาจากภัยธรรมชาติ ทั้งภาวะฝนแล้ง หรือ น้ำท่วมในบางพื้นที่
5. เกษตรกรยังไม่สามารถผลิตผลไม้ที่มาตรฐาน GAP

ทั้งนี้ ผลไม้ เป็นพืชที่มีข้อจำกัดทางด้านชีวภาพ คือ เก็บเมื่อสุก และต้องการขนส่งที่รวดเร็วเพื่อนำสู่ตลาดและสู่มือผู้บริโภคต่อไป ดังนั้น เมื่อผลไม้ออกผลผลิตพร้อมกันหากเกษตรกรไม่สามารถจัดเก็บผลผลิตได้ทันส่งผลให้ผลไม้เน่าเสีย นอกจากนี้ เมื่อเก็บผลไม้มาแล้ว เกษตรกรไม่สามารถนำผลผลิตไปสู่ตลาดได้เอง เมื่อต้องรอพ่อค้ามารับซื้อที่สวนบางครั้งเจอปัญหาเรื่องของการกดราคาผลผลิต รวมไปถึงการที่เกษตรกรบางส่วนขาดการรวมกลุ่มเพื่อผลิตผลไม้อย่างจริงจัง และการบริหารจัดการสวนยังคงเป็นไปตามความพอใจของเจ้าของสวน ไม่มีแรงงานจูงใจที่จะผลิตสินค้าหรือเพิ่มมูลค่าในตัวผลผลิตภัณฑ์ เนื่องจากราคาที่ได้ไม่แตกต่างกัน

● การท่องเที่ยว

จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีเนื้อที่ใหญ่เป็นอันดับหนึ่งของภาคใต้ มีความหลากหลายของลักษณะทางสภาพภูมิอากาศและสภาพภูมิประเทศ เป็นการส่งผลดีต่อการท่องเที่ยว เพราะได้ชื่อว่ามีสถานที่ท่องเที่ยวสวยงามดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวเป็นจำนวนมาก ทั้งสถานที่ท่องเที่ยวตามธรรมชาติที่มีชื่อเสียงระดับโลก และการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น เกาะสมุย เกาะเต่า การดำน้ำดูปะการังน้ำตื้น ที่หมู่เกาะอ่างทอง ประเพณีสารทเดือนสิบ เป็นต้น ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้งผู้ประกอบการท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่หน่วยภาครัฐ ได้เข้าประชุมและสะท้อนปัญหาของการท่องเที่ยวของจังหวัดสุราษฎร์ธานี รวมทั้งความต้องการของประชาชนในพื้นที่ ดังนี้

1. ควรมีการส่งเสริมการประชาสัมพันธ์และมีการเชื่อมโยงเส้นทางทางการท่องเที่ยวทางทะเลกับทางบกให้มากขึ้น และการเชื่อมข้อมูลระหว่างหน่วยงาน
2. เพิ่มเส้นทางท่องเที่ยวใหม่ๆ โดยเฉพาะเส้นทางท่องเที่ยวในตัวเมือง
3. เพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัยในสถานที่ท่องเที่ยวโดยเฉพาะการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติ ทั้งทะเล หมู่เกาะ และน้ำตก รวมถึงการมีระบบป้องกันการเตือนภัยในพื้นที่ เช่น ระบบการเตือนภัยในกรณีน้ำป่าไหลหลากเข้าสู่สถานที่ท่องเที่ยว เป็นต้น
4. ปรับปรุงระบบคมนาคมที่เชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวทั้งจังหวัด สร้างจุดช่วยเหลือนักท่องเที่ยว พร้อมทั้งศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยว
5. มีการบริหารจัดการผู้ประกอบการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบ เพื่อป้องกันการเอารัดเอาเปรียบนักท่องเที่ยว และเป็นการสร้างภาพลักษณ์ให้กับจังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยให้ผู้ประกอบการเป็นเหมือนผู้ที่ให้ข้อมูลเบื้องต้นแก่นักท่องเที่ยว และบริการอำนวยความสะดวกต่างๆ เกี่ยวกับข้อมูลของการท่องเที่ยวจังหวัดสุราษฎร์ธานี ทั้ง ราคา ที่พัก เส้นทางไปสู่แหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น
6. หน่วยงานภาครัฐต้องเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานในส่วนของสาธารณูปโภคโดยเฉพาะเรื่องน้ำกินน้ำใช้ในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว และบริเวณพื้นที่เกาะ
7. เชื่อมเส้นทางท่องเที่ยว อ่าวไทย-อันดามัน

● ประมง

สถานการณ์การประมงของจังหวัดสุราษฎร์ธานี ปัจจุบันยังคงไม่แตกต่างจากสถานการณ์ในปีที่ผ่านมามากนัก ปัญหาที่พบเจอ คือ การบุกรุกพื้นที่ทำประมง โดยเฉพาะการบุกรุกเพื่อเลี้ยงหอย นอกจากนี้ เป็นเรื่องของการจัดระเบียบฟาร์ม ที่เกษตรกรมองว่ามีกฎหมายและรายละเอียดมากเกินไป ไม่เอื้อต่อเกษตรกรรุ่นใหม่ที่ยังมีข้อจำกัดทางด้านการลงทุน เนื่องจากการจะได้มาตรฐานฟาร์มมีค่าใช้จ่ายที่สูง รวมทั้งมีแนวโน้มของการผูกขาดโดยบริษัทใหญ่

ข้อมูลการประมงของจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีมูลค่าการผลิตอยู่ที่ประมาณ 4,500 ล้านบาท มีปลาสัตว์ทะเลที่สร้างรายได้ที่สำคัญ เช่น หอย กุ้งทะเล ปูทะเล การเลี้ยงปลาในกระชัง เป็นต้น ซึ่งโดยภาพรวมของจังหวัดไม่มีปัญหามากนัก แต่สิ่งที่มีส่วนได้ส่วนเสียอยากให้พิจารณา คือ

1. การใช้พื้นที่เพาะเลี้ยงชายฝั่งที่ผิดกฎหมาย
2. การบังคับใช้กฎหมายไม่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและสภาพความเป็นจริงของการทำประมง
3. ภาครัฐควรส่งเสริมการอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ให้เป็นรูปธรรมและชัดเจน
4. มีโครงการบริหารจัดการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำในอ่าวบ้านดอนอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน โดยแบ่งเป็นการดูแล ทั้งระบบ ระยะสั้น-ระยะกลาง-ระยะยาว
5. ควรมีการให้ความรู้กับเกษตรกรเรื่องของการควบคุมโรคระบาดในสัตว์น้ำ (ซึ่งจากข้อมูลเห็นได้ชัดว่าส่งผลให้สัตว์น้ำลดปริมาณลง 50-60%)
6. ให้มีเจ้าหน้าที่เฝ้าติดตามอย่างจริงจังต่อผู้ที่ทำประมงผิดกฎหมาย เช่น การใช้เครื่องมือที่ผิดกฎหมายในการทำประมง การบุกรุกพื้นที่ชายฝั่งในการทำประมง
7. ส่งเสริมและสนับสนุนปัจจัยการผลิตที่จำเป็น เช่น การใช้ลูกพันธุ์ที่มีคุณภาพ

โครงสร้างพื้นฐาน

จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีเส้นทางเชื่อมต่อทั้งภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เชื่อมต่อไปยังภาคใต้ฝั่งอันดามัน และการขนส่งทั้งขนส่งสินค้าและผู้โดยสารมีทั้งทางเครื่องบิน รถยนต์ และทางรถไฟ เนื่องจากเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินการของจังหวัดในเรื่องอื่นๆ ด้วย เช่น เส้นทางท่องเที่ยว ความปลอดภัยของการท่องเที่ยว การขนส่งสินค้าทางการเกษตร(ผลไม้) ไปสู่มือผู้บริโภคโดยเร็ว การขนส่งปาล์มน้ำมันเข้าสู่โรงงาน เป็นต้น นอกจากนี้ เนื่องจากจังหวัดสุราษฎร์ธานี ยังมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่เป็นเกาะ จึงต้องมีการขนส่งนักท่องเที่ยวระหว่างเกาะและพื้นที่ฝั่ง จึงต้องมีโครงสร้างพื้นฐานรองรับที่เพียงพอ

1. การสร้างท่าเทียบเรือขนาดใหญ่ที่มีมาตรฐาน เช่น บริเวณท่าเทียบเรือ อำเภอดอนสัก จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อเชื่อมต่อไปยัง เกาะสมุย เกาะเต่า
2. การปรับปรุงเส้นทางเชื่อมจังหวัด ระนอง ชุมชน สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และพัทลุง เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน
3. การปรับปรุงเส้นทางและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานระหว่างกลุ่มอ่าวไทย-อันดามัน ทั้งนี้เพื่อรองรับการขนส่งสินค้าที่จะประหยัดต้นทุน และการรองรับการท่องเที่ยว โดยเฉพาะเส้นทางท่องเที่ยวใหม่ๆ ที่จะมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น

ทั้งนี้ในที่ประชุมได้มีการเสนอแนะแนวทางแก้ไข และความเป็นไปได้ต่างๆ ที่ช่วยส่งเสริมให้การบริหารจัดการโครงสร้างพื้นฐานของจังหวัดมีความคล่องตัวมากขึ้น เช่น การพัฒนากระบวนการผลิตพลังงานไฟฟ้าเป็นพลังงานสะอาด เนื่องจากในปัจจุบันไฟฟ้ามีปริมาณไม่เพียงพอและมีราคาแพง นอกจากนี้ในพื้นที่ของแหล่งท่องเที่ยวยังคงมีปัญหาเรื่องของน้ำ และปริมาณขยะ โดยเฉพาะขยะที่เป็นปัญหาในเรื่องของการจัดเก็บและทิ้งขยะ ซึ่งทางเทศบาลมีข้อจำกัดในการจัดเก็บและยังไม่สามารถจัดเก็บขยะได้ทั้งหมด ส่งผลให้มีปริมาณขยะเหลือสะสมเพื่อรอการทำลายต่อไป ในส่วนของน้ำที่ใช้อุปโภคบริโภคยังคงเป็นปัญหา เนื่องจากความต้องการใช้มีมาก แต่น้ำที่ใช้มีน้อย ที่เกาะสมุยจึงมีโครงการ “รักษน้ำ รักษาสมุย Save Water Save Samui” หน่วยงานให้ช่วยกันใช้น้ำอย่างประหยัดและมีการนำน้ำบางส่วนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่

ทรัพยากรธรรมชาติ

จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีชายฝั่งยาวประมาณ 176 กิโลเมตร มีทรัพยากรทางทะเลที่มีค่าเป็นจำนวนมาก ทั้งป่าชายเลน ภูเขาทะเล ปะการัง เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีอ่าวบ้านดอน ซึ่งเป็นอ่าวที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของภาคใต้มีความยาวของแนวชายฝั่งมากกว่า 120 กิโลเมตร ครอบคลุมพื้นที่ 6 อำเภอของจังหวัดสุราษฎร์ธานี อ่าวบ้านดอนมีลักษณะเป็นท้องกระทะ รับน้ำจากแม่น้ำคลองน้อยใหญ่ถึง 11 สาย จึงถือเป็นพื้นที่ที่มีความหลากหลายในระบบนิเวศวิทยาทางทะเล เป็นแหล่งอาหารที่สำคัญของสัตว์น้ำและยังเป็นที่อนุบาลสัตว์น้ำวัยอ่อนอีกหลายหลายชนิด ด้วยเหตุผลทางศักยภาพทำให้อ่าวบ้านดอน คือแหล่งอาหารทะเลที่ใหญ่ที่สุด ทั้งการเลี้ยงกุ้งกุลาดำ การเพาะเลี้ยงหอยนางรม หอยแครงและหอยแมลงภู่ เป็นต้น แต่ในปัจจุบันเกิดน้ำเสียไหลลงสู่อ่าวบ้านดอนเป็นปริมาณเยอะมาก ส่งผลให้พื้นที่บางส่วนเกิดความเสื่อมโทรม ค่าออกซิเจนในน้ำมีน้อย คุณภาพน้ำต่ำ นอกจากทรัพยากรทางทะเลที่กล่าวมาแล้ว ยังมีในส่วนในพื้นที่ป่าบกที่ถูกบุกรุกทำลาย ทั้งจากนายทุนเพื่อตัดไม้ไปขายในเชิงพาณิชย์ และการบุกรุกเพื่อหาที่ทำกินของชาวบ้าน รวมถึงเพื่อการทำสวนยางพาราและสวนปาล์มน้ำมัน

ปัญหาขยะ ยังคงเป็นปัญหาที่สร้างผลกระทบต่อสภาวะแวดล้อม เนื่องจากปริมาณขยะมีมากเกินไปที่จะสามารถจัดเก็บได้ในแต่ละวัน และขาดพื้นที่รองรับในการบริหารจัดการขยะ รวมไปถึงขาดการมีส่วนร่วมของหน่วยงาน และประชาชนในการช่วยกันคัดแยกขยะก่อนทิ้ง

ที่ประชุมได้ช่วยกันระดมความคิดเห็นแนวทางในการแก้ไขปัญหา คือ

- ใช้การมีส่วนร่วมของชุมชนในการแก้ไขปัญหา เช่น เรื่องของอ่าวบ้านดอน ให้ชุมชนที่อยู่ใกล้ช่วยกันสอดส่องดูแล และครัวเรือนต้องมีการกรองไขมันออกก่อนที่จะปล่อยน้ำเสียลงสู่อ่าวบ้านดอนในส่วน

ของชายหาดหรือทรัพยากรชายฝั่งจะมีครัวเรือนและชาวประมงคอยเป็นหูเป็นตาให้กับเจ้าหน้าที่หน่วยงานรัฐ รวมถึงการให้ชุมชนพิทักษ์รักษาป่า ป้องกันไม่ให้มีการบุกรุกทำลายป่าเพิ่มมากขึ้น

- บูรณาการทำงานร่วมกันทั้งหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และประชาชน ในการแก้ปัญหาขยะสันเมือง
- ออกกฎหมายในการแก้ไขปัญหาเรื่องน้ำเสีย
- สร้างเครือข่ายด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรทั้งทางทะเล ชายฝั่ง และบนบก
- สนับสนุนงบประมาณให้กับเครือข่ายในการเฝ้าระวังทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

2.2.2 ปัญหาและความต้องการของประชาชนในพื้นที่จังหวัดชุมพร

● ยางพารา

จังหวัดชุมพรมีเนื้อที่การปลูกยางพารามากกว่า 560,000 ไร่ มีครอบครัวเกษตรกรที่ปลูกยางพารามากกว่า 25,000 ครัวเรือน แต่กระนั้น สถานการณ์ยางพาราของจังหวัดยังมีความไม่แน่นอนสืบเนื่องจากผลกระทบจากเหตุการณ์ภายในประเทศและสถานการณ์เศรษฐกิจโลก ส่งผลกระทบต่อราคายางพาราทั้งสิ้น นอกจากนี้ ตัวเกษตรกรเองยังขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการบริหารจัดการสวน ประกอบกับราคาปัจจัยการผลิตที่เพิ่มสูงขึ้นสวนทางกับราคาผลผลิต เกษตรกรรายย่อยจึงไม่สามารถเพิ่มการลงทุนไปกับการจัดการสวนได้ และการวิจัยจากห้องทดลอง เมื่อนำผลการทดลองมาปฏิบัติจริงในสวนยางพารากลับไม่ได้ผลเท่าที่ควร ซึ่งเกษตรกรที่มาเข้าร่วมประชุมได้ช่วยกันสะท้อนปัญหาที่สำคัญดังนี้

1. ต้นทุนการผลิตมีราคาสูง สวนทางกับราคายางพาราที่ตกต่ำ
2. นโยบายการส่งเสริมการใช้ผลิตภัณฑ์จากยางพาราไม่ชัดเจน
3. ยางแผ่นรมควันไม่ได้มาตรฐานคุณภาพตามที่ตลาดต้องการ

4. ไม่มีจุดรวบรวมผลผลิตยางพารา
5. เกษตรกรขาดความรู้และความเข้าใจอย่างแท้จริงในการจัดการสวน
6. ขาดแคลนแรงงานในภาคเกษตรกรรม
7. ขาดต้นทุนหมุนเวียนในการผลิตเชิงอุตสาหกรรม

แนวทางแก้ไขปัญหา/ความต้องการ

1. โครงการรวบรวมและกระจายยางพารา เป็นกระบวนการเริ่มตั้งแต่จุดรับซื้อ น้ำยาง การรับซื้ออย่างแผ่น
2. โครงการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ที่ทำจากยางพารา
3. การสนับสนุนให้มีการกู้เงินดอกเบี้ยต่ำ
4. การบริหารจัดการแรงงานให้เพียงพอต่อการใช้แรงงานในภาคเกษตร

● ปาล์มน้ำมัน

จังหวัดชุมพรมีเนื้อที่การปลูกปาล์มน้ำมัน ประมาณ 750,000 ไร่ มีเนื้อที่ให้ผลผลิตปาล์มน้ำมันประมาณ 650,000 ไร่ ให้ผลผลิตต่อปี ประมาณ 1,179,931 ตัน โดยภาพรวมสถานการณ์ปาล์มน้ำมันของจังหวัดชุมพรไม่ค่อยประสบปัญหามากนัก บางส่วนถือได้ว่าอยู่ในเกณฑ์ดี โดยเฉพาะการรวมกลุ่มกันของเกษตรกรผู้ปลูกปาล์มน้ำมันที่มีความเข้มแข็ง ส่งผลให้มีอำนาจต่อรองต่อโรงงานและลานเท นอกจากนี้ยังมีโรงกลั่นน้ำมันในพื้นที่ ซึ่งสามารถรองรับผลผลิตในพื้นที่ได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ปัญหาและความต้องการบางส่วนที่เกษตรกรต้องการ คือ

1. การวิจัยสายพันธุ์ปาล์มน้ำมันใหม่ๆ เพิ่มขึ้น ที่สามารถปรับตัวได้ดีกับสภาพแวดล้อมของจังหวัด
2. โรงงานแปรรูปปาล์มน้ำมันแบบครบวงจร
3. ในบางช่วงที่ผลผลิตล้นตลาด หน่วยงานภาครัฐควรมีการประกันราคาผลผลิต
4. รัฐบาลควรมีการจัดตั้งกองทุนปาล์มน้ำมัน (คล้ายๆ กรณีกองทุนการทำสวนยาง)

● ไม้ผล

จังหวัดชุมพร มีพื้นที่การปลูกไม้ผลรวมประมาณ 1,900,000 ไร่ ซึ่งมีผลไม้ที่สำคัญให้ผลผลิตเป็นผลไม้เศรษฐกิจของจังหวัด คือ ทุเรียน มังคุด กล้วยเล็บมือนาง ลองกอง และ เงาะ ในแต่ละปีจะมีผลผลิตออกสู่ตลาดตามฤดูกาล และจุดแข็งของทางจังหวัด คือ มีตลาดรวบรวมและกระจายสินค้าอยู่ในพื้นที่ แต่ทั้งนี้ จากความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของสภาพแวดล้อม ย่อมส่งผลกระทบต่อปริมาณผลผลิต และราคาจำหน่าย ซึ่งเกษตรกรให้มีการชี้แจงประเด็นปัญหาที่พบเจอในปัจจุบัน คือ

1. เกษตรกรรายย่อยยังขาดองค์ความรู้เรื่องการบริหารจัดการสวนและมาตรฐาน GAP
2. ขาดแคลนแรงงานในช่วงที่ผลไม้ออกผลผลิตพร้อมกันเป็นปริมาณมาก
3. ขาดข้อมูลและวิธีการทางการตลาด
4. ปัญหาจากภัยธรรมชาติ ทั้งภาวะฝนแล้ง หรือน้ำท่วม ในบางพื้นที่

ทั้งนี้ ผลไม้ เป็นพืชที่มีข้อจำกัดทางด้านชีวภาพ คือ เก็บเมื่อสุก และต้องมีการขนส่งที่รวดเร็วเพื่อนำสู่ตลาดและสู่มือผู้บริโภคต่อไป ดังนั้น เมื่อผลไม้ออกผลผลิตพร้อมกันหากเกษตรกรไม่สามารถจัดเก็บผลผลิตได้ทัน ส่งผลให้ผลไม้เน่าเสีย นอกจากนี้ เมื่อเก็บผลไม้มาแล้ว เกษตรกรไม่สามารถนำผลผลิตไปสู่ตลาดได้เอง เมื่อต้องรอพ่อค้ามารับซื้อที่สวนบางครั้งเจอปัญหาเรื่องของการกดราคาผลผลิต

● การท่องเที่ยว

จังหวัดชุมพร เป็นจังหวัดที่เปิดประตูสู่ภาคใต้ มีความหลากหลายของลักษณะทางสภาพภูมิอากาศและสภาพภูมิประเทศ ซึ่งส่งผลดีต่อการท่องเที่ยว เพราะได้ชื่อว่าสถานที่ท่องเที่ยวสวยงามดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวเป็นจำนวนมาก ทั้งสถานที่ท่องเที่ยวตามธรรมชาติและการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น หาดทุ่งวัวแล่น อำเภอบางสะพาน การดำน้ำดูปะการังน้ำตื้น ที่หมู่เกาะง่าม เป็นต้น ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้งผู้ประกอบการท่องเที่ยวเจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ ได้เข้าประชุมและสะท้อนปัญหาของการท่องเที่ยวของจังหวัดชุมพร รวมทั้งความต้องการของประชาชนในพื้นที่

1. ควรมีการสร้างสนามบินสนามบินพาณิชย์ขนาดใหญ่เพื่อรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวที่มีเพิ่มมากขึ้นทุกปี และนอกจากนี้เป็นการรองรับเครื่องบินเช่าเหมาลำขนาดใหญ่ เพื่อรองรับการเปิดตลาดให้นักท่องเที่ยวจากยุโรปได้บินมาจังหวัดชุมพรเพิ่มมากขึ้น พร้อมกับระบบบริหารจัดการเต็มรูปแบบ ทั้งรันเวย์ (run way) ขนาดมาตรฐานที่สามารถรองรับเครื่องบินขนาดใหญ่ รวมทั้งการขยายเส้นทางการบิน
2. ควรมีการกำหนดเส้นทางท่องเที่ยวให้ชัดเจน เพิ่มเส้นทางท่องเที่ยวใหม่ๆ
3. เพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัยในสถานที่ท่องเที่ยวโดยเฉพาะการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติ ทั้งทะเล หมู่เกาะ และน้ำตก
4. สร้างป้ายบอกทาง รวมถึงเส้นทางท่องเที่ยวที่ชัดเจน
5. มีการบริหารจัดการผู้ประกอบการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบ เพื่อป้องกันการเอารัดเอาเปรียบนักท่องเที่ยว และเป็นการสร้างภาพลักษณ์ให้กับจังหวัดชุมพร โดยให้ผู้ประกอบการเป็นเสมือนผู้ใช้ข้อมูลเบื้องต้นแก่นักท่องเที่ยว และบริการอำนวยความสะดวกต่างๆ เกี่ยวกับข้อมูลของการท่องเที่ยวจังหวัดชุมพร ทั้ง ราคา ที่พัก เส้นทางไปสู่แหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น

● ประมง

สถานการณ์การประมงของจังหวัด ปัจจุบันยังคงไม่แตกต่างจากสถานการณ์ในปีที่ผ่านมา นักซึ่งนโยบายของจังหวัดที่ชัดเจน ในเรื่องของการกำหนดเวลาการปิดอ่าวไทยในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ของทุกปี เป็นระยะเวลาประมาณ 3 เดือน เพื่อเพิ่มปริมาณสัตว์น้ำ ได้รับความร่วมมือจากผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย นอกจากนี้ยังมีกฎระเบียบในเรื่องของ IUU Fishing (Illegal Unreported and Unregulated Fishing) หรือ การทำประมงที่ผิดกฎหมาย ซึ่งถือเป็นภัยคุกคามต่อปริมาณปลาและสัตว์น้ำ ได้รับการตอบสนองจากผู้ประกอบการประมง

ข้อมูลการประมงของจังหวัดชุมพร มีมูลค่าการผลิตอยู่ที่ประมาณ 5,000,000 บาท มีปลาและสัตว์ทะเลที่สร้างรายได้ที่สำคัญ เช่น ปลาทุบ ปลาเบ็ด หมึกกล้วย กุ้งแช่บ๊วย หอยแมลงภู่ เป็นต้น ซึ่งโดยภาพรวมไม่มีปัญหามากนัก แต่สิ่งที่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอยากให้พิจารณา คือ เรื่องของการสร้างฝายกั้นน้ำที่ส่งผลกระทบต่อลูกหอยแมลงภู่มีปริมาณน้อยลง และรวมถึงการศึกษาลักษณะบางอย่างที่เกิดจากการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่ง

โครงสร้างพื้นฐาน

จังหวัดชุมพรเป็นจังหวัดแรกเมื่อเดินทางสู่ภาคใต้ เป็นเสมือนประตูสู่ภาคใต้ การขนส่งทั้งขนส่งสินค้าและผู้โดยสารย่อมผ่านจังหวัดชุมพรด้วยกันทั้งสิ้น โดยเฉพาะการเดินทางทางรถยนต์และการเดินทางโดยรถไฟ ซึ่งเรื่องของโครงสร้างพื้นฐานเป็นเรื่องที่สำคัญ เนื่องจากเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินการของจังหวัดในเรื่องอื่นๆ ด้วย เช่น เส้นทางท่องเที่ยว ความปลอดภัยของการท่องเที่ยว การขนส่งสินค้าทางการเกษตร (ผลไม้) ไปสู่มือผู้บริโภคโดยเร็ว การขนส่งปาล์มน้ำมันเข้าสู่โรงงาน เป็นต้น นอกจากนี้ เนื่องจากจังหวัดชุมพรยังมีแหล่ง

ท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่เป็นเกาะ จึงต้องมีการขนส่งนักท่องเที่ยวระหว่างเกาะและพื้นที่ฝั่ง จึงต้องมีโครงสร้างพื้นฐานรองรับที่พอเพียง

1. การสร้างท่าเทียบเรือขนาดใหญ่
2. การสร้างสนามบินพาณิชย์ขนาดใหญ่
3. การขุดลอกเชื่อมต่อคลองต่างๆ เข้าด้วยกัน เพื่อลดต้นทุนการขนส่งสินค้าทางรถยนต์

ทั้งนี้ในที่ประชุมได้มีการเสนอแนะแนวทางแก้ไข และความเป็นไปได้ต่างๆ ที่ช่วยส่งเสริมให้การบริหารจัดการโครงสร้างพื้นฐานของจังหวัดมีความคล่องตัวมากขึ้น

- การปรับปรุงทางเชื่อมชายฝั่งทะเล บริเวณอำเภอละแม
- การปรับปรุงเส้นทางเชื่อมจังหวัดชุมพรรอยต่อจังหวัดสุราษฎร์ธานี บริเวณอำเภอละแม จังหวัดชุมพร กับ ตำบลคลองพา อำเภอนาทวี จังหวัดสุราษฎร์ธานี
- การขุดลอกเชื่อมคลองชุมพรกับคลองวัน อำเภอกะบุรี จังหวัดระนอง ระยะทางสิโลเมตร

2.2.3 ปัญหาและความต้องการของประชาชนในพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราช

● ยางพารา

จังหวัดนครศรีธรรมราช มีเนื้อที่การปลูกยางพารามากกว่า 1,500,000 ไร่ มีผลผลิตรวม 310,000,000 กิโลกรัม : ปี (โดยประมาณ) เฉลี่ยผลผลิตอยู่ที่ 286.29 : ไร่ และราคาเฉลี่ยอยู่ที่ 130.48 บาท สถานการณ์ยางพาราของจังหวัดยังคงประสบกับปัญหาหลายด้าน ตั้งแต่ผลกระทบจากเหตุการณ์ภายในประเทศและสถานการณ์เศรษฐกิจโลก ล้วนส่งผลกระทบต่อราคายางพาราทั้งสิ้น นอกจากนี้ตัวเกษตรกรเองยังขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการบริหารจัดการสวน ประกอบกับราคาปัจจัยการผลิตที่เพิ่มสูงขึ้นสวนทางกับราคาผลผลิต เกษตรกรรายย่อยจึงไม่สามารถเพิ่มการลงทุนไปกับการจัดการสวนได้ และการวิจัยจากห้องทดลอง เมื่อนำผลการทดลองมาปฏิบัติจริงในสวนยางพารากลับไม่ได้ผลเท่าที่ควร ซึ่งเกษตรกรที่มาร่วมประชุมได้ช่วยกันสะท้อนปัญหาที่สำคัญ คือ สถาบันเกษตรกรขาดความพร้อม โดยเฉพาะทางด้านการเงิน เช่น มีโรงงานอัดก้อนยางพาราแต่ไม่สามารถใช้งานได้ เนื่องจากยังขาดอุปกรณ์บางส่วนที่นำมาประกอบเข้ากันเพื่อให้โรงงานสามารถดำเนินการได้ สิ่งที่มีส่วนได้ส่วนเสียเห็นว่าภาครัฐควรเข้ามาช่วยเหลือ เพื่อยกระดับการผลิตยางพาราและเพิ่มมูลค่าให้ยางพารา มีดังนี้

1. ส่งเสริมความเข้มแข็งให้กับสถาบันเกษตรกร ให้ความรู้และเครื่องมือที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการแปรรูปยางพาราโดยเฉพาะโรงอบแห้งและโรงรมควันยางพารา
2. สนับสนุนการสร้างเครือข่าย (Cluster) เกษตรกรและสถาบันเกษตรกรทั้งระดับจังหวัดและระดับภูมิภาค
3. ส่งเสริมและสนับสนุนเกษตรกรรายย่อยให้มีโอกาสและช่องทางในการเข้าถึงทรัพยากรทางการเกษตรเพื่อการทำสวนยางให้มากขึ้น

● ปาล์มน้ำมัน

ตามข้อมูลของสำนักงานเกษตรจังหวัดนครศรีธรรมราช ระบุว่า นครศรีธรรมราชมีพื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมันทั้ง 23 อำเภอ จำนวน 29,492 ครัวเรือน พื้นที่เพาะปลูกทั้งหมด 385,967 ไร่ ให้ผลผลิตแล้ว 159,326 ไร่ ยังไม่ให้ผลผลิต 225,967 ไร่ ให้ผลผลิตรวม 385,289 ตัน หรือผลผลิตเฉลี่ย 2,386 กิโลกรัมต่อไร่ ต่อปี สำหรับพื้นที่ปลูกมากที่สุด 10 อันดับแรกคือ อำเภอสิชล 58,000 ไร่ รองลงมา อำเภอเฉลิมพระเกียรติ 42,000 ไร่ อำเภอเมือง 39,000 ไร่ อำเภอเชียรใหญ่ 34,000 ไร่ อำเภอร่อนพิบูลย์ 32,000 ไร่ อำเภอ

ปากพื้ง 29,000 ไร่ อำเภอลำดวน 27,000 ไร่ อำเภอหัวไทร 26,000 ไร่ อำเภอทุ่งใหญ่ 22,000 ไร่ และ
อำเภอขนอม 16,000 ไร่ ตามลำดับ (ข้อมูลจาก สำนักงานเกษตรจังหวัดนครศรีธรรมราช : 2554)

ในส่วนของการเกษตรผู้ปลูกปาล์มน้ำมันของจังหวัดนครศรีธรรมราชยังขาดการรวมกลุ่มที่
เข้มแข็ง ส่งผลให้ไม่มีอำนาจต่อรองกับโรงงานและลานเทมากนัก ซึ่งเมื่อต้องการขายผลผลิตมักจะต้องโดนกดราคา
หรือเป็นการรับซื้อในราคาที่ไม่เป็นธรรม ปัญหาและความต้องการบางส่วนที่เกษตรกรต้องการ คือ

ปัญหาในระดับต้นน้ำ

1. พันธุ์ปาล์มที่ใช้ในการปลูกไม่มีคุณภาพ
2. ประชาชนไม่มีการรมสิทธิ์ในที่ดินทำกิน

ปัญหาระดับกลางน้ำ

1. กลไกสถาบันเกษตรกรขาดประสิทธิภาพ
2. ลานเทรับซื้อผลผลิตในราคาที่ไม่เป็นธรรม รวมทั้งการเอาเปรียบเกษตรกร (ตราซังไม่ตรง)
3. ขาดกลไกการช่วยเหลือจากภาครัฐที่ชัดเจน
4. การจัดการระบบคุณภาพลานเทไม่ได้มาตรฐาน

ปัญหาระดับปลายน้ำ

1. ตลาดไม่สามารถรองรับผลผลิตได้ทั้งหมด

แนวทางการแก้ไขปัญหานี้

1. การวิจัยสายพันธุ์ปาล์มน้ำมันใหม่ๆ เพิ่มขึ้น
2. สร้างโรงงานสกัดน้ำมันปาล์มให้รองรับกับผลผลิตในพื้นที่โดยผ่านการจัดการโดย
สถาบันเกษตรกร
3. สร้างโรงงาน refine น้ำมันให้รองรับกับผลผลิตในพื้นที่
4. มีโครงการบริหารจัดการสวนปาล์มน้ำมัน (ปุ๋ย การจัดการสวน) ผ่านสถาบันเกษตรกร

● ไม่ผล

จังหวัดนครศรีธรรมราช มีพื้นที่การปลูกไม้ผลรวมประมาณ 240,000 ไร่ มีผลผลิตรวม
ประมาณ 92,000,000 กิโลกรัม ซึ่งมีผลไม้ที่สำคัญให้ผลผลิตเป็นผลไม้เศรษฐกิจของจังหวัด คือ มังคุด ทุเรียน
เงาะ ลองกอง ส้มโอ ในแต่ละปีจะมีผลผลิตออกสู่ตลาดตามฤดูกาล และจุดแข็งของทางจังหวัด คือ มีตลาด
รวบรวมและกระจายสินค้าอยู่ในพื้นที่ แต่ทั้งนี้ จากความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของสภาพแวดล้อม ย่อมส่งผล
กระทบต่อปริมาณผลผลิต และราคาจำหน่าย รวมถึงตลาดที่รองรับยังเป็นเพียงตลาดภายในประเทศไทย ยัง
ขาดการบริหารจัดการที่จะส่งผลผลิตนำไปจำหน่ายยังต่างประเทศ ซึ่งเกษตรกรได้มีการชี้แจงประเด็นปัญหาที่พบ
เจอในปัจจุบัน คือ

1. เกษตรกรทั้งรายย่อยและรายใหญ่ยังขาดองค์ความรู้เรื่องการบริหารจัดการสวนและ
มาตรฐาน GAP โดยเฉพาะในกรณีที่ต้องส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ
2. ขาดแคลนแรงงานในช่วงที่ผลไม้ออกผลผลิตพร้อมกันจำนวนมากๆ
3. ขาดข้อมูลและวิธีการทางการตลาด
4. ผลผลิตล้นตลาดส่งผลให้พ่อค้าคนกลางกดราคารับซื้อ และให้ราคาที่ไม่เป็นธรรม
5. ปัจจัยต้นทุนทางการผลิตราคาสูง

ทั้งนี้ ผลไม้ เป็นพืชที่มีข้อจำกัดทางด้านชีวภาพ คือ เก็บเมื่อสุก และต้องมีการขนส่งที่รวดเร็วเพื่อนำสู่ตลาดและสู่มือผู้บริโภคต่อไป ดังนั้น เมื่อผลไม้ออกผลผลิตพร้อมกันหากเกษตรกรไม่สามารถจัดเก็บผลผลิตได้ทัน ส่งผลให้ผลไม้เน่าเสีย นอกจากนี้ เมื่อเก็บผลไม้ผลมาแล้ว เกษตรกรไม่สามารถนำผลผลิตไปสู่ตลาดได้เอง เมื่อต้องรอพ่อค้ามารับซื้อที่สวนบางครั้งเจอปัญหาเรื่องของการกีดกันการผลิต ประเด็นที่เกษตรกรมองว่าควรให้หน่วยงานภาครัฐเข้ามาส่งเสริม เนื่องจากส่วนหนึ่งเกษตรกรมีความพร้อมที่จะเรียนรู้และปรับเปลี่ยนวิธีการในการทำเกษตรกรรม คือ การให้ความรู้จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในเรื่องของการเพิ่มมูลค่าให้กับผลผลิต เช่น การนำผลไม้มาแปรรูปหรือการใช้วิธีการถนอมอาหาร มีการวิจัยเพิ่มในเรื่องของคุณค่าทางอาหารจากผลไม้ชนิดต่างๆ และมีการจัดตั้งกลุ่มหรือเครือข่ายเกษตรกรผู้ปลูกผลไม้เชื่อมโยงกับระดับภูมิภาคอื่นๆ รวมถึงการสร้างกลุ่มเครือข่ายเกษตรกรเพื่อติดต่อค้าขายกับตลาดในต่างประเทศ

● การท่องเที่ยว

จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นจังหวัดที่มีความหลากหลายของสถานที่ท่องเที่ยว มีความหลากหลายของลักษณะทางสภาพภูมิอากาศและสภาพภูมิประเทศ ซึ่งส่งผลดีต่อการท่องเที่ยว เพราะได้ชื่อว่ามีสถานที่ท่องเที่ยวสวยงามดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวเป็นจำนวนมาก ทั้งสถานที่ท่องเที่ยวตามธรรมชาติและสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น สถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม วัดพระมหาธาตุทูลกระหม่อมวิหาร การท่องเที่ยวตามประเพณีวันสารทเดือนสิบที่จัดอย่างยิ่งใหญ่ สถานที่ท่องเที่ยวตามธรรมชาติ น้ำตกพรมโลก หรือสถานที่ท่องเที่ยวชายทะเลที่บริเวณ อำเภอนบพิตำ เป็นแหล่งที่มีโลมาสีชมพู ซึ่งได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก เป็นต้น แม้ว่าจะมีจุดแข็งที่แหล่งท่องเที่ยว แต่สถานการณ์ของจังหวัดนครศรีธรรมราชยังมีปัญหาอีกมากในส่วนของการท่องเที่ยว ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้งผู้ประกอบการท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ ได้เข้ามาประชุมและสะท้อนปัญหาของการท่องเที่ยวของจังหวัดนครศรีธรรมราช รวมทั้งความต้องการประชาชนในพื้นที่

1. ขาดการประชาสัมพันธ์ในเรื่องของการท่องเที่ยวทั้งการประชาสัมพันธ์ในระดับประเทศ และระดับโลกรวมถึงการบริหารจัดการเส้นทางท่องเที่ยว การเชื่อมต่อของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ
2. การทำงานของหน่วยงานภาครัฐยังขาดประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการบูรณาการเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกหน่วย เช่น การท่องเที่ยวและกีฬามีข้อมูลที่ไม่ตรงกับหน่วยงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นต้น
3. ควรมีการรวมกลุ่มของผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยวให้มากขึ้นและภาครัฐส่งเสริมความเข้มแข็งให้
4. สร้างป้ายบอกทาง รวมถึงเส้นทางท่องเที่ยวที่ชัดเจน และมีการพัฒนาระบบ internet รวมทั้งสัญญาณ wifi ในพื้นที่ท่องเที่ยว ทั้งนี้เป็นการสะดวกทั้งเจ้าหน้าที่ในการติดต่อขอความช่วยเหลือ และนักท่องเที่ยวด้วยเช่นกัน
5. ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์
6. ให้มีการจัดอบรมให้กับผู้ประกอบการท่องเที่ยว และให้ความรู้แก่ผู้นำเที่ยวในเรื่องของการเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

โครงสร้างพื้นฐาน

จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดที่มีเนื้อที่ใหญ่เป็นอันดับสองของภาคใต้ มีเนื้อที่ 9,942,502 ตารางกิโลเมตร ลักษณะภูมิประเทศของจังหวัดนครศรีธรรมราชแตกต่างไปตามลักษณะของเทือกเขานครศรีธรรมราชซึ่งเป็นเทือกเขาที่มีความยาวตามแนวของคาบสมุทรม เป็นผลให้ลักษณะภูมิประเทศ แบ่งออกได้เป็น 3 ส่วน คือ 1)บริเวณเทือกเขาตอนกลาง 2) บริเวณที่ราบชายฝั่งด้านตะวันออก 3) บริเวณที่ราบด้านตะวันตก การขนส่งทั้งขนส่งสินค้าและผู้โดยสารใช้เส้นทางถนนและทางราง หรือทางรถไฟ ซึ่งเรื่องของโครงสร้างพื้นฐานเป็นเรื่องที่สำคัญ เนื่องจากเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินการของจังหวัดในเรื่องอื่นๆ ด้วย เช่น เส้นทางท่องเที่ยวความปลอดภัยของการท่องเที่ยว การขนส่งสินค้าทางการเกษตร (ผลไม้) ไปสู่มือผู้บริโภคโดยเร็ว เป็นต้น นอกจากนี้ จังหวัดนครศรีธรรมราชมีจุดเชื่อมต่อเส้นทางรถไฟไปยังภาคใต้ฝั่งตะวันตกติดต่อกับจังหวัดตรัง ซึ่งเป็นจุดสำคัญเนื่องจาก การขนส่งสินค้า และผู้โดยสารที่เชื่อมต่อมาจากภาคอื่นๆ ย่อมจะมาผ่านที่จังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่อเชื่อมต่อไปยังทั้งภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยและภาคใต้ฝั่งอันดามัน ทั้งนี้ในที่ประชุมได้มีการเสนอแนะแนวทางแก้ไข และความเป็นไปได้ต่างๆ ที่ช่วยส่งเสริมให้การบริหารจัดการโครงสร้างพื้นฐานของจังหวัดมีความคล่องตัวมากขึ้น ดังนี้

- การปรับปรุงผิวถนน และปรับเส้นทางจราจรทั้งถนนเชื่อมต่อระหว่างจังหวัด และถนนเชื่อมต่อระหว่างอำเภอ
- การปรับปรุงเส้นทางเชื่อมระหว่างจังหวัดเพื่อประโยชน์ในส่วนของ logistics
- ปรับปรุงเส้นทางท่องเที่ยวที่เชื่อมต่อทั้งทางบก ทางอากาศ ให้มีความสะดวกและรวดเร็วเพิ่มขึ้น ทั้งเพื่อรองรับการขนส่งสินค้า และรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น ทั้งที่มาเที่ยวในจังหวัด นครศรีธรรมราชและเป็นการเดินทางผ่านไปท่องเที่ยวยังจังหวัดอื่น

2.2.4 ปัญหาและความต้องการของประชาชนในพื้นที่จังหวัดพัทลุง

● ยางพารา

จังหวัดพัทลุงมีเนื้อที่การปลูกยางพารามากกว่า 630,000 ไร่ สถานการณ์ยางพาราของจังหวัดยังมีความไม่แน่นอน สืบเนื่องจากผลกระทบจากเหตุการณ์ภายในประเทศและสถานการณ์เศรษฐกิจโลก ส่งผลกระทบต่อราคายางพาราทั้งสิ้น นอกจากนี้ ตัวเกษตรกรเองยังขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการบริหารจัดการสวนประกอบกับราคาปัจจัยการผลิตที่เพิ่มขึ้นสวนทางกับราคาผลผลิต เกษตรกรรายย่อยยังไม่สามารถเพิ่มการลงทุนไปกับการจัดการสวนได้ และการวิจัยจากห้องทดลอง เมื่อนำผลการทดลองมาปฏิบัติจริงในสวนยางพารากลับไม่ได้ผลเท่าที่ควร ซึ่งเกษตรกรที่เข้ามาร่วมประชุมได้ช่วยกันสะท้อนปัญหาที่สำคัญ ดังนี้

1. ปัญหาพันธุ์ยาง

- ไม่มีการคัดเลือกสายพันธุ์
- ขาดการเตรียมต้นกล้าที่เหมาะสม
- พันธุ์ยางที่ปลูกไม่เหมาะสมกับพื้นที่ดิน
- ขาดแปลงสาธิต
- ไม่มีงานวิจัยมารองรับในการพัฒนาสายพันธุ์และการบำรุงรักษาตามสายพันธุ์

2. การปลูก การดูแลต้นยางพารา พื้นที่ปลูก

- ดินขาดธาตุอาหาร
- โรคครากในยางพารา

- ขาดการบริหารจัดการสวน

3. การรวบรวมผลผลิต

- ยางพารามีสิ่งปนเปื้อนจำนวนมาก
- มีลักษณะทนความร้อนต่ำ
- ไม่มีตลาดกลางรับซื้อยางพาราประจำจังหวัด
- การขายน้ำยางไม่ได้รับความเป็นธรรมจากจตุรรับซื้อ
- ขาดความชัดเจนในเรื่องของการรับซื้อเศษขี้ยาง

นอกจากนี้ที่ประชุมยังได้สะท้อนความต้องการที่ต้องการให้ภาครัฐสนับสนุนปัจจัยการผลิต เช่น ปุ๋ยผลการวิจัยที่มารองรับการปลูกยางพาราให้ตรงกับสายพันธุ์ที่เหมาะสมกับดินและพื้นที่เพาะปลูก รวมถึง การส่งเสริมการรวมกลุ่มของเกษตรกรชาวสวนยาง การมีแปลงสาธิต เพื่อให้เกษตรกรให้เรียนรู้เรื่องของการยางพารานั้นกระบวนการ ตั้งแต่ การคัดเลือกสายพันธุ์ การบำรุงดินและต้นกล้า การดูแลรักษาและการระวังเรื่องโรคในยางพารา การใช้ปุ๋ยสูตรที่เหมาะสม เป็นต้น

● ปาล์มน้ำมัน

จังหวัดพัทลุง มีเนื้อที่การปลูกปาล์มน้ำมัน ประมาณ 200,000 ไร่ มีเนื้อที่ให้ผลผลิตปาล์มน้ำมันประมาณ 100,000 ไร่ ให้ผลผลิตต่อไร่ ประมาณ 2,508 กิโลกรัม โดยภาพรวมสถานการณ์ปาล์มน้ำมันของจังหวัดพัทลุงยังคงประสบปัญหาบางส่วน โดยเฉพาะการรวมกลุ่มกันของเกษตรกรผู้ปลูกยางปาล์มน้ำมัน ส่งผลให้ไม่มีอำนาจต่อรองกับโรงงานและลานเท นอกจากนี้ เกษตรกรยังขาดความรู้เรื่องการบริหารจัดการสวนอย่างครบวงจร เนื่องจากปาล์มน้ำมันเป็นพืชที่ต้องการความเอาใจใส่ ทั้งการดูแลเรื่องของดิน การใส่ปุ๋ย ปริมาณน้ำและแสงแดด ในที่ประชุมได้มีการสะท้อนปัญหาบางส่วนที่เกษตรกรพบเจอในปัจจุบัน คือ

1. พันธุ์ปาล์ม

- พันธุ์ปาล์มไม่มีคุณภาพ
- พันธุ์ปาล์มไม่มีความเหมาะสมกับพื้นที่ปลูก

2. ความรู้ทางด้านการผลิต

- ขาดความรู้ทางด้านการบริหารจัดการสวน
- ขาดความรู้ทางด้านการเก็บเกี่ยวผลผลิตปาล์มน้ำที่ถูกต้อง เนื่องจากการขายผลปาล์มให้ได้ราคาควรต้องมีการตัดปาล์มทั้งทะลาย เพราะขายได้ราคาดีกว่าปาล์มร่วง ดังนั้นวิธีการตัดจึงควรมีการใช้รถเครนสูงเพื่อตัดไม่ให้ทะลายปาล์มร่วงลงพื้น

3. การรวบรวมผลผลิต

- ขาดการรวมกลุ่มเป็นสถาบันเกษตรกร
- จตุรรับซื้อไม่เพียงพอในพื้นที่และอยู่ห่างไกลจากพื้นที่ปลูก

4. การแปรรูป

- คุณภาพของปาล์มน้ำมันที่ได้ค่อนข้างต่ำ จึงให้เปอร์เซ็นต์น้ำมันน้อย
- ผลผลิตที่ได้ไม่เพียงพอต่อความต้องการของโรงงาน
- การแปรรูปที่มีเพียงการแปรรูปขั้นต้น

ในประเด็นปัญหาต่างๆ ที่กล่าวมา เกษตรกรและผู้ประกอบการปาล์มน้ำมันในพื้นที่จังหวัดพัทลุง จึงมีความต้องการให้หน่วยงานภาครัฐเข้ามาช่วยเหลือและส่งเสริมในเรื่องต่างๆ เช่น

- การส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากปาล์มน้ำมันให้ครบวงจร ตั้งแต่ การคัดเลือกสายพันธุ์ปาล์มน้ำมันที่เหมาะสมกับพื้นที่ การให้ความรู้ที่ถูกต้องกับเกษตรกรในการเก็บเกี่ยวผลผลิต
- การช่วยจัดตั้งสถาบันเกษตรกร และให้ความรู้เรื่องของการตลาด
- การส่งเสริมให้มีการใช้ผลผลิตภัณฑ์ที่มาจากปาล์มน้ำมัน
- ส่งเสริมให้ใช้ประโยชน์จากวัสดุเหลือใช้ เช่น การนำมาทำปุ๋ย ทำแก๊สเพาะเห็ด
- เพิ่มจุดรวบรวมรับซื้อปาล์มน้ำมันในพื้นที่
- การประกันราคาขั้นต่ำที่ 5 บาท
- ส่งเสริมให้มีกฎหมาย หรือพระราชบัญญัติเกี่ยวกับปาล์ม/ ปาล์มน้ำมัน

● ไม้ผล

จังหวัดพัทลุง มีพื้นที่การปลูกไม้ผลรวมประมาณ 80,000 ไร่ ซึ่งมีผลไม้ที่สำคัญให้ผลผลิตเป็นผลไม้เศรษฐกิจของจังหวัด คือ ทุเรียน มังคุด ลองกอง เงาะ ส้มโอ และจำปาตะ ในแต่ละปีจะมีผลผลิตออกสู่ตลาดตามฤดูกาล จากความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของสภาพแวดล้อม ทั้งผลกระทบจากภัยแล้ง น้ำท่วม ย่อมส่งผลกระทบต่อปริมาณผลผลิต และราคาจำหน่าย ซึ่งเกษตรกรได้มีการชี้แจงประเด็นปัญหาที่พบเจอในปัจจุบัน คือ

ต้นน้ำ

- เกษตรกรรายย่อยยังขาดองค์ความรู้เรื่องการบริหารจัดการสวนและมาตรฐาน GAP
- โดยส่วนใหญ่เกษตรกรมีการทำสวนในลักษณะของสวนสมรม คือ มีการปลูกพืชหลายชนิดในเนื้อที่เดียวส่งผลให้พืชบางชนิดเจริญเติบโตได้ไม่เต็มที่
- ขาดข้อมูลและวิธีการทางการตลาด

กลางน้ำ

- ขาดแคลนแรงงานในช่วงที่ผลไม้ออกผลผลิตพร้อมกันจำนวนมาก
- ปัญหาจากภัยธรรมชาติ ทั้งภาวะฝนแล้ง หรือ น้ำท่วม ในบางพื้นที่
- ปัญหาจากศัตรูพืชและโรคต่างๆ
- ไม่มีการคัดแยกผลไม้ตามขนาดก่อนนำออกสู่ตลาด

ปลายน้ำ

- ในช่วงที่ผลผลิตออกสู่ตลาดพร้อมกันจำนวนมาก ส่งผลให้ราคาตกต่ำ
- ตลาดรับซื้อไม่เพียงพอกับปริมาณของผลผลิต
- ขาดการแปรรูปและเพิ่มมูลค่าผลไม้

ในส่วน of จังหวัดพัทลุง เกษตรกรและผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องต้องการให้ภาครัฐเข้าช่วยเหลือและส่งเสริมการปลูกผลไม้ให้มากกว่าที่เป็นอยู่ รวมทั้งการสร้างจุดรวมรวบและกระจายผลไม้ในพื้นที่ จัดงานผลไม้ประจำปีจังหวัดเพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์และประชาสัมพันธ์ให้ผู้คนทราบถึงผลไม้คุณภาพของจังหวัด

● การท่องเที่ยว

จังหวัดพัทลุงอยู่ทางภาคตะวันออกของภาคใต้ของประเทศไทย ขนาบข้างด้วยริมฝั่งตะวันตกของทะเลสาบสงขลาและเทือกเขาบรรทัด มีความหลากหลายของลักษณะทางภูมิประเทศ ซึ่งส่งผลดีต่อการท่องเที่ยว เพราะได้ชื่อว่ามีสถานที่ท่องเที่ยวสวยงามดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวเป็นจำนวนมาก ทั้งสถานที่ท่องเที่ยวตามธรรมชาติและการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น ทะเลน้อย น้ำตกไพรวัลย์ เกาะสี่เกาะห้า อุทยานแห่งชาติเขาน้ำทะเลน้อย ตันกำหนดหนึ่งตะลุง เป็นต้น ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้งผู้ประกอบการท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ ได้เข้าประชุมและสะท้อนปัญหาของการท่องเที่ยวของจังหวัดพัทลุง รวมทั้งความดีของการของประชาชนในพื้นที่

1. แหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งมีสภาพเสื่อมโทรม ทั้งนี้ในส่วนของภาครัฐแจ้งว่าขาดบุคลากรและงบประมาณไม่เพียงพอ รวมทั้งขาดความปลอดภัยในสถานที่ท่องเที่ยว เช่น ระบบการแจ้งเตือนภัยน้ำป่าหรือเมื่อเกิดอุบัติเหตุขึ้นกับนักท่องเที่ยวต้องใช้เวลาในการนำส่งสถานพยาบาล
2. ควรมีการเพิ่มเส้นทางท่องเที่ยวใหม่ๆ และมีการประชาสัมพันธ์ให้เป็นที่รู้จักทั้งในประเทศและระดับโลก
3. ควรมีการพัฒนาเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวระหว่างจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
4. ให้มีโครงการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินในแหล่งท่องเที่ยว เช่น เรือพยาบาล รถพยาบาลที่สามารถดูแลผู้ป่วยเบื้องต้นได้ และสามารถส่งต่อผู้ป่วยได้อย่างทันท่วงที
5. ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพแบบครบวงจร
6. ให้มีการจัดอบรมผู้ประกอบการทั้งระบบในส่วนของภาษาอังกฤษ และความรู้เรื่องสถานที่ท่องเที่ยวแบบครบวงจร เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน และเพื่อรองรับการเปิดตลาดท่องเที่ยวเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวกลุ่มใหม่ๆ

● ทรัพยากรธรรมชาติ

จังหวัดพัทลุงแม้ว่าจะมีเนื้อที่ไม่มากนักเมื่อเทียบกับอีกสี่จังหวัดในกลุ่มภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย แต่ถือได้ว่ามีทรัพยากรธรรมชาติที่หลากหลายและมีมูลค่า เช่น อุทยานเขาน้ำทะเลน้อย (ได้รับการประกาศเป็นเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย สังกัดกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช) อุทยานแห่งชาติเขาปู่ เขาย่า และบริเวณทะเลสาบสงขลายังเป็นแหล่งของโลมาอิรวดี ที่มีแห่งเดียวในประเทศอีกด้วย นอกจากนี้ด้วยลักษณะภูมิประเทศบริเวณเทือกเขาบรรทัด ส่งผลให้มีแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นน้ำตกจำนวนมาก เช่น น้ำตกโดนลาด น้ำตกหม่อมจ้วยน้ำตมโนราห์ เป็นต้น ปัจจุบันแม้ว่าสถานที่ท่องเที่ยวเหล่านี้ยังคงไปเที่ยวได้ แต่สภาพของพื้นที่มีความเสื่อมโทรมเกิดขึ้น เช่น ปัญหาจากการทิ้งขยะของนักท่องเที่ยว การบุกรุกทำลายป่า ทั้งเพื่อที่ดินทำกินและรุกป่าเพื่อการเกษตร ประเด็นที่ผู้เข้าร่วมการประชุมพิจารณา คือ

1. ปัญหาขยะมูลฝอยและน้ำเสีย เนื่องจากมีปัญหาการจัดเก็บขยะ และจากการที่ประชาชนยังไม่มี การคัดแยกขยะก่อนทิ้ง รวมถึงการปล่อยน้ำเสียจากครัวเรือนลงสู่แม่น้ำลำคลอง
2. ในพื้นที่ของทะเลน้อยมีปัญหาหญ้าพิษขึ้นปกคลุม
3. ควรมีการปลูกป่าเพื่อทดแทนพื้นที่ป่าถูกบุกรุก
4. ส่งเสริมการปลูกหญ้าทะเลเพื่อเป็นแหล่งอาหารให้กับโลมาอิรวดี
5. ร่วมกันจัดโครงการเพื่อส่งเสริมการมีสำนึกรักบ้านเกิดให้กับประชาชนในพื้นที่ และประชาชนที่อยู่ในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวให้ช่วยกันดูแลรักษา และเป็นหูเป็นตาในการช่วยกันรักษา อนุรักษ์การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และไม่ทำลายสภาพแวดล้อมบริเวณแหล่งท่องเที่ยว

โครงสร้างพื้นฐาน

จังหวัดพัทลุงตั้งอยู่บริเวณกึ่งกลางของภาคใต้ เป็นทางผ่านไปสู่ภาคใต้ตอนล่าง และจังหวัดชายแดน การขนส่งทั้งขนส่งสินค้าและผู้โดยสารไปสู่จังหวัดภาคใต้ตอนล่างย่อมผ่านจังหวัดพัทลุงด้วยกันทั้งสิ้น ทั้งการเดินทางทางรถยนต์และการเดินทางโดยรถไฟ ซึ่งเรื่องของโครงสร้างพื้นฐานเป็นเรื่องที่สำคัญ เนื่องจากเป็น ปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินการของจังหวัดในเรื่องอื่นๆ ด้วย เช่น การขนส่งสินค้าไปสู่ชายแดน การท่องเที่ยว ที่เชื่อมต่อไปยังประเทศมาเลเซีย เป็นต้น นอกจากนี้ เนื่องจากจังหวัดพัทลุงยังมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่เป็นเกาะต้องมีการขนส่งนักท่องเที่ยวระหว่างเกาะและพื้นที่ฝั่ง จึงต้องมีโครงสร้างพื้นฐานรองรับที่เพียงพอ

1. การสร้างท่าเทียบเรือที่มีขนาดมาตรฐาน

2. การปรับปรุงผิวจราจรของถนนเส้นหลักและถนนเส้นรอง เพื่อรองรับการท่องเที่ยวและการขนส่งสินค้า ทั้งนี้ในที่ประชุมเห็นว่า เนื่องจากจังหวัดพัทลุงตั้งอยู่กึ่งกลางของภาคใต้และสามารถเชื่อมต่อไปยัง

ภาคใต้ฝั่งอันดามันได้สะดวก หน่วยงานภาครัฐควรมีการจัดสร้างจุดรวบรวมและกระจายสินค้า เพื่อความสะดวกและรวดเร็วในการขนส่ง รวมทั้งการจัดระบบ Logistics แบบครบวงจร

2.3 ข้อมูลการวิเคราะห์ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

1) ด้านเศรษฐกิจ

1.1) เศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีขนาดใหญ่ที่สุดในภาคใต้ โดยในปี 2554 มีผลิตภัณฑ์มวลรวม ณ ราคาประจำปี จำนวน 439,208 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 37 ของผลิตภัณฑ์มวลรวม ภาคใต้กลุ่มจังหวัดที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมรองลงมาได้แก่ กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดนและกลุ่มจังหวัด ภาคใต้ฝั่งอันดามัน ที่มีผลิตภัณฑ์มวลรวม 416,977 ล้านบาท และ 331,235 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 35.11 และ 27.90 ตามลำดับ ภาพเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยเติบโตในอัตราต่ำกว่า ระดับประเทศและระดับภาคตั้งแต่ปี 2550 เป็นต้นมา เว้นแต่ปี 2551 เท่านั้นที่ขยายตัวสูงกว่าระดับภาคและ ระดับประเทศโดยในปี 2550 มีอัตราการขยายตัวร้อยละ 0.05 ชะลอตัวลงจากร้อยละ 4.9 ในปี 2549 ขยายตัวสูงสุดในปี 2551 ร้อยละ 3.74 ในปี 2552 หดตัวลงร้อยละ 0.7 ปี 2553 ขยายตัวในอัตราร้อยละ 0.92 และในปี 2554 มีอัตราการขยายตัว ร้อยละ 0.8 และภาคเกษตรหดตัว -2.4 โดยมีสาเหตุต่อเนื่องมาจาก วิกฤติเศรษฐกิจโลกสถานการณ์การเมืองภายในประเทศ และราคาพืชเศรษฐกิจหลัก (ยาง/ปาล์มน้ำมัน) ราคา ตกต่ำซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมระดับประเทศและระดับภาค

2.2) ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยเฉลี่ยต่อหัว (GRP Per Capita) มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่ยั้งต่ำกว่า ระดับภาคและมีความแตกต่างระหว่างจังหวัดค่อนข้างมาก ในปี 2553 ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยเฉลี่ยต่อหัว มีค่าเฉลี่ย 105,048 บาท เพิ่มขึ้นเป็น 113,967 ในปี 2554 ซึ่งต่ำกว่าระดับภาคที่มีค่าเฉลี่ย 125,270 บาท และต่ำกว่ากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีค่าเฉลี่ย 177,675 บาท แต่สูงกว่ากลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดนมีค่าเฉลี่ย 110,875 บาท โดยจังหวัดในกลุ่มภาคใต้ฝั่งอ่าว ไทยที่มีค่าเฉลี่ยต่อหัวสูงที่สุด คือ จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีค่าเฉลี่ยต่อหัว 178,840 บาท ซึ่งสูงเป็นอันดับ 2 ของภาคใต้ (รองจากจังหวัดภูเก็ต) รองลงมา คือ จังหวัดชุมพร มีค่าเฉลี่ย 130,027 บาท จังหวัด นครศรีธรรมราช มีค่าเฉลี่ย 88,091 บาท และจังหวัดในกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ จังหวัดพัทลุง มีค่าเฉลี่ย 68,727 บาทต่อหัว

2.3) โครงสร้างเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยยังคงพึ่งพาสาขาเกษตรกรรม

โดยกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีสัดส่วนโครงสร้างภาคการเกษตรสูงที่สุดเมื่อเทียบกับสาขาการผลิตอื่น ๆ ในปี 2554 มีสัดส่วนภาคการเกษตรร้อยละ 37.26 เพิ่มขึ้นจากปี 2550 ที่มีสัดส่วนร้อยละ 34.28 โดยผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคเกษตรมูลค่า 163,667 ล้านบาทประกอบด้วย การผลิตปศุสัตว์ และป่าไม้ มีมูลค่า 151,620 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 92.63 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคเกษตร ซึ่งมูลค่าการผลิตส่วนใหญ่มาจากพืชเศรษฐกิจหลัก คือ ยางพารา (อันดับ 2 ของภาคใต้ ผลิตมากที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช) ปาล์มน้ำมัน (อันดับ 1 ของประเทศ ผลิตมากที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี และชุมพร) ไม้ผล เช่น เงาะ ทุเรียน มังคุด (อันดับ 1 ของภาคใต้) ที่เหลือเป็นประมงมีมูลค่า 12,046 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 7.36 ส่วนสาขาที่มีความสำคัญรองลงมาคือ สาขาอุตสาหกรรม มีมูลค่า 62,042 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 14.52 และการค้ามีมูลค่า 50,912 ล้านบาท คิดเป็น ร้อยละ 11.60 การบริหารราชการ มีมูลค่า 24,436 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 5.56 สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน มีมูลค่า 24,371 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 5.54 สาขาการศึกษา มีมูลค่า 23,220 ล้านบาท คิดเป็น ร้อยละ 5.28 การบริหารด้านอสังหาริมทรัพย์ มีมูลค่า 15,233 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 3.46 ตัวกลางแผนการเงินมูลค่า 146,58 ล้านบาท คิดเป็นมูลค่า ร้อยละ 3.33 สาขาโรงแรมและมูลค่า 13,144 ล้านบาท คิดเป็น ร้อยละ 2.99 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัดฯ

ตารางที่ : โครงสร้างเศรษฐกิจของกลุ่มภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ณ ราคาประจำปี

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	มูลค่า (ล้านบาท)					
	2549	2550	2551	2552	2553	2554
ภาคใต้	811,515	850,022	910,459	867,004	982,231	1,187,420
ภาคเกษตร	303,103	302,998	335,827	301,898	359,586	425,498
กลุ่มภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	110,401	108,654	125,527	111,970	134,786	163,667
สุราษฎร์ธานี	44,285	43,399	52,020	45,026	54,485	67,841
นครศรีธรรมราช	33,910	31,075	33,673	31,741	39,105	47,340
ชุมพร	19,380	21,238	26,173	23,482	27,059	31,666
พัทลุง	12,826	12,942	13,661	11,722	14,138	16,819
กลุ่มภาคใต้ฝั่งอันดามัน	79,201	81,496	90,309	79,731	94,273	111,152
กลุ่มภาคใต้ชายแดน	113,501	112,849	119,991	110,197	130,527	150,679
กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	306,573	316,581	345,961	330,111	371,966	439,208
ภาคเกษตร	110,401	108,654	125,527	111,970	134,786	163,667
ปศุสัตว์และป่าไม้	95,530	96,130	113,147	98,183	120,863	151,620
ประมง	14,871	12,524	12,380	13,787	13,923	12,046
นอกภาคเกษตร	196,172	207,927	220,434	218,141	237,180	275,542
เหมืองแร่	15,211	15,963	18,059	19,366	22,031	24,371
อุตสาหกรรม	39,016	41,120	43,433	39,949	46,907	62,042
ไฟฟ้า ประปา	10,854	11,713	11,718	11,936	13,301	12,551

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	มูลค่า (ล้านบาท)					
	2549	2550	2551	2552	2553	2554
ก่อสร้าง	10,873	9,608	9,853	9,126	9,247	11,629
การค้า	36,005	38,485	40,821	38,780	40,550	50,912
โรงแรมและภัตตาคาร	12,831	13,259	13,711	13,562	14,955	13,887
ขนส่ง	11,130	11,836	12,644	12,080	11,865	13,144
การเงิน	8,031	8,776	9,558	9,468	10,576	14,658
อสังหาริมทรัพย์	9,476	9,865	9,784	10,166	10,361	15,233
บริหารราชการแผ่นดิน	14,462	15,454	17,315	17,745	19,742	24,436
การศึกษา	18,126	21,002	22,170	23,506	24,548	23,220
บริการสุขภาพ	7,101	7,869	8,464	9,409	9,873	6,449
บริการชุมชน	2,958	2,874	2,793	2,935	3,108	2,756
ลูกจ้างในชุมชน	100	105	111	116	117	251
กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน	212,235	232,066	248,609	230,650	260,425	331,235
กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน	292,706	301,375	315,888	306,244	349,840	416,977

ที่มา : ประมวลข้อมูลโดยใช้ฐานข้อมูล GDP ของสำนักบัญชีประชาชาติ, สศช.

2) ด้านเกษตร มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ในปี 2554 การผลิตภาคการเกษตรของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีมูลค่า 163,667 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 38.46 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์รวมภาคเกษตรของภาคใต้ เพิ่มขึ้นจากปี 2553 ที่มีมูลค่า 143,827 ล้านบาท หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 33.80 ของภาคใต้ รองลงมา คือ กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน และกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ที่มีมูลค่า 150,697 ล้านบาท และ 111,152 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 35.41 และ 26.12 ตามลำดับ โดยจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยที่มีมูลค่าการผลิตภาคการเกษตรสูงที่สุด คือ จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีมูลค่า 67,841 ล้านบาท หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 41.45 ของกลุ่มจังหวัด รองลงมา คือ จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดชุมพร และจังหวัดพัทลุง มีสัดส่วนร้อยละ 28.92, 19.34 และ 10.27 ตามลำดับ มูลค่าการเกษตรส่วนใหญ่มาจากพืชเศรษฐกิจ คือ ยางพารา ปาล์มน้ำมัน ไม้ผล และสินค้าประมง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1) ยางพารา

ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจหลักที่สำคัญของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ในปี 2554 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีมูลค่าการผลิตจากยางพารา ประมาณ 116,354 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 37.00 ของมูลค่าการผลิตของภาคใต้ ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี 2553 ที่มีมูลค่าการผลิต 93,434 ล้านบาท หรือสัดส่วนร้อยละ 37.00 ของมูลค่ารวมของภาคใต้ ซึ่งมีปริมาณผลผลิต มากเป็นอันดับ 2 ของภาคใต้ รองจากกลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน โดยผลผลิตส่วนใหญ่ของกลุ่มจังหวัดมาจากจังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งมีปริมาณ

ผลผลิตมากเป็นอันดับ 1 ปริมาณ 429,766 ตัน คิดเป็นร้อยละ 45.80 ของผลผลิตของกลุ่มจังหวัด รองลงมา ได้แก่ จังหวัดนครศรีธรรมราช พัทลุง และชุมพร คิดเป็นร้อยละ 30.29 13.16 และ 10.75 ตามลำดับ

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีพื้นที่ปลูกยางพารา และพื้นที่ให้ผลผลิตมากที่สุดในภาคใต้ มีผลผลิตยางพารามากเป็นอันดับสองรองจากกลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน และมีผลผลิตต่อไร่ต่ำที่สุด

ผลผลิตยางพาราของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมากเป็นอันดับสองรองจากกลุ่มจังหวัด ภาคใต้ชายแดน โดยผลผลิตมีแนวโน้มลดลงจาก 969,681 ตัน ในปี 2551 เหลือเพียง 938,339 ตัน ในปี 2554 ส่วนผลผลิตต่อไร่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีผลผลิตต่อไร่ต่ำที่สุด เมื่อเทียบกับกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันและกลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน โดยมีผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ ลดลงจากปี 25 51 ที่ 264 กิโลกรัมต่อไร่ เหลือเพียง 25 0 กิโลกรัมต่อไร่ ในปี 255 4 และเป็นผลผลิตเฉลี่ย ต่อไร่ที่ต่ำที่สุดเมื่อเทียบกับระดับภาคและระดับประเทศ อันเนื่องมาจากสภาพอากาศไม่เอื้ออำนวย น้ำท่วมขัง สภาพดินไม่สมบูรณ์ ต้องใช้เวลาฟื้นตัวของต้นยางประมาณ 6 - 12 เดือน จังหวัดที่มีศักยภาพการผลิต ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ สูงที่สุดในกลุ่มจังหวัด คือ จังหวัดพัทลุง ที่ 267 กิโลกรัมต่อไร่ รองลงมา คือ จังหวัดสุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช ชุมพร ที่มีผลผลิตเฉลี่ย 252 244 และ 238 กิโลกรัมต่อไร่ ตามลำดับ

ผลผลิต ตยางพาราของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยใช้ในประเทศ ร้อยละ 10 ที่เหลือร้อยละ 90 ส่งออกต่างประเทศอย่างแพร่ กระจาย และผลิตภัณฑ์ยางพาราอื่นๆ ในปี 2554 มีมูลค่าการส่งออก 186,635 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 29.35 ของมูลค่าการส่งออกรวมทั้งประเทศ ซึ่งมีมูลค่ารวม 635,958 ล้านบาท

ตารางที่ : พื้นที่ ผลผลิต และมูลค่ายางพาราของภาคใต้ในช่วงปี 2551 - 2554

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	พื้นที่ปลูกยางพารา (ไร่)		ผลผลิต (ตัน)		ผลผลิตต่อไร่ (กก.)		มูลค่าการผลิต (ล้านบาท)	
	2,551	2,554	2551	2554	2551	2554	2551	2554
ประเทศ	16,716,945	18,761,231	3,166,910	3,348,897	278	262	233,275	415,263
ภาคใต้	11,339,698	11,906,882	2,644,116	2,535,925	278	262	194,766	314,455
กลุ่มจังหวัดฝั่งอ่าวไทย	4,322,689	5,380,789	969,681	938,339	264	250	71,427	116,354
ชุมพร	464,662	490,923	107,770	100,867	275	238	7,938	12,508
สุราษฎร์ธานี	1,871,907	1,921,698	428,184	429,766	256	252	31,540	53,291
นครศรีธรรมราช	1,447,643	1,484,084	293,137	284,211	258	244	21,592	35,242
พัทลุง	538,477	1,484,084	140,590	123,495	299	267	10,356	15,313
กลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามัน	2,934,760	3,067,193	666,562	627,261	283	263	49,099	77,780
กลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้	4,082,249	4,340,390	1,007,873	970,325	289	274	74,240	120,320
สัดส่วนภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยต่อภาคใต้ (%)	38.12	45.19	36.67	37.00	-	-	36.67	37.00
สัดส่วนภาคใต้ต่อประเทศ (%)	67.83	63.47	83.49	75.72	-	-	83.49	75.72

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

2.2) ปาล์มน้ำมัน มีพื้นที่ปลูกเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและปลูกมากที่สุดในประเทศไทย

ในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมาได้มีการขยายพื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมันอย่างรวดเร็ว เนื่องจากรัฐบาลได้กำหนดนโยบายส่งเสริมการปลูกปาล์มน้ำมันเพื่อนำไปผลิตไบโอดีเซล ซึ่งเป็นพลังงานทดแทนในสถานการณ์ราคาน้ำมันมีแนวโน้มการเคลื่อนไหวสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2554 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีมูลค่าการผลิตจากการปลูกปาล์มน้ำมัน ประมาณ 29,716 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2553 ซึ่งมีมูลค่า 17,584.31 ล้านบาท โดยมีพื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมันรวม 2,064,813 ไร่ และเป็นพื้นที่ให้ผลผลิตรวม 1,870,330 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 56.83 ของพื้นที่ให้ผลผลิตของภาคใต้ มีผลผลิตรวม 5,564,792 ตัน คิดเป็นร้อยละ 57.67 ของผลิตรวมของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ซึ่งมากเป็นลำดับ 1 ของภาคใต้ โดยผลผลิตส่วนใหญ่ของกลุ่มจังหวัดมาจากจังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งมีปริมาณผลผลิตมากเป็นลำดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 51.50 ของกลุ่มจังหวัด รองลงมาได้แก่จังหวัดชุมพร นครศรีธรรมราช และพัทลุง คิดเป็นร้อยละ 8.94, 8.98 และ 0.58 ตามลำดับ

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีศักยภาพการผลิตปาล์มน้ำมันต่อไร่ลดลงจากปี 2551 ที่ 3,274 กิโลกรัมต่อไร่ เป็น 2,975 กิโลกรัมต่อไร่ ในปี 2554 ซึ่งผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่สูงที่สุดเมื่อเทียบกับกลุ่มจังหวัดภาคใต้ และระดับภาค

จังหวัดที่มีศักยภาพการผลิตสูงที่สุดในกลุ่มจังหวัด ได้แก่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี รองลงมา คือ จังหวัดชุมพร นครศรีธรรมราช และพัทลุง ที่มีผลผลิตต่อไร่ 3,015 2,981 2,764 และ 2,670 กิโลกรัมต่อไร่ ตามลำดับ ผลผลิตต่อไร่เพิ่มขึ้นเนื่องจากฝนตกสม่ำเสมอ ต้นปาล์มออกจั่นสมบูรณ์ ประกอบกับราคาปาล์มน้ำมันที่เกษตรกรขายได้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เกษตรกรให้การดูแลและใส่ปุ๋ยมากขึ้น ส่งผลให้ผลผลิตเพิ่มขึ้น

ผลผลิตปาล์มน้ำมันโดยเฉลี่ยร้อยละ 95 ใช้บริโภคภายในประเทศ บางปีผลิตไม่เพียงพอ

ต้องนำเข้าจากต่างประเทศ

ตารางที่ : พื้นที่ ผลผลิต และมูลค่าปาล์มน้ำมันของภาคใต้ในช่วงปี 2551 - 2554

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	พื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมัน (ไร่)		ผลผลิต (ตัน)		ผลผลิตต่อไร่ (กก.)		มูลค่าการผลิต (ล้านบาท)	
	2,551	2,554	2551	2554	2551	2554	2551	2554
ประเทศ	3,676,096	4,135,182	9,270,510	10,776,848	3,214	2,876	39,214	57,548
ภาคใต้	3,246,130	3,569,101	8,591,437	9,649,515	3,248	2,932	36,342	51,528
กลุ่มจังหวัดฝั่งอ่าวไทย	1,806,878	2,064,813	4,874,797	5,564,792	3,274	2,975	20,620	29,716
ชุมพร	732,371	794,450	2,171,318	2,167,068	3,379	2,981	9,185	11,572
สุราษฎร์ธานี	915,255	1,012,836	2,429,963	2,865,884	3,228	3,015	10,279	15,304
นครศรีธรรมราช	149,164	228,546	265,264	499,560	2,936	2,764	1,122	2,668
พัทลุง	10,088	28,981	8,252	32,280	2,562	2,670	35	172
กลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามัน	1,251,400	1,287,938	3,389,936	3,631,047	3,297	2,969	14,339	19,390
กลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้	187,852	216,350	326,704	453,676	2,549	2,294	1,382	2,423
สัดส่วนภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยต่อภาคใต้ (%)	55.66	57.85	56.74	57.67	-	-	56.74	57.67
สัดส่วนภาคใต้ต่อประเทศ (%)	88.30	86.31	92.67	89.54	-	-	92.67	89.54

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

2.3) ไม้ผล

● ทุเรียน

ในปี 2554 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีมูลค่าการผลิตจากทุเรียนประมาณ 2,706.43 ล้านบาท ลดลงจากปี 2553 ซึ่งมีมูลค่า 3,589.86 ล้านบาท ซึ่งมีพื้นที่ปลูกทุเรียนรวม 190,208 ไร่ และเป็นพื้นที่ให้ ผลผลิตรวม 183,428 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 58.73 ของพื้นที่ให้ผลผลิตของภาคใต้ มีผลผลิตรวม 97,494 ตัน เป็นร้อยละ 66.29 ของผลผลิตรวมของภาคใต้ ซึ่งมากเป็นลำดับ 1 ของภาคใต้ โดยผลผลิตส่วนใหญ่ของ กลุ่มจังหวัดมาจากจังหวัดชุมพร ซึ่งมีผลผลิตมากเป็นอันดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 57.53 ของกลุ่มจังหวัด รองลงมาได้แก่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และพัทลุง คิดเป็นร้อยละ 22.90 18.50 1.07 ตามลำดับ

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีศักยภาพการผลิตทุเรียนต่อไร่ ลดลงจากปี 255 1 ที่มีศักยภาพการผลิต 885 กิโลกรัมต่อไร่ เป็น 532 กิโลกรัมต่อไร่ ในปี 2554 หรือลดลงร้อยละ 30.09 ซึ่งเป็นผลผลิตเฉลี่ยสูงกว่าระดับภาค แต่ต่ำกว่าระดับประเทศ อันเนื่องจากสภาพอากาศแปรปรวน มีฝนตกหนักลม แแรง เกิดภาวะน้ำท่วม ในจังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช ส่งผลให้ดอกและผลอ่อนร่วง ต้น ทุเรียนชะงักการเจริญเติบโต ผลผลิตลดลงตามผลผลิตของภาคใต้ จังหวัดที่มีศักยภาพการผลิตสูงที่สุดในกลุ่ม จังหวัด ได้แก่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี รองลงมาคือ จังหวัดชุมพร จังหวัดนครศรีธรรมราช และจังหวัดพัทลุง ที่มี ผลผลิตต่อไร่ 742 515 440 และ 303 กิโลกรัมต่อไร่ ตามลำดับ

ผลผลิตทุเรียนของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ใช้บริโภคในประเทศ ร้อยละ 40 ที่เหลือ ร้อยละ 60 ส่งออกต่างประเทศ ในปี 2554 ส่งออกรวมเป็นมูลค่า 1,128 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 20.20 ของมูลค่าส่งออกทั้งประเทศ ซึ่งมีมูลค่ารวม 5,589 ล้านบาท

ตารางที่ : พื้นที่ ผลผลิต และมูลค่าทุเรียนของภาคใต้ในช่วงปี 2551 - 2554

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	พื้นที่ปลูกทุเรียน (ไร่)		ผลผลิต (ตัน)		ผลผลิตต่อไร่ (กก.)		มูลค่าการผลิต (ล้านบาท)	
	2551	2554	2551	2554	2551	2554	2551	2554
ประเทศ	725,955	657,080	637,790	508,603	956	843	13,349	14,119
ภาคใต้	373,710	331,260	241,100	147,080	709	471	5,046	4,083
กลุ่มจังหวัดฝั่งอ่าวไทย	215,913	190,208	177,697	97,494	885	532	3,719	2,706
ชุมพร	119,947	110,532	100,584	56,092	872	515	2,105	1,557
สุราษฎร์ธานี	44,932	34,117	37,513	22,326	1,003	742	785	620
นครศรีธรรมราช	45,150	41,623	38,222	18,037	898	440	800	501
พัทลุง	5,884	3,936	1,378	1,039	255	303	29	29
กลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามัน	32,286	25,354	20,704	5,508	669	227	433	153
กลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้	125,511	115,698	42,699	44,078	395	421	894	1,224
สัดส่วนภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยต่อภาคใต้ (%)	57.78	57.42	73.70	66.29	-	-	73.70	66.29
สัดส่วนภาคใต้ต่อประเทศ (%)	51.48	50.41	37.80	28.92	-	-	37.80	28.92

ที่มา : สถิติการผลิตของประเทศไทย , สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

● เงา

ในปี 2554 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีมูลค่าการผลิตจากเงา ประมาณ 454.37 ล้านบาท ลดขึ้นจากปี 2553 ซึ่งมีมูลค่า 980.12 ล้านบาท ร้อยละ 53.64 โดยมีพื้นที่ปลูกเงารวม 90,817 ไร่ และเป็นพื้นที่ให้ผลผลิตรวม 87,861 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 59.42 ของพื้นที่ให้ผลผลิตของภาคใต้ โดยพื้นที่ปลูกเงามีแนวโน้มลดลง เนื่องจากโค่นต้นเงาทิ้งแล้วปรับเปลี่ยนไปปลูกทุเรียน ยางพารา และปาล์มน้ำมัน โดยปี 2551 มีพื้นที่ปลูกเงา 119,466 ไร่ ลดลงเหลือ 105,650 ไร่ ในปี 2552 95,881 ไร่ ในปี 2553 และ 90,817 ไร่ ในปี 2554 ผลผลิตรวมคิดเป็นร้อยละ 51.22 ของผลผลิตรวมของภาคใต้ จัดเป็นลำดับ 1 ของภาคใต้ โดยผลผลิตส่วนใหญ่ของกลุ่มจังหวัดมาจากจังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งมีปริมาณผลผลิตมากเป็นอันดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 58.23 ของกลุ่มจังหวัด รองลงมาได้แก่ จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดชุมพร และจังหวัดพัทลุง คิดเป็นร้อยละ 33.25 , 4.47 และ 4.05 ตามลำดับ

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีศักยภาพการผลิตเงาต่อไร่ลดลงจากปี 2551 ที่ 686 กิโลกรัมต่อไร่ เป็น 308 กิโลกรัมต่อไร่ ในปี 2554 หรือลดลงร้อยละ 55.10 สำหรับผลผลิตต่อไร่ลดลงเนื่องจากสภาพอากาศแปรปรวน มีฝนตกหนักส่งผลให้เกิดน้ำท่วมในกลุ่มจังหวัด ไม่เอื้ออำนวยต่อการออกดอกและติดผล ซึ่งเป็นผลผลิตเฉลี่ยสูงกว่าระดับภาค แต่ยังต่ำกว่าผลผลิตเฉลี่ยระดับประเทศ จังหวัดที่มีศักยภาพการผลิตสูงที่สุดในกลุ่มจังหวัด ได้แก่จังหวัดพัทลุง รองลงมา คือ จังหวัดสุราษฎร์ธานี จังหวัดนครศรีธรรมราช และจังหวัดชุมพร ที่มีผลผลิตต่อไร่ 442 , 407, 219 และ 215 กิโลกรัมต่อไร่ ตามลำดับ

ผลผลิตเงาของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ใช้บริโภคในประเทศ ร้อยละ 90 ที่เหลือร้อยละ 10 ส่งออกต่างประเทศ ในปี 2554 ส่งออกรวมเป็นมูลค่า 45 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 19.35 ของมูลค่าส่งออกทั้งประเทศ ซึ่งมีมูลค่ารวม 234 ล้านบาท

ตารางที่ : พื้นที่ ผลผลิต และมูลค่าเงาของภาคใต้ในช่วงปี 2551 - 2554

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	พื้นที่ปลูกเงา (ไร่)		ผลผลิต (ตัน)		ผลผลิตต่อไร่ (กก.)		มูลค่าการผลิต (ล้านบาท)	
	2551	2554	2551	2554	2551	2554	2551	2554
ประเทศ	408,683	335,099	404,053	307,342	1,018	929	3,839	5,163
ภาคใต้	189,508	156,993	116,807	52,799	637	357	1,110	887
กลุ่มจังหวัดฝั่งอ่าวไทย	119,466	90,817	80,802	27,046	686	308	768	454
ชุมพร	16,578	6,157	9,014	1,208	547	215	86	20
สุราษฎร์ธานี	47,957	39,024	40,891	15,750	858	407	388	265
นครศรีธรรมราช	49,379	42,650	29,401	8,993	607	219	279	151
พัทลุง	5,552	2,986	1,496	1,095	289	442	14	18
กลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามัน	19,410	14,579	9,865	3,389	540	236	94	57
กลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้	50,632	51,597	26,140	22,364	553	490	248	376
สัดส่วนภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยต่อภาคใต้	63.04	57.85	69.18	51.22	-	-	69.19	51.18
สัดส่วนภาคใต้ต่อประเทศ (%)	46.37	46.85	28.91	17.18	-	-	28.91	17.18

ที่มา : สถิติการผลิตของประเทศไทย , สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

• มังคุด

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีมูลค่าการผลิตจากมังคุด ในปี 2554 ประมาณ 398.08 ล้านบาท ลดลงจากปี 2553 ซึ่งมีมูลค่า 1,051.23 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 62.13 โดยมีพื้นที่ปลูกมังคุดรวม 188,449 ไร่ และเป็นพื้นที่ให้ผลผลิตรวม 173,272 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 70.81 ของพื้นที่ให้ผลผลิตของภาคใต้ ผลผลิตรวม 15,917 ตัน คิดเป็นร้อยละ 47.73 ของผลผลิตรวมของภาคใต้ ซึ่งจัดเป็นลำดับ 1 ของภาคใต้ โดยผลผลิตส่วนใหญ่ของกลุ่มจังหวัดมาจากจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งมีปริมาณผลผลิตมากเป็นอันดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 56.05 ของกลุ่มจังหวัด รองลงมาได้แก่ จังหวัดพัทลุงจังหวัดชุมพร และจังหวัดสุราษฎร์ธานี คิดเป็นร้อยละ 19.11 16.06 และ 8.77 ตามลำดับ

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีศักยภาพการผลิตมังคุดต่อไร่ลดลงจากปี 2553 1 ที่ 197 กิโลกรัมต่อไร่ เป็น 116 กิโลกรัมต่อไร่ ในปี 2554 หรือลดลงร้อยละ 41.11 เนื่องจากในปีที่ผ่านมา สภาพอากาศไม่เหมาะสมมังคุดให้ผลผลิตน้อย จังหวัดที่มีศักยภาพการผลิตสูงที่สุดในกลุ่มจังหวัด ได้แก่ จังหวัดพัทลุง รองลงมา คือ จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดชุมพร ที่มีผลผลิตต่อไร่ 268, 120 , 113 และ 34 กิโลกรัมต่อไร่ ตามลำดับ

ผลผลิตมังคุดของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ใช้บริโภคภายในประเทศร้อยละ 65 ที่เหลือร้อยละ 35 ส่งออกต่างประเทศ ในปี 2554 ส่งออกรวมเป็นมูลค่า 103 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 4.99 ของมูลค่าส่งออกทั้งหมด ซึ่งมียุทธศาสตร์รวม 2,070 ล้านบาท

ตารางที่ : พื้นที่ ผลผลิต และมูลค่ามังคุดของภาคใต้ในช่วงปี 2551 - 2554

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	พื้นที่ปลูกมังคุด (ไร่)		ผลผลิต (ตัน)		ผลผลิตต่อไร่ (กก.)		มูลค่าการผลิต (ล้านบาท)	
	2551	2554	2551	2554	2551	2554	2551	2554
ประเทศ	489,767	473,016	175,274	146,079	442	357	2,137	3,653
ภาคใต้	294,975	269,138	62,887	33,347	262	136	767	834
กลุ่มจังหวัดฝั่งอ่าวไทย	206,523	188,449	40,761	15,917	197	116	497	398
ชุมพร	77,501	75,496	14,270	2,557	188	34	174	64
สุราษฎร์ธานี	19,575	13,754	5,157	1,396	358	113	63	35
นครศรีธรรมราช	95,247	86,032	20,738	8,922	300	120	253	223
พัทลุง	14,200	13,167	596	3,042	65	268	7	76
กลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามัน	40,840	35,537	13,423	4,121	329	129	164	103
กลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้	47,612	45,152	8,703	13,309	183	338	106	333
สัดส่วนภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยต่อภาคใต้	70.01	70.02	64.82	47.73	-	-	64.80	47.72
สัดส่วนภาคใต้ต่อประเทศ (%)	60.23	56.90	35.88	22.83	-	-	35.89	22.83

ที่มา : สถิติการผลิตของประเทศไทย , สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

• **ลองกอง**

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีมูลค่าการผลิตจากลองกอง ในปี 2553 มาจน 96.51 ล้านบาท ลดลงจากปี 2553 ซึ่งมีมูลค่า 781.24 ล้านบาท หรือร้อยละ 87.65 โดยมีพื้นที่ปลูกลองกองรวม 107,944 ไร่ และเป็นพื้นที่ให้ผลผลิตรวม 90,947 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 32.68 ของพื้นที่ให้ผลผลิตของภาคใต้ มีผลผลิตรวม 3,917 ตัน คิดเป็นร้อยละ 25.35 ของผลผลิตรวมของภาคใต้ จัดเป็นลำดับ 2 ของภาคใต้ โดยผลผลิตส่วนใหญ่ของกลุ่มจังหวัดมาจากจังหวัดชุมพร ซึ่งมีปริมาณผลผลิตมากเป็นอันดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 36.05 ของกลุ่มจังหวัด รองลงมาได้แก่ จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดพัทลุง คิดเป็นร้อยละ 29.88 19.67 และ 14.39 ตามลำดับ

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีศักยภาพการผลิตลองกองต่อไร่ลดลงจากปี 255 1 ที่ 200 กิโลกรัมต่อไร่ เป็น 43 กิโลกรัมต่อไร่ ในปี 2554 หรือร้อยละ 78.50 เนื่องจากสภาพอากาศแปรปรวน มีฝนตกในช่วงเดือนเมษายน 2554 ทำให้ลองกองแทงยอดอ่อนแทนการออกดอก ซึ่งทำให้ผลผลิตเฉลี่ยต่ำที่สุด เมื่อเทียบกับระดับภาค และระดับประเทศ

จังหวัดที่มีศักยภาพการผลิตสูงที่สุดในกลุ่มจังหวัด ได้แก่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี รองลงมา คือ จังหวัดพัทลุง จังหวัดชุมพร และจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีผลผลิตต่อไร่ 49, 49, 47 และ 32 กิโลกรัมต่อไร่ ตามลำดับ

ตารางที่ : พื้นที่ ผลผลิต และมูลค่าลองกองของภาคใต้ในช่วงปี 2551 - 2554

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	พื้นที่ปลูกลองกอง (ไร่)		ผลผลิต (ตัน)		ผลผลิตต่อไร่ (กก.)		มูลค่าการผลิต (ล้านบาท)	
	2551	2554	2551	2554	2551	2554	2551	2554
ประเทศ	461,043	385,485	100,583	84,287	304	219	2,637	2,077
ภาคใต้	335,758	278,298	34,610	15,453	143	56	907	381
กลุ่มจังหวัดฝั่งอ่าวไทย	112,598	90,947	22,480	3,917	200	43	589	97
ชุมพร	36,789	35,251	10,065	1,657	306	47	264	41
สุราษฎร์ธานี	25,086	17,849	6,434	875	350	49	169	22
นครศรีธรรมราช	34,624	27,624	5,314	884	268	32	139	22
พัทลุง	16,099	10,223	667	501	75	49	17	12
กลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามัน	33,629	26,314	5,391	1,306	160	50	141	32
กลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้	189,531	161,037	6,739	10,230	36	64	177	252
สัดส่วนภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยต่อภาคใต้ (%)	33.54	32.68	64.95	25.35	-	-	64.95	25.35
สัดส่วนภาคใต้ต่อประเทศ (%)	72.83	72.19	34.41	18.33	-	-	34.41	18.33

ที่มา : สถิติการผลิตของประเทศไทย , สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

2.4) การประมง

ภาคใต้เป็นพื้นที่ติดทะเลทั้งฝั่งอ่าวไทยและฝั่งอันดามัน การผลิตสาขาการประมงในอดีตเคยเป็นอาชีพที่ทำรายได้สูง และมีประชากรจำนวนมาก พึ่งพาการทำประมงทั้งชายฝั่งและน้ำลึก แต่ในระยะหลังความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรประมงมีแนวโน้มลดลงเรื่อยๆ ประกอบกับต้นทุนการผลิตสูงทำให้ปริมาณ สัตว์น้ำขึ้นท่าลดลงอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดที่ประกอบอาชีพด้านการประมงทะเลหลัก เช่นระนอง ปัตตานี มีปริมาณสัตว์น้ำขึ้นเทียบท่าลดลงอย่างต่อเนื่องนับตั้งแต่ปี 2547 โดยในปี 2552 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีมูลค่าสัตว์น้ำที่จับขึ้นท่าเทียบเรือประมงขององค์กรสะพานปลา ประมาณ 331 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2551 ซึ่งมีมูลค่า 317 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 2.91 รองจากกลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน และภาคใต้ฝั่งอันดามัน คิดเป็นร้อยละ 55.88 และ 41.21 ตามลำดับ

จังหวัดที่มีมูลค่าสัตว์น้ำสูงที่สุดในกลุ่มจังหวัด ได้แก่ จังหวัดชุมพร จังหวัดนครศรีธรรมราช และจังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่มีมูลค่า 181 118 และ 32 ล้านบาท ตามลำดับ

ตารางที่ : ปริมาณสัตว์น้ำที่นำขึ้นท่าเทียบเรือประมงขององค์กรสะพานปลา

จังหวัด / กลุ่มจังหวัด	ปริมาณ (เมตริกตัน)					
	ปี 2547	ปี 2548	ปี 2549	ปี 2550	ปี 2551	ปี 2552
ประเทศ	782,409	681,632	541,575	537,861	474,898	500,659
ภาคใต้	513,986	365,203	331,029	386,727	284,792	323,404
กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	43,332	33,642	25,301	94,088	17,239	19,299
ชุมพร	30,525	19,688	15,349	14,423	12,019	12,357
สุราษฎร์ธานี	4,455	3,512	3,228	2,255	2,380	2,574
นครศรีธรรมราช	8,352	10,442	6,724	77,410	2,840	4,368
พัทลุง	-	-	-	-	-	-
กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน	81,786	83,324	73,729	92,889	86,090	83,082
กลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้	388,868	248,237	231,999	199,750	181,463	221,023

ที่มา : ท่าเทียบเรือประมงขององค์กรสะพานปลาในภาคใต้

ตารางที่ : มูลค่าสัตว์น้ำที่นำขึ้นทำเทียบเรือประมงขององค์การสะพานปลา

จังหวัด / กลุ่มจังหวัด	มูลค่า (ล้านบาท)					
	ปี 2547	ปี 2548	ปี 2549	ปี 2550	ปี 2551	ปี 2552
ประเทศ	25,184	20,411	18,873	18,580	16,139	16,318
ภาคใต้	15,195	11,512	11,847	12,033	10,646	10,646
กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	483	469	412	323	317	331
ชุมพร	270	152	196	217	178	181
สุราษฎร์ธานี	46	32	37	31	31	32
นครศรีธรรมราช	167	285	179	75	108	118
พัทลุง	-	-	-	-	-	-
กลุ่มภาคใต้ฝั่งอันดามัน	4,791	4,800	4,814	5,444	5,042	4,690
กลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้	9,922	6,243	6,621	6,266	5,880	6,360

ที่มา : ทำเทียบเรือประมงขององค์การสะพานปลาในภาคใต้

นอกจากนี้กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเป็นจำนวนมาก สัตว์น้ำที่สำคัญของกลุ่มจังหวัด คือ กุ้งทะเล โดยปี 2554 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีพื้นที่เพาะเลี้ยงกุ้ง จำนวน 53,034 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 43.80 ของภาคใต้ มีผลผลิตรวม 12 0,452 ตัน คิดเป็นร้อยละ 3 7.66 ของผลผลิตรวมของภาคใต้ ซึ่งมากเป็นลำดับ 1 ของภาคใต้ โดยผลผลิตส่วนใหญ่มาจากจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีปริมาณมากเป็นลำดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 43.62 ของกลุ่มจังหวัด รองลงมาได้แก่ จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดชุมพร และจังหวัดพัทลุง คิดเป็นร้อยละ 30.23 24.19 และ 1.96 ตามลำดับ

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีศักยภาพการผลิตกุ้งทะเลต่อไร่ 2,271 กิโลกรัมต่อไร่ ซึ่งเป็นผลผลิตเฉลี่ยที่ต่ำที่สุดเมื่อเทียบกับระดับภาค และระดับประเทศ

ตารางที่ : กุ้งทะเลเพาะเลี้ยง : เนื้อที่เพาะเลี้ยง ผลผลิต ผลผลิตต่อไร่ ปี 2552 – 2554

จังหวัด / กลุ่มจังหวัด	เนื้อที่ (ไร่)			ผลผลิต (ตัน)			ผลผลิต/ไร่/ปี (กก.)		
	2552	2553	2554	2552	2553	2554	2552	2553	2554
รวมทั้งประเทศ	378,154	239,238	232,608	582,412	582,446	579,930	1,540	2,435	2,493
ภาคใต้	163,427	129,923	121,078	329,910	332,096	319,801	2,019	2,556	2,641
กลุ่มจังหวัดฝั่งอ่าวไทย	99,775	59,029	53,034	128,545	124,725	120,452	1,288	2,113	2,271
ชุมพร	12,356	12,088	10,531	34,012	31,452	29,142	2,753	2,602	2,767
สุราษฎร์ธานี	25,151	27,930	26,301	56,799	59,759	52,543	2,258	2,140	1,998
นครศรีธรรมราช	61,428	17,693	14,994	35,654	30,660	36,413	580	1,733	2,429
พัทลุง	840	1,318	1,208	2,080	2,854	2,354	2,476	2,165	1,949
กลุ่มจังหวัดอันดามัน	33,478	34,389	37,206	111,078	108,309	111,600	3,318	3,150	3,000
กลุ่มจังหวัดชายแดน	30,022	36,505	30,839	90,144	99,063	87,750	3,003	2,714	2,845

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

3) ด้านอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมแปรรูปเกษตรขั้นต้น

ในปี 2553 มีมูลค่าการผลิตสาขาอุตสาหกรรมราคาคงที่ปี 2531 จำนวน 17,935 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 36.64 ของภาคใต้ เพิ่มขึ้นจากปี 2552 ที่ร้อยละ 5.95 รองจากกลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน ที่มีมูลค่าการผลิตสาขาอุตสาหกรรม ที่ 23,077 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 47.15 ของภาคใต้

อุตสาหกรรมส่วนใหญ่เป็นการแปรรูปการเกษตรขั้นต้นในรูปของวัตถุดิบ โดยอุตสาหกรรมไม้ยางพาราและเฟอร์นิเจอร์กระจายตัวอยู่ในจังหวัดภาคใต้ชายแดน และภาคใต้อ่าวไทย โดยอุตสาหกรรมปาล์มน้ำมันมีแหล่งผลิตอยู่ที่สุราษฎร์ธานี และกระบี่

4) ด้านปศุสัตว์

ปริมาณการเลี้ยงโคเนื้อของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ข้อมูลปี ๒๕๕๖ รวมทั้งสิ้น ๒๔๖,๔๖๐ ตัว คิดเป็นร้อยละ ๕.๔๔ ของการเลี้ยงโคทั้งประเทศ และคิดเป็นร้อยละ ๔๔.๔๑ ของปริมาณโคเนื้อในภาคใต้ ซึ่งมีการเลี้ยงมากที่สุดในพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน ๑๐๙,๗๕๔ ตัว พัทลุง จำนวน ๗๗,๕๕๗ ตัว สุราษฎร์ธานี จำนวน ๔๐,๒๐๗ ตัว และชุมพร ๑๘,๙๔๒ ตัว ตามลำดับ ส่วนใหญ่เป็นโคเนื้อสายพันธุ์ลูกผสม ซึ่งเหมาะสมที่จะใช้เป็นโคต้นน้ำ เพื่อผลิตลูกโคเนื้อสำหรับนำไปขุน ผลิตเนื้อคุณภาพ

ส่วนใหญ่เลี้ยงระบบฟาร์มเกษตรกรรายย่อย ซึ่งปริมาณการเลี้ยงมีแนวโน้มลดลง (แต่คุณภาพโคเนื้อที่เกษตรกรเลี้ยงและราคาซื้อ / ขายโคเนื้อสูงขึ้น) เนื่องจากพื้นที่เลี้ยงโคเนื้อถูกบุกรุกจากการขยายพื้นที่ปลูกพืชเศรษฐกิจ ทำให้ส่งผลถึงการเลี้ยงโคเนื้อในพื้นที่ค่อนข้างมากเกษตรกรส่วนใหญ่จึงปรับระบบการเลี้ยงแบบประณีต (Intensive Farm) และเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้มีการเลี้ยงโคเนื้อ / โคขุนมานาน จึงมีประสบการณ์ที่ดี และมีความเอาใจใส่สูง โดยเฉพาะสถานการณ์ด้านราคาของพืชเศรษฐกิจ (ยางพารา) ราคาตกต่ำและไม่แน่นอน เกษตรกรให้ความสนใจการเลี้ยงโคเนื้อสูงมาก

ตารางที่ : ปริมาณการเลี้ยงโคเนื้อของเกษตรกร ระหว่างปี ๒๕๕๓ - ๒๕๕๖

จำนวนโคเนื้อ	๒๕๕๓	๒๕๕๔	๒๕๕๕	๒๕๕๖	หมายเหตุ
โคเนื้อทั้งประเทศ	๖,๔๒๖,๘๕๓	๖,๕๕๓,๑๐๖	๖,๓๓๓,๘๑๖	๔,๕๓๐,๙๑๕	ที่มา กรมปศุสัตว์
ภาคใต้	๖๔๘,๓๒๗	๗๓๔,๗๐๕	๗๓๖,๘๘๔	๕๕๘,๔๒๑	
กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	๒๘๖,๒๓๔	๓๓๘,๘๔๖	๓๒๕,๒๘๗	๒๔๖,๔๖๐	
นครศรีธรรมราช	๑๓๗,๖๔๙	๑๖๐,๕๖๙	๑๕๓,๙๕๒	๑๐๙,๗๕๔	
พัทลุง	๖๕,๘๘๘	๘๘,๙๕๘	๘๔,๑๕๓	๗๗,๕๕๗	
สุราษฎร์ธานี	๔๘,๑๐๓	๕๖,๗๙๔	๕๕,๙๒๖	๔๐,๒๐๗	
ชุมพร	๓๑,๕๘๔	๓๒,๕๒๕	๓๑,๒๑๖	๑๘,๙๔๒	

ที่มา : กรมปศุสัตว์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

5) ด้านการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวเป็นแหล่งสร้างรายได้ที่สำคัญของกลุ่มจังหวัด โดยเฉพาะการท่องเที่ยวทางทะเล แต่รายได้ยังคงกระจุกตัวในแหล่งท่องเที่ยวหลัก

ในปี 2555 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีรายได้จากการท่องเที่ยวจำนวน 50,372,97 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2554 ซึ่งมีมูลค่า 37,880.62 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 32.98 ซึ่งจัดเป็นลำดับที่ 2 ของภาคใต้ รองจากกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน โดยรายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดมาจากจังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งมีปริมาณมากเป็นอันดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 66.65 ของกลุ่มจังหวัด รองลงมา จังหวัดนครศรีธรรมราช ชุมพร และพัทลุง คิดเป็นร้อยละ 17.32 8.53 และ 3.53 ตามลำดับ

ตารางที่ : รายได้จากการท่องเที่ยวในภาคใต้ ปี 2551 - 2555

หน่วย : ล้านบาท

จังหวัด / กลุ่มจังหวัด	2551	2552	2553	2554	2555
ประเทศ	794,995.46	715,985.18	904,376.07	1,109,348.05	1,349,793.32
ภาคใต้	185,072.88	182,209.68	198,074.80	307,238.93	382,491.60
กลุ่มจังหวัดฝั่งอ่าวไทย	30,508.99	44,523.98	27,892.20	37,880.62	50,372.97
ชุมพร	1,469.08	1,534.59	2,173.26	3,914.45	4,296.71
สุราษฎร์ธานี	23,784.67	36,515.95	18,467.80	23,695.83	35,571.37
นครศรีธรรมราช	4,719.94	5,724.50	5,845.57	8,368.48	8,724.49
พัทลุง	535.30	748.94	1,405.57	1,901.86	1,780.40
กลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามัน	137,233.41	120,718.67	148,786.36	239,651.79	295,443.41
กลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้	17,330.48	16,967.03	21,396.24	29,706.52	36,675.22
สัดส่วนภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยต่อภาคใต้ (%)	16.48	24.44	14.08	12.33	13.17
สัดส่วนภาคใต้ต่อประเทศ (%)	23.28	25.45	21.90	27.70	28.34

ที่มา : กองสถิติและวิจัย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และสำนักพัฒนาการท่องเที่ยว

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามตามธรรมชาติตั้งแต่ท้องทะเลจนถึงภูเขาและมีศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นหลากหลาย โดยในปี 2555 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีจำนวนผู้เยี่ยมเยือน ประมาณ 7,912,720 คน เป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ จำนวน 1,927,756 คน นักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 5,984,964 คน โดยจังหวัดที่มีผู้เยี่ยมเยือนสูงเป็นอันดับ 1 ได้แก่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี คิดเป็นร้อยละ 42.99 ของกลุ่มจังหวัด รองลงมาได้แก่ จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดพัทลุง และจังหวัดชุมพร คิดเป็นร้อยละ 30.63 13.78 และ 12.60 ตามลำดับ

ตารางที่ : จำนวนผู้เยี่ยมเยือนในภาคใต้ จำแนก 3 กลุ่ม ปี 2551 – 2553

หน่วย : คน

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2553			2554			2555		
	ชาวไทย	ชาวต่างประเทศ	รวม	ชาวไทย	ชาวต่างประเทศ	รวม	ชาวไทย	ชาวต่างประเทศ	รวม
ประเทศ	122,522,114	33,914,989	156,437,103	133,177,728	40,940,649	174,118,377	150,509,362	48,478,144	198,987,506
ภาคใต้	11,692,264	8,844,262	20,536,526	15,636,474	11,683,026	27,319,500	18,084,952	13,724,396	31,809,348
กลุ่มจังหวัดฝั่งอ่าวไทย	4,666,316	1,067,287	5,733,603	5,677,122	1,253,618	6,930,740	5,984,964	1,927,756	7,912,720
ชุมพร	595,137	57,630	652,767	835,912	62,868	898,780	932,422	64,984	997,406
สุราษฎร์ธานี	1,278,300	98,932	2,265,232	1,368,428	1,166,574	2,535,002	1,591,058	1,810,897	3,401,955
นครศรีธรรมราช	1,857,246	18,979	1,876,225	2,326,439	15,348	2,377,787	2,382,733	40,634	2,423,367
พัทลุง	935,633	3,746	939,379	1,110,343	8,828	1,119,171	1,078,751	11,241	1,089,992
กลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามัน	3,782,655	6,276,171	10,058,826	5,967,871	8,706,514	14,674,385	7,250,380	10,148,743	17,399,123
กลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้	3,243,293	1,500,804	4,744,097	3,991,481	1,722,894	5,714,375	4,849,608	1,647,897	6,497,505

ที่มา : กองสถิติและวิจัย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยประมวลโดย : สำนักพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมภาคใต้ สศช.

4.1) โครงข่ายคมนาคมและขนส่ง

การเดินทางติดต่อและการขนส่งระหว่างกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยกับภูมิภาคอื่น สามารถเดินทางได้โดยระบบโครงข่ายการคมนาคมขนส่งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ เชื่อมโยงระหว่างพื้นที่ทั้งจังหวัดภายในกลุ่มจังหวัดการเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มจังหวัด รวมถึงเชื่อมต่อกับภูมิภาคอื่นๆและประเทศเพื่อนบ้าน

4.1.1) ทางบก

● ระบบถนน

มีถนนสายหลักที่วางตัวแนวเหนือ ใต้ ได้แก่ ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข4 (ถนนเพชรเกษม) และทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 41 (Asia Highway 2) ซึ่งเป็นเส้นทางสายหลักของโครงข่ายการเดินทางสู่ภาคใต้ และมีถนนโครงข่ายเชื่อมโยงจากถนนสายหลักดังกล่าวเข้าสู่พื้นที่ระหว่างจังหวัดในแนวตะวันออกและตะวันตกสู่จังหวัดโดยรอบ และพื้นที่ข้างเคียง นอกจากนี้ยังมีถนนสายหลักอีก เส้นทางที่เชื่อมชายฝั่งทะเลตะวันออกไปยังตะวันตก คือ ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 44 ระหว่างกระบุรีสุราษฎร์ธานี ซึ่งเส้นทางดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของโครงการสะพานเศรษฐกิจ

● ระบบราง

ระบบโครงข่ายการขนส่งทางราง เป็นเส้นทางรถไฟสายใต้ที่ยาวที่สุดของประเทศมีลักษณะแกนหลัก ระบบโครงข่ายคมนาคมขนส่งในพื้นที่ภาคใต้ทั้งหมด เชื่อมโยงผ่านจังหวัดต่างๆ ของภาค กลางเลียบชายฝั่งทะเลตะวันออกภาคใต้ ผ่านพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย โดยเชื่อมโยงออกสู่จังหวัดอื่นๆในภาคใต้ สิ้นสุดที่อำเภอสุไหงโก-ลก จังหวัดนราธิวาส ซึ่งทางรถไฟสายนี้จะมีศักยภาพในการขนส่งเชิงปริมาณทั้งผู้โดยสารและสินค้า แนวเส้นทางวางตัวในแนวเหนือใต้ค่อนข้างเป็นทางตรง ในช่วงเส้นทางที่ผ่านพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย จะเริ่มเข้าเขตจังหวัดชุมพรที่สถานีมาบอำมฤต จังหวัดชุมพร และสิ้นสุดสถานีโคกทราย จังหวัดพัทลุง

● ทางน้ำ

โครงข่ายการขนส่งทางทะเล มีท่าเรือท่องเที่ยวที่สำคัญทุกจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย จังหวัดชุมพรมีท่าเรือท่ายางไปเกาะเต่าและท่าเทียบเรือลมพระยา ไปเกาะและเกาะนางยวน ซึ่งเป็นเส้นทางเดินเรือระหว่างจังหวัดเส้นทางหนึ่ง จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีท่าเรือดอนสัก ท่าเรือเกาะสมุย ท่าเรือเกาะพะงัน และท่าเทียบเรือเกาะเต่า ซึ่งเป็นท่าเทียบเรือภายในจังหวัด จังหวัดนครศรีธรรมราชมีท่าเรือขนอมที่สามารถเดินทางไปเกาะสมุย และเกาะพะงันได้ และจังหวัดพัทลุงเป็นการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่บริเวณแหล่งท่องเที่ยวทะเลน้อย แม้จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ไม่ติดทะเล แต่สถานที่ดังกล่าวได้รับการอนุमानให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ทางทะเล นอกจากนี้ยังมีท่าเทียบเรือสินค้าและประมงที่สำคัญ คือ จังหวัดชุมพร ท่าเรือท่ายางไปเกาะเต่าเป็นท่าเรือสัมปทานจากภาครัฐและท่าเทียบเรือประมงชุมพร รวมทั้งท่าเรือบริเวณปากน้ำชุมพร ซึ่งมีทั้งท่าเรือของเอกชน และได้รับสัมปทานจากภาครัฐ จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีท่าเรือดอนสัก ท่าเรือเกาะสมุย ท่าเรือเกาะพะงัน และท่าเรือเกาะเต่า และท่าเรือประมงของเอกชนอีกหลายแห่ง จังหวัดนครศรีธรรมราช มีท่าเรือขนอม ท่าเรือบริเวณองค์กระสะพานปลา เป็นต้น โดยจะเห็นได้ว่าการเข้าถึงท่าเรือในทุกะบบจะมีโครงข่ายถนนเชื่อมโยงโดยสะดวก นอกจากนี้ยังมีระบบขนส่งสาธารณะหลายรูปแบบให้บริการเพื่อสามารถรองรับบริการเพื่อการท่องเที่ยว และเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจในพื้นที่ได้

● ทางอากาศ

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีท่าอากาศยานตั้งอยู่ตามชุมชนศูนย์กลางทางเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวของพื้นที่ประกอบด้วย ท่าอากาศยานจังหวัดสุราษฎร์ธานี ท่าอากาศยานนครศรีธรรมราช ท่าอากาศยานสมุย โดยที่ท่าอากาศยานจังหวัดสุราษฎร์ธานี นับเป็นท่าอากาศยานที่มีขนาดใหญ่มีปริมาณเที่ยวบินมากกว่า 10 เที่ยวบินต่อวัน รวมถึงการให้บริการคลังสินค้า (Cargo) ด้วย ในส่วนท่าอากาศยานสมุยเป็นท่าอากาศยานนานาชาติที่ดำเนินการโดยเอกชน สำหรับท่าอากาศยานจังหวัดนครศรีธรรมราช มีเที่ยวบินประมาณ 3 - 5 เที่ยวบินต่อวัน อย่างไรก็ตาม การเข้าถึงพื้นที่ท่าอากาศยานในหลายแห่งยังไม่สะดวกนัก

4.2) การเปลี่ยนแปลงด้านสังคม

4.2.2) ประชากร แรงงาน และการมีงานทำ

(1) โครงสร้างประชากรของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ โดยสัดส่วนโครงสร้างประชากรที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 11.62 ในปี 2552 เป็นร้อยละ 12.11 ในปี 2553 และ 12.32 12.57 ในปี 2554 และปี 2555 ตามลำดับ แม้ว่าอัตราประชากรวัยสูงอายุจะเพิ่มขึ้น แต่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ยังไม่มีปัญหาการพึ่งพิง เนื่องจากประชากรวัยเด็กยังลดลงทำให้อัตราวัยแรงงานยังเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 64.58 ในปี 2552 เป็นร้อยละ 64.74 , 64.84 และ ในปี 2553 และปี 2554 ตามลำดับ

(2) แรงงานภาคการเกษตร มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น โดยในปี 2552 มีสัดส่วนแรงงานภาคการเกษตรร้อยละ 49.19 เพิ่มขึ้นร้อยละ 54.49 ในปี 2555 ขณะที่ภาคอุตสาหกรรม การค้าและบริการ มีอัตราลดลงในปี 2555 อยู่ที่ร้อยละ 4.55 , 15.13 และ 11.35 ตามลำดับ

ตารางที่ : สัดส่วนโครงสร้างประชากรตามช่วงอายุของภาคใต้ปี 2552 - 2555

หน่วย : ร้อยละ

จังหวัด / กลุ่มจังหวัด	2552			2553			2554			2555		
	0-14	15-59	60+	0-14	15-59	60+	0-14	15-59	60+	0-14	15-59	60+
ภาคใต้	24.44	65.02	10.58	23.96	65.18	10.86	23.58	65.33	11.09	23.26	63.38	11.36
กลุ่มจังหวัดฝั่งอ่าวไทย	23.58	64.58	11.84	23.15	64.74	12.11	22.84	64.84	12.32	22.61	64.82	12.57
ชุมพร	22.87	65.60	11.53	22.43	65.74	11.83	22.08	65.85	12.07	21.82	65.83	12.35
สุราษฎร์ธานี	24.73	64.52	10.74	24.34	64.63	11.03	24.01	64.71	11.29	23.78	64.65	11.56
นครศรีธรรมราช	23.09	64.78	12.13	22.66	64.97	12.37	22.38	65.08	12.54	22.15	65.10	12.75
พัทลุง	23.76	63.12	13.12	23.30	63.28	13.43	22.97	63.35	13.69	22.72	63.31	13.97
กลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามัน	24.74	65.71	9.55	24.28	65.86	9.85	23.89	65.99	10.12	23.57	65.99	10.44
กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน	25.17	65.12	9.81	24.61	65.29	10.10	24.17	65.50	10.33	23.75	65.65	10.60

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

4.2.3) คุณภาพชีวิต

(1) ประชากรในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยสูงกว่าระดับภาค ในปี 2554 ประชากรในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยสูงสุด 9.33 ปี ซึ่งสูงกว่าระดับภาค ที่ 9.16 ปี ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่วัดผลการสอบใน 5 วิชาหลัก (O-NET) ได้แก่ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย สังคม และภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับต่ำกว่าร้อยละ 50 โดยคะแนนเฉลี่ยของผลสอบของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีแนวโน้มลดลง ในปี 255 ร้อยละ 41.34 เพิ่มจากปี 2554 ที่ร้อยละ 36.09 จังหวัดที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด จังหวัดพัทลุง คะแนนเฉลี่ย 41.93 รองลงมา จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี และจังหวัดนครศรีธรรมราช คิดเป็นร้อยละ 41.80 40.95 และ 40.69 ตามลำดับ

(2) ภาวะการเจ็บป่วยด้วยโรคที่ป้องกันได้ โดยเฉพาะการเจ็บป่วยด้วย 5 โรคหลัก ได้แก่ ความดันโลหิตสูง เบาหวาน หลอดเลือดสมองตีบ โรคหัวใจ และมะเร็ง ในปี 2554 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีอัตรา 3,217.21 คน ต่อประชากรแสนคน สูงกว่าระดับภาคที่ 3,196.8 คน และระดับประเทศที่ 3,101.44 คน สำหรับการเจ็บป่วยด้วย 5 โรคหลักนี้ โรคความดันโลหิตสูงเป็นโรคที่มีอัตราการเจ็บป่วยของประชากรมากที่สุด รองลงมาคือ โรคหัวใจ เบาหวาน หลอดเลือดสมอง ตีบ และมะเร็ง ตามลำดับ สาเหตุการเจ็บป่วยส่วนใหญ่เนื่องมาจากการบริโภคอาหารที่ไม่ถูกหลักโภชนาการ พฤติกรรมเสี่ยงจากการดื่มสุรา สูบบุหรี่ และขาดการออกกำลังกาย ส่วนการเจ็บป่วยทางสุขภาพจิต ภาคใต้มีอัตราผู้ป่วยเพิ่มขึ้นโดยเพิ่มขึ้นจาก 2,200.67 คน ต่อประชากรแสนคน ในปี 2553 เป็น 2,792.31 คนในปี 255 4 โดยกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีอัตราผู้ป่วยสูงที่สุดโดยเฉพาะจังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช มีอัตราผู้ป่วย 4,578.60 และ 2,175.60 คน ซึ่งสูงกว่าระดับภาคและระดับประเทศ โดยผู้ป่วยสุขภาพจิตในภาคใต้ส่วนใหญ่ป่วยเป็นโรคจิตมากที่สุด รองลงมาคือ โรควิตกกังวลและโรคซึมเศร้า

(3) ชีวิตครอบครัว ในปี 2554 อัตราการย่ำร้างของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีอัตราการย่ำร้างที่ 3.66 คู่ต่อพันครัวเรือน สูงกว่าภาคใต้ที่ 3.60 คู่ต่อพันครัวเรือน และต่ำกว่ากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันที่ 4.18 คู่ต่อพันครัวเรือน โดยจังหวัดที่มีอัตราการย่ำร้างสูงสุด ได้แก่จังหวัดชุมพร ที่ 4.15 คู่ต่อพันครัวเรือน

(4) สัดส่วนการเกิดคดีอาชญากรรมของ กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ในปี 2555 มีสัดส่วนการก่อคดีอาชญากรรม จำนวน 136.63 คดีต่อประชากรแสนคน ลดลงเมื่อเทียบกับปี 2552 ซึ่งมีสัดส่วน 182.53 คดีต่อประชากรแสนคน โดยมีสัดส่วนต่ำกว่าระดับภาคแต่สูงกว่าระดับประเทศ ที่ 148.13, 119.75 ตามลำดับ โดยจังหวัดที่มีสัดส่วนคดีสูงเป็นลำดับ 1 ของกลุ่มจังหวัด ได้แก่จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่ 178.44 คดีต่อประชากรแสนคน รองลงมา จังหวัดชุมพร จังหวัดนครศรีธรรมราช และจังหวัดพัทลุง คิดเป็นสัดส่วน 136.08, 118.58, 107.87 ตามลำดับ

คดียาเสพติด ในปี 2555 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีคดีสัดส่วนยาเสพติด 716.01 คดีต่อประชากรแสนคน สูงกว่าระดับภาค และระดับประเทศที่ 616.18 คดีต่อประชากรแสนคน และ 593.90 คดีต่อประชากรแสนคน ตามลำดับ ซึ่งครยาเสพติดมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีสัดส่วนสูงกว่าระดับภาคและระดับประเทศ จำนวน 855.87 คดีต่อประชากรแสนคน รองลงมา จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดพัทลุง จังหวัดชุมพร 682.59, 652.88 และ 596.19 ตามลำดับ

ตารางที่ : สัดส่วนคดีอาชญากรรม

หน่วย : ต่อประชากรแสนคน

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	จำนวนและสัดส่วนคดีอาชญากรรม							
	2552		2553		2554		2555	
	จำนวน	สัดส่วน	จำนวน	สัดส่วน	จำนวน	สัดส่วน	จำนวน	สัดส่วน
ประเทศ	92,179	145.11	86,798	135.88	71,849	110.80	77,188	119.75
ภาคใต้	16,208	183.89	15,261	171.61	13,672	150.86	13,421	148.13
กลุ่มจังหวัดฝั่งอ่าวไทย	6,400	182.53	5,736	162.84	4,798	137.32	4,875	136.63
ชุมพร	883	181.04	854	174.30	632	127.08	674	136.08
สุราษฎร์ธานี	2,409	242.30	2,194	219.32	1,707	175.60	1,826	178.44
นครศรีธรรมราช	2,269	149.62	2,127	139.70	1,967	129.83	1,820	118.58
พัทลุง	839	165.23	561	110.10	492	96.56	555	107.87
กลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามัน	3,461	190.74	2,989	162.74	2,613	98.25	2,931	156.08
กลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้	6,347	181.70	6,536	184.95	6,261	215.21	5,615	155.36

ที่มา : ศูนย์สารสนเทศ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ประมวลผลโดย สำนักพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมภาคใต้

ตารางที่ : สัดส่วนคดียาเสพติด

หน่วย : ต่อประชากรแสนคน

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	จำนวนและสัดส่วนคดียาเสพติด							
	2552		2553		2554		2555	
	จำนวน	สัดส่วน	จำนวน	สัดส่วน	จำนวน	สัดส่วน	จำนวน	สัดส่วน
ประเทศ	248,559	391.28	266,010	416.43	322,215	496.88	382,817	593.90
ภาคใต้	24,930	282.85	31,206	350.90	39,483	435.67	55,827	616.18
กลุ่มจังหวัดฝั่งอ่าวไทย	9,136	260.56	12,009	340.93	18,826	538.81	25,547	716.01
ชุมพร	1,027	210.56	1,241	253.28	2,136	429.51	2,953	596.19
สุราษฎร์ธานี	4,022	404.54	5,181	517.90	6,715	690.77	8,758	855.87
นครศรีธรรมราช	3,055	201.45	4,211	276.57	6,499	428.97	10,477	682.59
พัทลุง	1,032	203.24	1,376	270.05	3,476	682.19	3,359	652.88
กลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามัน	6,281	346.15	7,774	423.28	7,420	279.01	12,919	687.94
กลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้	9,513	272.34	11,423	323.23	13,237	455.00	17,361	480.34

ที่มา : ศูนย์สารสนเทศ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ประมวลผลโดย สำนักพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมภาคใต้

4.2.4) สัดส่วนคนจนลดลง และต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของภาคและประเทศ

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีสัดส่วนคนจน ปี 2554 7.36 ซึ่งต่ำกว่าสัดส่วนคนจนในระดับภาคที่ร้อยละ 10.07 และระดับประเทศที่ร้อยละ 13.15 โดยกลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดนมีสัดส่วนสูงที่สุด รองลงมาคือกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย และกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน สัดส่วนคนจนที่ร้อยละ 14.19, 7.36 และ 6.03 ตามลำดับ

ตารางที่ : จำนวนคนจน และสัดส่วนคนจนของภาคใต้ในช่วง ปี 2551 - 2554

จังหวัด	สัดส่วนคนจน (ร้อยละ)				จำนวนคนจน (พันคน)			
	2551	2552	2553	2554	2551	2552	2553	2554
ประเทศ	8.95	8.12	7.75	13.15	5771.9	5278.8	5076.7	8766.5
ภาคใต้	4.40	4.72	3.28	10.07	387.4	421.9	296.6	907
กลุ่มจังหวัดฝั่งอ่าวไทย	1.67	0.89	1.14	7.36	58.3	31.4	40.3	260.5
ชุมพร	3.18	0.31	0.23	2.96	15.5	1.5	1.2	14
สุราษฎร์ธานี	0.37	0.34	0.35	4.13	3.5	3.3	3.5	42.3
นครศรีธรรมราช	1.18	1.44	1.87	11.24	18.1	22.5	29.5	162.4
พัทลุง	4.07	0.78	1.15	8.42	21.2	4.1	6.1	41.8
กลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามัน	0.17	1.06	1.90	6.03	31.20	19.20	34.90	139.5
กลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้	8.61	10.67	6.27	14.19	298.0	371.2	221.5	507

ที่มา : สำนักงานพัฒนาฐานข้อมูลและตัวชี้วัดภาวะสังคม สศช.หมายเหตุ : ปี 2554 มีการปรับฐานการคำนวณที่แตกต่างจากปีที่ผ่านมา

5) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

5.1) สถานการณ์ทรัพยากรธรรมชาติ

(1) พื้นที่ป่าไม้รวมของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยเพิ่มขึ้นจาก 4,577,293 ไร่ ในปี 2549 เป็น 4,985,500 ไร่ ในปี 2552 คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 4.63 ของพื้นที่ป่าไม้ทั้งประเทศ หรือสัดส่วนร้อยละ 41.68 ของพื้นที่ภาคใต้ ซึ่งสัดส่วนดังกล่าวยังอยู่ในระดับต่ำกว่ามาตรฐานความสมดุลของระบบนิเวศที่กำหนดให้มีพื้นที่ป่าไม้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 40.0 ของพื้นที่ทั้งหมด โดยกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีสัดส่วนพื้นที่ป่าต่อพื้นที่กลุ่มจังหวัด คิดเป็นร้อยละ 41.68 รองลงมากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน และกลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน ร้อยละ 31.94 และ 26.38 ตามลำดับ

ตารางที่: พื้นที่ป่าไม้ภาคใต้ปี 2548 - 2552

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	พื้นที่ป่าไม้ (ไร่)				การเปลี่ยนแปลงพื้นที่ป่าไม้ (ไร่)	สัดส่วนพื้นที่ป่าไม้/ต่อพื้นที่กลุ่มจังหวัด/ภาค/ประเทศ (ร้อยละ)
	2548	2549	2551	2552	2548-2552	2552
รวมทั้งประเทศ	100,625,812	99,157,868	99,157,875	107,615,181	6,989,368	100.00
ภาคใต้	11,044,468	10,809,943	7,001,125	11,960,918	916,450	11.11
ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	4,625,750	4,577,293	4,582,937	4,985,500	359,750	41.68
ชุมพร	769,319	738,488	830,500	827,275	57,956	16.59
สุราษฎร์ธานี	2,314,056	2,301,175	2,412,369	2,433,656	119,600	48.81
นครศรีธรรมราช	1,162,213	1,161,131	1,320,856	1,342,000	179,787	26.92
พัทลุง	380,163	376,500	403,988	382,569	2,406	7.67
ภาคใต้ฝั่งอันดามัน	3,417,643	3,397,468	3,397,437	3,819,875	402,231	31.94
ภาคใต้ชายแดน	3,001,175	2,835,181	2,835,125	3,155,543	154,368	26.38

ที่มา: กรมป่าไม้ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม : 2551

(2) ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งถูกใช้ประโยชน์จนเกิดความเสื่อมโทรมส่งผลกระทบต่อฐานการสร้างรายได้ของภาค การทำประมงทะเลที่เกินกว่าศักยภาพการผลิต (Overfishing) และการทำประมงผิดกฎหมาย รวมทั้งกิจกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นบริเวณชายฝั่งทะเลในช่วงที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน เช่น การทำนาุ้ง การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่ง การก่อสร้างสาธารณูปโภค และกิจกรรมการผลิตที่ปล่อยของเสียลงสู่ทะเล ฯลฯ ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของระบบนิเวศทางทะเลและชายฝั่งทะเล ที่มีแนวโน้มการเกิดความเสื่อมโทรมที่รุนแรงขึ้น ทั้งที่เป็นการลดความอุดมสมบูรณ์ลงของป่าชายเลน แหล่งปะการัง และหญ้าทะเล การลดลงของชนิดและขนาดของสัตว์น้ำที่จับได้ เป็นต้น ซึ่งส่งผลกระทบต่อเนื่องต่อมูลค่าการผลิตในสาขาการประมง รวมทั้งผลกระทบต่ออาชีพและรายได้ของชาวประมงโดยเฉพาะชาวประมงพื้นบ้านที่รุนแรงขึ้นตามไปด้วย

5.1.1) ปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งมีแนวโน้มรุนแรงขึ้น

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีความยาวชายฝั่ง 600 กิโลเมตร เป็นชายฝั่งที่มีปัญหาการกัดเซาะ พื้นที่ที่มีการกัดเซาะชายฝั่งรุนแรง ได้แก่ พื้นที่บริเวณอำเภอดอนสัก จังหวัดสุราษฎร์ธานี อำเภอนาทวี อำเภอปากพนัง อำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช มีความยาวรวม ประมาณ 121 กิโลเมตร หรือคิดเป็นร้อยละ 5.75 ของความยาวชายฝั่งของภาคใต้ ทั้งนี้การเกิดปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากการขยายตัวของกิจกรรมการใช้ประโยชน์พื้นที่ชายฝั่งทะเล ที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของระบบนิเวศ เช่น การปลูกสร้างสิ่งสาธารณูปโภคและการขยายตัวของชุมชนรุกราล้ำชายฝั่ง การบุกรุกทำลายป่าชายเลนที่เป็นแนวกำบังคลื่นลมตามธรรมชาติ เป็นต้น รวมทั้งภาวะความแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทิศทางของกระแสน้ำในทะเล และการเกิดคลื่น ลมที่รุนแรงมากขึ้น

ตารางที่ : สถานการณ์การกัดเซาะชายฝั่งทะเลของภาคใต้ (ปี 2554)

จังหวัด / ภาค	ความยาวชายฝั่ง (กม.)	ข้อมูลจำนวนขอบเขตพื้นที่		ข้อมูลจำนวนพื้นที่ที่ถูกกัดเซาะ		แนวชายฝั่งถูกกัดเซาะ (กม.)		
		อำเภอ	ตำบล	อำเภอ	ตำบล	ปานกลาง	รุนแรง	รวม
ภาคใต้	2106.66	132	960	58	200	232.14	224.73	456.87
กลุ่มจังหวัดฝั่งอ่าวไทย	659.12	50	370	19	67	75.91	120.47	196.38
ชุมพร	247.75	8	70	6	22	31.94	0	31.94
สุราษฎร์ธานี	166.38	19	131	7	20	29.85	7.72	37.57
นครศรีธรรมราช	244.99	23	169	6	25	53.21	73.66	126.87
พัทลุง	0	0	0	0	0	0	0	0
กลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามัน	937.98	34	235	21	68	74.98	25.06	100.04
กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน	509.56	48	355	18	65	90.86	86.05	176.91

ที่มา: กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง, 2554

5.2) สถานการณ์สิ่งแวดล้อม

จังหวัดชุมพร มลพิษจากขยะมูลฝอย เป็นหนึ่งในปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ทวีความรุนแรงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมเมืองที่มีการขยายตัวของเมืองสูงขึ้นตามจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น รวมไปถึงการขยายตัวและพัฒนาด้านเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี ซึ่งมีผลให้ปริมาณมลพิษและปัญหาสิ่งแวดล้อมเขตเมืองเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมากโดยเฉพาะปัญหาขยะในเขตเมือง จากการสำรวจปริมาณขยะ ในปี 2540 มีปริมาณขยะต่อวัน ประมาณ 14 ตันต่อวัน และเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดย ปี 2554 มีปริมาณขยะเฉลี่ยวันละ 21 ตันต่อวันซึ่งเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 50 ของปริมาณขยะในปี 2540

จังหวัดนครศรีธรรมราช น้ำเสียเป็นปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นในเขตเทศบาล โดยมีแหล่งกำเนิดจากชุมชนหนาแน่นในย่านใจกลางเมือง เกิดจากกิจกรรมต่างๆ ของประชาชนและอุตสาหกรรม เช่น โรงรุม ยาง โรงฆ่าสัตว์ ฟาร์มเลี้ยงสุกร โรงงานทำเส้นไหมและขนมจีน โดยระบายน้ำเสียลงสู่ท่อระบายน้ำหรือคลองต่างๆ ที่ไหลผ่าน ทำให้เกิดภาวะน้ำเน่าเสีย โดยเฉพาะในช่วงฤดูแล้ง นอกจากนี้ยังทำให้เกิดปัญหาคลองตันเงินจากตะกอนต่างๆ และขยะมูลฝอย ยิ่งในอนาคตคาดว่าปัญหาเรื่องน้ำเน่าเสียจะทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ตามการขยายตัวของชุมชนในเขตเทศบาลฯ

(1) **ปัญหาน้ำเสียและขยะส่วนใหญ่เกิดขึ้นในเมืองใหญ่และเมืองท่องเที่ยวหลักของภาค** กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยพบปัญหาดังกล่าวในเขต เทศบาลนครสุราษฎร์ธานี มีปริมาณน้ำเสีย 20,000 ลบ.ม.ต่อวัน ซึ่งเกินขีดความสามารถในการบำบัดของเทศบาลที่มีเพียง 3,000 ลบ.ม. และเทศบาลเมืองเกาะสมุย ระบบบำบัดน้ำเสียมีไม่ครอบคลุมทุกชุมชน สามารถบำบัดน้ำเสียได้วันละ 11 .600 ลบ.ม.แต่มีปริมาณน้ำเสียที่เกิดขึ้นมากกว่า 11.600 ลบ.ม. และระบบบำบัดน้ำเสียทำงานได้ไม่เต็มประสิทธิภาพ เนื่องจากขาดการบำรุงรักษา ทำให้มีน้ำเสียส่วนหนึ่งถูกปล่อยสู่สภาพแวดล้อมโดยไม่ได้ผ่านกระบวนการบำบัด สำหรับปริมาณขยะชุมชนต่อวัน

(2) **คุณภาพสิ่งแวดล้อมชายหาดท่องเที่ยวส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์พอใช้** จากการประเมินคุณภาพสิ่งแวดล้อมชายหาดท่องเที่ยวในปี 2550 โดยพิจารณาจากเกณฑ์ 4 ประการ ประกอบด้วย

(1) สิ่งแวดล้อมและมลพิษ (2) ความสมบูรณ์ของชายหาด (3) การจัดการและความปลอดภัย และ (4) สิ่งอำนวยความสะดวกและสาธารณูปโภค พบว่าชายหาดท่องเที่ยวของภาคใต้ทั้ง 54 แห่ง เป็นชายหาดท่องเที่ยวที่มีคุณภาพสิ่งแวดล้อมอยู่ในเกณฑ์ดีมากเพียง 2 แห่ง หรือคิดเป็นร้อยละ 3.7 อยู่ในเกณฑ์ดี 18 แห่ง หรือคิดเป็นร้อยละ 33.3 โดยชายหาดท่องเที่ยวส่วนใหญ่จำนวน 34 แห่ง หรือคิดเป็นร้อยละ 63 มีคุณภาพสิ่งแวดล้อมอยู่ในเกณฑ์พอใช้

(3) **คุณภาพน้ำในแหล่งน้ำธรรมชาติของ กลุ่มจังหวัด ภาคใต้ ฝั่งอ่าวไทย ส่วนใหญ่มีแนวโน้มประสบปัญหาความเสื่อมโทรมมากขึ้น** จากผลการตรวจวัดคุณภาพของแม่น้ำสายสำคัญของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ได้แก่ แม่น้ำท่าตะเภา แม่น้ำหลังสวน จ.ชุมพร แม่น้ำตาปี-พุมดวง จ.สุราษฎร์ธานี แม่น้ำปากพนัง จ.นครศรีธรรมราช และทะเลสาบสงขลา จ.พัทลุง ตั้งแต่ปี 2554-2556 พบว่า ส่วนใหญ่คุณภาพแม่น้ำสายสำคัญเมื่อเทียบกับมาตรฐานคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำผิวดิน จัดอยู่ในแหล่งน้ำประเภทที่ 4 (เสื่อมโทรม) โดยคุณภาพน้ำแม่น้ำท่าตะเภา จ.ชุมพร และทะเลสาบสงขลา จ.พัทลุง จัดอยู่ในแหล่งน้ำประเภทที่ 4 (เสื่อมโทรม) ต่อเนื่องทั้ง 3 ปี ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากการปล่อยน้ำเสียจากชุมชน ภาคอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม ส่วนแม่น้ำหลังสวน จ.ชุมพร และแม่น้ำปากพนัง จ.นครศรีธรรมราช คุณภาพน้ำโดยรวมจัดอยู่ในแหล่งน้ำประเภทที่ 3-4 (พอใช้-เสื่อมโทรม) และแม่น้ำตาปี-พุมดวง จ.สุราษฎร์ธานี คุณภาพน้ำโดยรวมจัดอยู่ในแหล่งน้ำประเภทที่ 3 (พอใช้) รายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ : สรุปผลคุณภาพน้ำผิวดินโดยรวมของแม่น้ำสายสำคัญ ของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
ระหว่างปี 2554-2556

จังหวัด	แม่น้ำสายสำคัญ	คุณภาพน้ำผิวดินโดยรวม			หมายเหตุ
		ปี 2554	ปี 2555	ปี 2556	
ชุมพร	ท่าตะเภา (3 สถานี)	ประเภทที่ 4 (เสื่อมโทรม)	ประเภทที่ 4 (เสื่อมโทรม)	ประเภทที่ 4 (เสื่อมโทรม)	
	หลังสวน (4 สถานี)	ประเภทที่ 3 (พอใช้)	ประเภทที่ 3 (พอใช้)	ประเภทที่ 4 (เสื่อมโทรม)	
สุราษฎร์ธานี	ตาปี-พุมพอง (11 สถานี)	ประเภทที่ 3 (พอใช้)	ประเภทที่ 3 (พอใช้)	ประเภทที่ 3 (พอใช้)	สถานีที่ 10 และ 11 อยู่ใน จ. นครศรีธรรมราช
นครศรีธรรมราช	ปากพนัง (7 สถานี)	ประเภทที่ 4 (เสื่อมโทรม)	ประเภทที่ 4 (เสื่อมโทรม)	ประเภทที่ 3 (พอใช้)	
พัทลุง	ทะเลสาบสงขลา (6 สถานี)	ประเภทที่ 4 (เสื่อมโทรม)	ประเภทที่ 4 (เสื่อมโทรม)	ประเภทที่ 4 (เสื่อมโทรม)	เฉพาะสถานีที่อยู่ใน จ.พัทลุง

ที่มา : สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 14, สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดพัทลุง

5.3) สถานการณ์ภัยพิบัติ

(1) พื้นที่ประสบปัญหาภัยแล้งมีแนวโน้มขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในช่วงปี 2552 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีหมู่บ้านที่ประสบปัญหาภัยแล้งสูงเป็นอันดับ 1 ของภาคใต้ โดยมีหมู่บ้าน ที่ประสบภัยแล้งรวม 668 หมู่บ้าน 30,557 ครัวเรือน ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี 2549 ที่มีหมู่บ้านประสบภัยแล้ง 57 หมู่บ้าน 2,552 ครัวเรือน

ตารางที่ : สถานการณ์ภัยแล้งภาคใต้ปี 2549 และ ปี 2552

กลุ่มจังหวัด	ปี 2549		ปี 2552	
	หมู่บ้าน	ครัวเรือน	หมู่บ้าน	ครัวเรือน
ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	57	2,552	668	30,557
	(13.4)	(10.9)	(72.6)	(83.5)
ภาคใต้ฝั่งอันดามัน	226	17,888	252	6,060
	(53.1)	(76.2)	(27.4)	(16.5)
ภาคใต้ชายแดน	143	3,020	0	0
	(33.6)	(12.9)	(0.0)	(0.0)
ภาคใต้	426	23,460	920	36,617
	(100.0)	(100.0)	(100.0)	(100.0)
ประเทศ	31,115	2,960,824	4,643	502,762

ที่มา : กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย(ข้อมูลรายจังหวัด)

(2) อุทกภัย มีความรุนแรงมากขึ้นในแต่ละปี เนื่องจากในช่วงเดือนพฤศจิกายนถึงเดือนมกราคมของทุกปี เป็นช่วงมรสุม สถานการณ์อุทกภัยบริเวณภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยในปี 2551 มีความรุนแรงของปัญหาใกล้เคียงกับภาคใต้ชายแดน แต่มีความรุนแรงมากกว่าภาคใต้ฝั่งอันดามันถึง 25 เท่า ในด้านครัวเรือนที่ได้รับผลกระทบ (2,676 ครัวเรือน ในขณะที่ภาคใต้ฝั่งอันดามัน 106 ครัวเรือน ภาคใต้ชายแดน 1,739 ครัวเรือน) และรัฐต้องสนับสนุนงบประมาณเพื่อบรรเทาปัญหาในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ใกล้เคียงกับภาคใต้ชายแดนและมากกว่าภาคใต้ฝั่งอันดามัน 155 เท่า (อ่าวไทย 1,261 ล้านบาท อันดามัน 8 ล้านบาท ภาคใต้ชายแดน 371 ล้านบาท) โดยจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยที่รัฐต้องสนับสนุนงบประมาณมากที่สุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ นครศรีธรรมราช พัทลุง ชุมพร

ตารางที่ : สัดส่วนสถานการณ์อุทกภัยภาคใต้ ปี 2549 - 2551

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	หมู่บ้าน		ครัวเรือน		จำนวนเงินที่ใช้บรรเทาปัญหา (บาท)	
	ปี 2549	ปี 2551	ปี 2549	ปี 2551	ปี 2549	ปี 2551
กลุ่มจังหวัดฝั่งอ่าวไทย (ร้อยละของภาค)	875 (33.06)	2,676 (59.19)	54,290 (31.54)	173,150 (57.35)	186,984,478 (31.18)	1,261,269,812 (76.87)
กลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามัน (ร้อยละของภาค)	1,737 (65.62)	106 (2.34)	116,563 (67.71)	1,636 (0.54)	393,945,226 (65.69)	8,088,264 (0.49)
กลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ร้อยละของภาค)	35 (1.32)	1,739 (38.46)	1,289 (0.75)	127,154 (42.11)	18,800,700 (3.13)	371,514,910 (22.64)
ภาคใต้ (ร้อยละของประเทศ)	2,647 (11.62)	4,521 (11.76)	172,142 (10.28)	301,940 (14.86)	599,730,404 (6.23)	1,640,872,986 (21.59)
ประเทศ	22,771	38,448	1,673,822	2,031,943	9,627,418,620	7,601,796,302

ที่มา: ศูนย์อำนวยการบรรเทาสาธารณภัย กรมการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย

ตารางที่ : สรุปข้อมูลพื้นที่เสี่ยงอุทกภัยและโคลนถล่มของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประจำปี พ.ศ.2554

จังหวัด / กลุ่มจังหวัด	จำนวนพื้นที่เสี่ยงภัย			ระดับความรุนแรง				ความเสียหายที่อาจได้รับ	
	อำเภอ	ตำบล	หมู่บ้าน	ระดับ 3	ระดับ 2	ระดับ 1	รวม	จำนวนประชากร (คน)	บ้านเรือนราษฎร (หลัง)
ภาคใต้	153	929	4,676	2,658	1,785	233	4,676	1,733,946	517,193
กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	61	389	2,242	1,207	910	125	2,242	611,072	222,507
สุราษฎร์ธานี	19	108	506	367	138	1	506	228,998	61,578
นครศรีธรรมราช	23	160	935	725	210	0	935	326,901	84,291
ชุมพร	8	61	404	57	294	53	404	24,849	20,459
พัทลุง	11	60	397	58	268	71	397	30,324	56,179
กลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามัน	34	199	816	324	459	33	816	157,234	47,178
กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน	58	341	1,618	1,127	416	75	1,618	965,640	247,508

ที่มา : กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

สรุปผลการวิเคราะห์ศักยภาพของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

1. การวิเคราะห์ด้านการเกษตร

1.1 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เป็นแหล่งผลิตพืชเศรษฐกิจหลักของภาคใต้และของประเทศ โดยมีพืชเศรษฐกิจหลักสำคัญ ได้แก่ ปาล์มน้ำมัน มีผลผลิตร้อยละ 51.54 ของผลผลิตประเทศ (อันดับ 1 ของประเทศ) ยางพารา มีปริมาณผลผลิตยางพารา คิดเป็นร้อยละ 28.02 ของผลผลิตประเทศ เป็นอันดับ 2 ของภาคใต้ ข้าวมีปริมาณผลผลิต ร้อยละ 0.98 ของประเทศ ร้อยละ 48.28 ของภาคใต้ ซึ่งผลผลิตได้มากเป็นอันดับ 2 ของภาคใต้ มีพื้นที่ ปลูกมากในจังหวัดนครศรีธรรมราช รองลงมาจังหวัดพัทลุง ผลผลิตไม้ผล ทุเรียน, เงาะ และมังคุด คิดเป็นร้อยละ 66.29, 51.22 และ 447.73 ของภาคใต้ ซึ่งผลผลิต ทั้ง 3 ชนิดได้ เป็นอันดับ 1 ของภาคใต้

1.2 เป็นแหล่งเพาะเลี้ยงกุ้งทะเลที่สำคัญของภาคใต้ มีผลผลิตร้อยละ 37.66 ของผลผลิตรวมของภาคใต้ ซึ่งมากเป็นลำดับ 1 แต่ผลผลิตเฉลี่ยไร่น้อยกว่าระดับภาคและระดับประเทศ

สรุปลักษณะทางโครงสร้างด้านการเกษตร

- สินค้าเกษตรกรรมหลัก คือ ปาล์มน้ำมัน ยางพารา ข้าว ไม้ผล โดยพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี และชุมพร เป็นแหล่งผลิตปาล์มน้ำมันและอุตสาหกรรมแปรรูปปาล์มน้ำมันขั้นต้น จังหวัดสุราษฎร์ธานีและจังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นแหล่งผลิตยางพาราและอุตสาหกรรมแปรรูปยางพารา ไม้ยางพารา ข้าวปลูกมากในจังหวัดนครศรีธรรมราช และพัทลุง โดยเฉพาะบริเวณลุ่มน้ำปากพนังที่เป็นปลูกข้าวที่สำคัญของภาคใต้ เงาะ ปลูกมากในจังหวัดนครศรีธรรมราช และสุราษฎร์ธานี ทุเรียนปลูกมากในจังหวัดชุมพร และนครศรีธรรมราช มังคุด ปลูกมากในจังหวัดนครศรีธรรมราช และชุมพร

- การเพาะเลี้ยงที่สำคัญ ได้แก่ การเลี้ยงกุ้งทะเล โดยเฉพาะในพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี จังหวัดนครศรีธรรมราช และจังหวัดชุมพร

2. การวิเคราะห์ด้านอุตสาหกรรม

2.1 มีจำนวนโรงงานเป็นอันดับ 7 ของประเทศ โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 5.2 และมีจำนวนแรงงานเป็นอันดับ 9 ของประเทศ โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 3.7

2.2 แรงงานส่วนใหญ่ กระจุกตัวในภาคอุตสาหกรรมอาหาร คิดเป็นร้อยละ 22 อุตสาหกรรมไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้ คิดเป็นร้อยละ 20 และอุตสาหกรรมยาง คิดเป็นร้อยละ 18 ของแรงงานทั้งหมด เนื่องจากอุตสาหกรรมเหล่านี้ มีกระบวนการผลิตหลายขั้นตอน และต้องใช้แรงงานที่มีฝีมือในการผลิต เช่น แรงงานแล่นือปลา แรงงานในการแปรรูปไม้และผลิตภัณฑ์

2.3 โรงงานส่วนใหญ่ เป็นโรงงานประเภทอุตสาหกรรมเกษตร คิดเป็นร้อยละ 22 อุตสาหกรรมไม้และผลิตภัณฑ์ คิดเป็นร้อยละ 12 และอุตสาหกรรมอาหาร คิดเป็นร้อยละ 10 ตามลำดับ เนื่องจากพื้นที่ของภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เป็นพื้นที่เพาะปลูกการเกษตร และพื้นที่ที่ติดทะเล เช่น ปาล์มน้ำมัน ยางพารา อาหารทะเล ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่ต่อเนื่องจากการเกษตร

2.4 เงินลงทุนส่วนใหญ่จะลงทุนอุตสาหกรรมอาหาร คิดเป็นร้อยละ 60 อุตสาหกรรมอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 25 และอุตสาหกรรมโลหะคิดเป็นร้อยละ 4.19 ตามลำดับ

สรุปลักษณะโครงสร้างด้านการอุตสาหกรรม

จำนวนแรงงาน

- แรงงานส่วนใหญ่อยู่ในอุตสาหกรรมอาหาร มีการจ้างแรงงานจำนวน 14,692 คน รองลงมา ได้แก่ อุตสาหกรรมไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้ มีการจ้างแรงงานจำนวน 13,908 คน อุตสาหกรรมยางมีการจ้างแรงงาน จำนวน 12,154 คน
- ศูนย์กลางแรงงานภาคอุตสาหกรรมอาหาร อยู่จังหวัดนครศรีธรรมราช

จำนวนโรงงาน

- โรงงานส่วนใหญ่เป็นการประกอบกิจการในอุตสาหกรรมเกษตรกรรม จำนวนโรงงาน 789 โรงงาน รองลงมาได้แก่ อุตสาหกรรมไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้ จำนวน 373 โรงงาน อุตสาหกรรมอาหาร จำนวนโรงงาน 337 โรงงาน
- ศูนย์กลางโรงงานอุตสาหกรรมด้านเกษตรกรรม อยู่ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช

มูลค่าการลงทุน

- มูลค่าการลงทุนมุ่งเน้นอุตสาหกรรมอาหาร โดยมีมูลค่าการลงทุน 167,477 ล้านบาท โดยมีจังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นศูนย์กลางการลงทุน
- อันดับที่ 2 ได้แก่ อุตสาหกรรมอื่นๆ โดยมีมูลค่าการลงทุน 69,164 ล้านบาท โดยมีจังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นศูนย์กลางการลงทุน

3. การวิเคราะห์ด้านการท่องเที่ยว

- ด้านการท่องเที่ยว กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีศักยภาพในการพัฒนาไปสู่การเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ธรรมชาติ ทะเล และการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม
- นักท่องเที่ยวที่เข้ามาพักแรมในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ในปี 2553 เป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย ร้อยละ 34.84 และเป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติร้อยละ 65.12
- กิจกรรมด้านการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ส่วนใหญ่เป็นการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ นิเวศ และศิลปวัฒนธรรม โดยแยกรายจังหวัด ได้ดังนี้
 - ชุมพร กิจกรรม ธรรมชาติ นิเวศ แหล่งท่องเที่ยว ชายทะเล พิพิธภัณฑ์อุทยานแห่งชาติ วัด สวน เขตอนุรักษ์สัตว์ป่า ล่องแพ
 - สุราษฎร์ธานี กิจกรรม ธรรมชาติ นิเวศ ศิลปวัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยว วัด ชายทะเล พิพิธภัณฑ์สมุย เขตอนุรักษ์สัตว์อุทยานแห่งชาติ หมู่บ้านหัตถกรรม
 - นครศรีธรรมราช กิจกรรม วัฒนธรรม ธรรมชาติ นิเวศ ประวัติศาสตร์แหล่งท่องเที่ยว วัด แหล่งโบราณคดี ชายทะเล พิพิธภัณฑ์ อุทยานแห่งชาติ (น้ำตก ถ้ำ หาด) สำนักวิปัสสนา สำนักศิลปวัฒนธรรม
 - พัทลุง กิจกรรม ธรรมชาติ นิเวศ ศิลปวัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยว วัด หมู่บ้าน หัตถกรรม บ่อน้ำร้อน เกาะ น้ำตก อุทยานแห่งชาติ (ถ้ำ)
- มีการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ธรรมชาติ ทะเล และการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม เป็นสินค้าการท่องเที่ยวหลัก

สรุปลักษณะทางโครงสร้างด้านการท่องเที่ยว

- กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีจุดเด่นด้านทรัพยากรธรรมชาติเชิงอนุรักษ์ที่อุดมสมบูรณ์และหลากหลาย ผสมกับโครงสร้างพื้นฐานมีศักยภาพในการรองรับการพัฒนาในด้านต่างๆ ทำให้กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่สำคัญของประเทศ
- นอกจากนี้กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยยังมีความโดดเด่นด้านศิลปวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ เช่น หมู่บ้านหัตถกรรมรูปหนัง แหล่งโบราณคดีเขาควา และบ้านคีรีวง เป็นต้น
- รายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอยู่ในระดับสูง อันเนื่องมาจากค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อวันสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

4. การวิเคราะห์ด้านสังคม

- ด้านสุขภาพ
 - มีประชากรที่เจ็บป่วยโรคป้องกันได้ 5 โรค ในปี 2552 สูงกว่าระดับภาคและประเทศ
- ด้านการศึกษา
 - จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยในปี 2553 อยู่ที่ 9.45 ปี สูงกว่าระดับภาค
 - ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่วัดจากผลการสอบใน 5 วิชาหลัก อยู่ในระดับต่ำกว่า ร้อยละ 50
- ด้านชีวิต ครอบครัว และชุมชน
 - คดีอาญาของกลุ่มจังหวัดในปี 2554 มีสัดส่วน 137.32 คดีต่อประชากรแสนคนต่ำกว่าภาคใต้ (150.86) แต่จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีสัดส่วนสูงกว่าระดับภาค คือ 175.60 คดีต่อประชากรแสน

สรุปผลการวิเคราะห์ในภาพรวม

- เกษตรกรรม : เป็นโครงสร้างหลักทางเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัด โดยมีพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ คือ ปาล์มน้ำมัน และยางพารา ไม้ผล และข้าว
- อุตสาหกรรม : มีความสำคัญต่อกลุ่มจังหวัดและต่อประเทศน้อย โดยที่โรงงานและแรงงานส่วนใหญ่อยู่ในภาคเกษตรกรรม
- การท่องเที่ยว : รายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดในระดับสูง
- สังคม : มีสถานะด้านสังคมในภาพรวมระดับปานกลางเมื่อเปรียบเทียบกับจังหวัดอื่นๆ

5. การวิเคราะห์ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

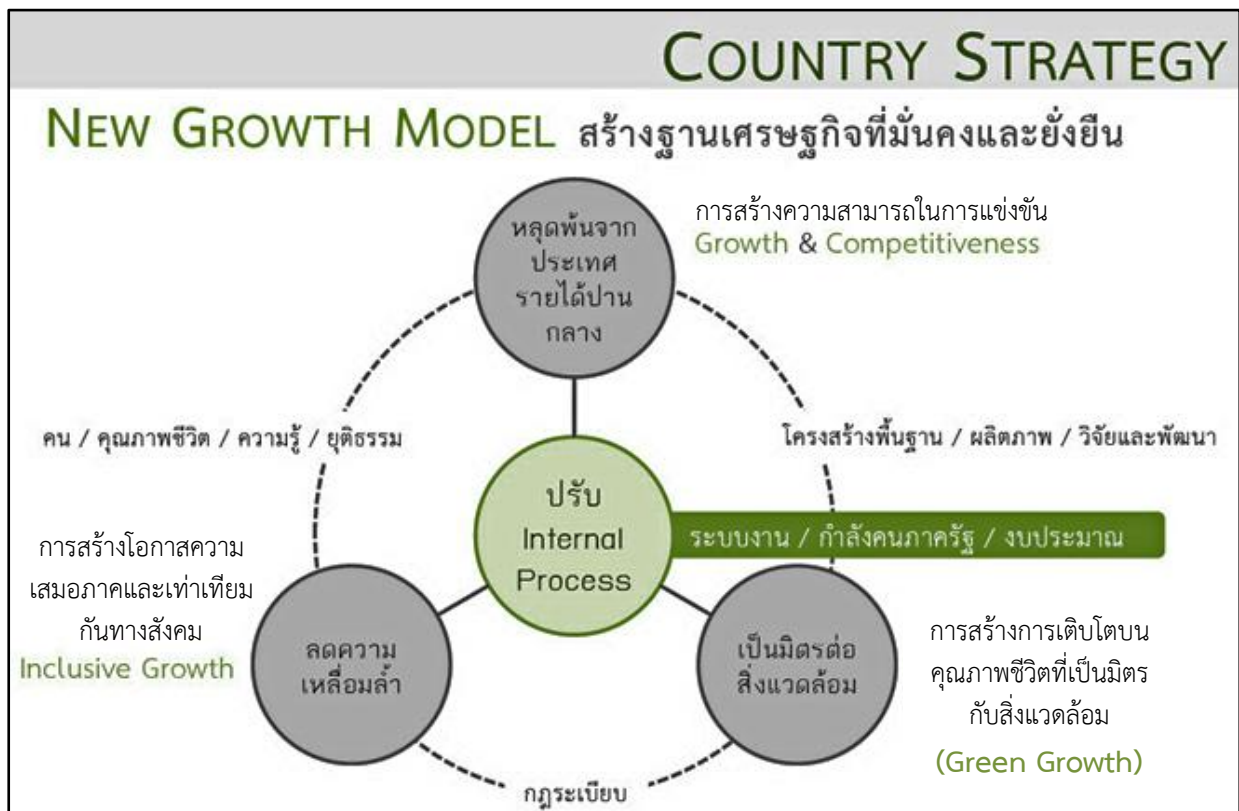
- ปัญหาน้ำเสียในเมืองใหญ่ และแหล่งท่องเที่ยวหลัก

2.4 การจัดทำ SWOT

2.4.1 การทบทวนแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย 4 ปี (พ.ศ. 2557 - 2560)

สืบเนื่องจากการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อทบทวนแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ ณ ดิگสันติไมตรี ทำเนียบรัฐบาล เมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2556 โดยนายกรัฐมนตรี (นางสาว ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร) เป็นประธาน มีวัตถุประสงค์เพื่อทบทวนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ (Country Strategy) ซึ่งมีเป้าหมายการพัฒนา 4 ประการ คือ

1. สร้างความสามารถในการแข่งขัน (Growth & Competitiveness)
2. การสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Growth)
3. การสร้างโอกาสความเสมอภาคและความเท่าเทียมกันทางสังคม (Inclusive Growth)
4. การปรับสมดุลและพัฒนากระบวนการบริหารจัดการภาครัฐ (Government Efficiency)

ในการนี้สำนักงานพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) โดยสำนักพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมภาคใต้ (สพต.) ได้พัฒนาตัวชี้วัดเพื่อการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยที่สอดคล้องกับเป้าหมายและตัวชี้วัดยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ (Country Strategy) ในมิติการพัฒนาด้านสร้างความสามารถในการแข่งขัน (Growth & Competitiveness) เป็นสำคัญ

2.4.2 สรุปผล การทบทวนตัวชี้วัดการพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยจึงเลือกตัวชี้วัดระดับประเทศมาดำเนินการให้สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนากลุ่มจังหวัดฯ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ประเทศ/ เป้าหมายการพัฒนา	ข้อมูลภาพรวมตัวชี้วัด	เหตุผลสนับสนุน
Growth & Competitiveness	1. ขนาดเศรษฐกิจ	- กลุ่มจังหวัดฯ มีขนาดเศรษฐกิจค่าเฉลี่ยสูงกว่าระดับประเทศ (439,208 ล้านบาท)
	1.1 ขนาดเศรษฐกิจภาคเกษตร	- ขนาดเศรษฐกิจภาคเกษตรเฉลี่ยสูงกว่าระดับประเทศ (163,667 ล้านบาท)
	1.2 ขนาดเศรษฐกิจสาขาอุตสาหกรรม	- ขนาดเศรษฐกิจสาขาอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดฯ ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยระดับประเทศ (62,042 ล้านบาท)
	2. อัตราขยายตัวมูลค่าผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัด	- กลุ่มจังหวัดฯ มีอัตราขยายตัวมูลค่าผลิตภัณฑ์ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของระดับประเทศ (ร้อยละ 0.8)
	2.1 อัตราการขยายตัวภาคเกษตร	- อัตราการขยายตัวภาคเกษตรกลุ่มจังหวัดฯ ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยระดับประเทศ (ร้อยละ -2.4) เนื่องจากเหตุอุทกภัยเมื่อปี 2554 และภาวะผันผวนของราคาผลผลิตทางการเกษตร
	2.2 อัตราการขยายตัวสาขาอุตสาหกรรม	- อัตราการขยายตัวสาขาอุตสาหกรรมมีค่าเฉลี่ยระดับประเทศ (ร้อยละ 2.7)
	3. มูลค่าผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัดเฉลี่ยต่อหัว	- มูลค่าผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัดฯ เฉลี่ยต่อหัวต่ำกว่าค่าเฉลี่ยระดับประเทศ (ร้อยละ 113967 บาท/คน)
	4. ผลิตภาพแรงงาน	- ผลิตภาพแรงงานส่งผลต่อความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ
	5. รายได้จากการท่องเที่ยว	- กลุ่มจังหวัดฯ มีรายได้จากการท่องเที่ยวสูงกว่าค่าเฉลี่ยระดับประเทศ (ร้อยละ 50,373 ล้านบาท)
	6. อัตราการขยายตัวรายได้ท่องเที่ยว	- กลุ่มจังหวัดฯ มีอัตราการขยายตัวรายได้จากการท่องเที่ยวต่ำกว่าค่าเฉลี่ยระดับประเทศ (ร้อยละ 11.1)

ตำแหน่งจุดยืนทางยุทธศาสตร์ (Positioning) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
 ประกอบกับจุดยืนทางยุทธศาสตร์ (Positioning) ของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มุ่งเน้นเฉพาะ
 เรื่องสำคัญทางด้านเศรษฐกิจและการสร้างรายได้ คือ

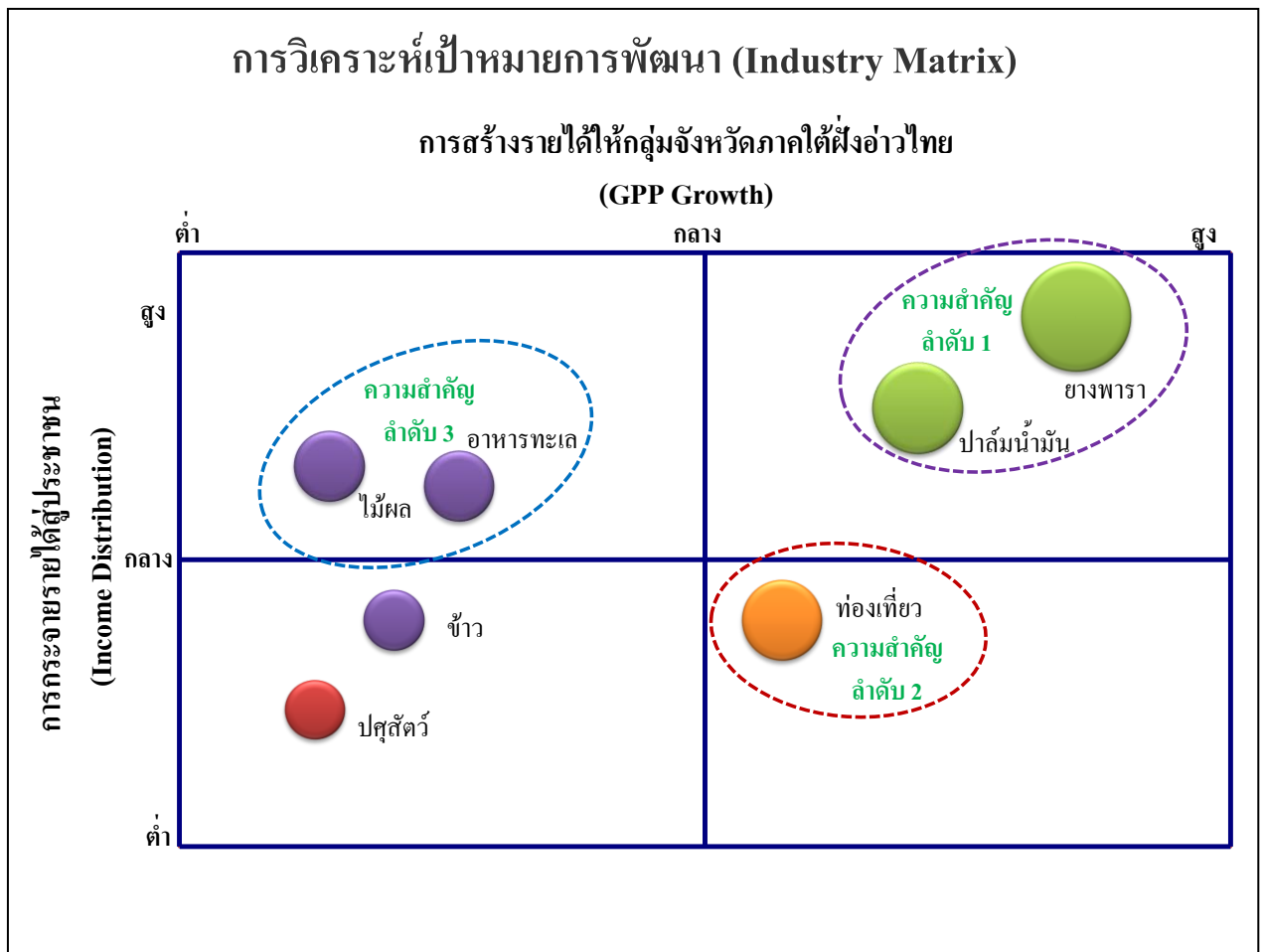
1. ศูนย์กลางการสร้างสรรค์เศรษฐกิจ การเกษตร* ปาล์มน้ำมัน** ไม้ผล** ประมง* ปศุสัตว์**)
2. ศูนย์กลางการท่องเที่ยวระดับนานาชาติ **

และจากการวิเคราะห์เป้าหมายการพัฒนาของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เพื่อการสร้างรายได้
 ให้กับกลุ่มจังหวัดฯ จึงจัดลำดับเป้าหมายการพัฒนา ดังนี้

1. พืชเศรษฐกิจ (ยางพารา/ปาล์มน้ำมัน)
2. การท่องเที่ยว
3. ไม้ผล, ประมง , ปศุสัตว์

แล้วจึงนำผลการเลือกตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับ Positioning และเป้าหมายการพัฒนาของกลุ่มจังหวัดฯ
 ไปดำเนินการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดโดยใช้เครื่องมือ SWOT / TOWS

2.4.3 การประเมินศักยภาพทางยุทธศาสตร์ ของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (SWOT / TOWS)

การประเมินศักยภาพทางยุทธศาสตร์เป็นการนำเครื่องมือทางการบริหาร SWOT Analysis มาใช้ในการวิเคราะห์ปัจจัย ด้านบวกจากภายในคือจุดแข็ง (Strength) และปัจจัยด้านบวกที่เป็นโอกาส (Opportunity) จากภายนอก ที่ส่งเสริมให้การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ ของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้ง การวิเคราะห์ปัจจัยในด้านลบทั้งที่เป็นจุดอ่อนภายใน (Weakness) และอุปสรรค (Threat) จากภายนอกที่คุกคามเพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดในเชิงรุก เชิงรับ เชิงแก้ไข เชิงป้องกัน

จุดแข็ง (Strengths)	จุดอ่อน (Weaknesses)
1. เป็นฐานการผลิตพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ (ยางพาราและปาล์มน้ำมัน) ของประเทศ ② ผลิตภัณฑ์มวลรวม (GPP) ภาคเกษตรสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ (163,667 ล้านบาท) 3. มีความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์เนื่องจากเป็นพื้นที่จุดเชื่อมโยงการคมนาคมของภาคใต้ มีเครือข่ายเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคม ทั้งทางบก ทางรถไฟ และทางอากาศ และท่าเรือน้ำลึกและสะพานเศรษฐกิจ (Land bridge) 4. ความหลากหลายของทรัพยากรการท่องเที่ยวของพื้นที่มีสูง ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติโดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลและนิเวศน์ป่าเขาระดับโลก (เกาะ สมุย เกาะพะงัน เกาะเต่า เขาหลวง เขาskog) แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและเป็นที่ตั้งของศาสนสถาน อันเป็นศูนย์กลางพระพุทธศาสนาของภาคใต้ ⑤ รายได้จากการท่องเที่ยวสูง (50,373 ล้านบาท) 6. เป็นพื้นที่ที่มีความมั่นคงทางอาหารสูง เป็นแหล่งผลิตอาหารโดยเฉพาะกุ้งทะเลและไม้ผล (ทุเรียน เงาะ มังคุด ลองกอง) ของภาคใต้ 7. มีกิจกรรมประเพณีวัฒนธรรมและสินค้า OTOP อันเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ ซึ่งสามารถพัฒนาส่งเสริมการท่องเที่ยวระดับชาติและนานาชาติ 8. มีสถาบันการศึกษาในพื้นที่ทุกระดับ มีสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาในพื้นที่ที่วิจัยและพัฒนาเพื่อเพิ่มมูลค่าพืชเศรษฐกิจ	1. ประสิทธิภาพการผลิตพืชเศรษฐกิจ (ยางพาราและปาล์มน้ำมัน) ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับพื้นที่อื่นๆ 2. พืชเศรษฐกิจ (ยางพาราและปาล์มน้ำมัน) ส่วนใหญ่จำหน่ายในรูปสินค้าวัตถุดิบ ทำให้มูลค่าสินค้าต่ำ 3. การพัฒนาภาคเกษตรยังไม่ครอบคลุมทุกสาขา ทุกระบบ ทุกกระบวนการตั้งแต่กระบวนการผลิต การตลาดและการบริโภค 4. สินค้าเกษตรโดยเฉพาะผลไม้เน่าเสียง่าย อายุการเก็บรักษาสั้น ทำให้อำนาจการต่อรองราคาต่ำ และเกษตรกรส่วนใหญ่ยังมีการผลิตสินค้าเกษตรไม่เหมาะสมตามหลัก GAP ทำให้ผลผลิตขาดคุณภาพ ⑤ อัตราขยายตัวภาคเกษตรหดตัว (-2.4) 6. ปัญหาสังคมโดยเฉพาะความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มีแนวโน้มรุนแรงมากขึ้น ซึ่งเกิดจากการบริหารจัดการไม่พร้อมรองรับการขยายตัวของการท่องเที่ยวและชุมชนเมือง 7. ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เช่น การบุกรุกป่าและพื้นที่สาธารณะ และปัญหา น้ำเสีย ขยะมูลฝอย มลพิษ และสิ่งก่อสร้างมีแนวโน้มเสื่อมโทรมเพิ่มขึ้นและที่ตั้งของพื้นที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติ

(ต่อ)

โอกาส (Opportunities)	อุปสรรคคุกคาม (Threats)
1. รัฐบาลมียุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ (Country Strategy) ที่ชัดเจนและมีการลงทุนพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานคมนาคมทำให้เกิดโอกาสในการพัฒนาระดับพื้นที่ 2. ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีการเกษตรและสามารถเข้าถึงเทคโนโลยีและองค์ความรู้ทำได้ง่ายและหลากหลายจากทั้งในและต่างประเทศ 3. กระแสการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และเชิงสุขภาพ เป็นโอกาสในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวอันสอดคล้องกับศักยภาพพื้นที่ 4. โอกาสในการเชื่อมโยงการท่องเที่ยว 2 ฝั่งทะเล จากเกาะสู่แผ่นดิน และจากธรรมชาติสู่วัฒนธรรมจากอันดามันสู่อ่าวไทย และการเชื่อมต่อการท่องเที่ยวจากหัวหินไปราชนบุรีสู่กลุ่มจังหวัด 5. กระแสอาหารปลอดภัย กระแสการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ทำให้การผลิต และส่งเสริมอุตสาหกรรมต้องให้ความสำคัญ และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม 6. การรวมกลุ่มประชาคมอาเซียนและกรอบความร่วมมือต่างๆ เช่น IMT-GT ที่เน้นการเป็นฐานการผลิตเดียว และตลาดเดียวทำให้โอกาสในการขยายผลผลิตสู่กลุ่มลูกค้าประชากรอาเซียนมีมากขึ้น	1. การขยายพื้นที่ปลูกพืชเศรษฐกิจ (ยางพาราและปาล์มน้ำมัน) ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ และประเทศในภูมิภาคอินโดจีนและประเทศจีนจำนวนมากส่งผลกระทบต่อปริมาณความต้องการและราคารายพาราและปาล์มน้ำมันในอนาคต 2. วิกฤตเศรษฐกิจในอเมริกาและยุโรป การกีดกันทางการค้า ผลผลิตทางการเกษตร ทำให้กำลังซื้อลดลง การเกิดภาวะถดถอยทางเศรษฐกิจในกลุ่มประเทศยุโรปทำให้นักท่องเที่ยวลดลง 3. ไม้ผลและสินค้าประมงสามารถผลิตในพื้นที่อื่นๆ ของประเทศ และประชาคมอาเซียน 4. ภัยพิบัติ (น้ำท่วม ดินถล่ม) และโรคระบาดในพืช (เช่น โรครากขาวในยางพารา) และสัตว์น้ำ (โรค EMS ในกุ้งทะเล) มีแนวโน้มรุนแรงมากขึ้น ส่งผลต่อฐานเศรษฐกิจหลักของจังหวัดและรายได้ของเกษตรกร 5. ปัจจัยทางการผลิตของผลผลิตทางการเกษตรมีแนวโน้มสูงขึ้น ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น เช่น ปุ๋ย พันธุ์ยางพารา ปาล์มน้ำมัน และ การขาดแคลนแรงงานมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น 6. โลกาภิวัตน์ทำให้เกิดการไหลบ่าของวัฒนธรรมต่างชาติและกระแสบริโภคนิยมและค่านิยมที่ผิด กระตุ้นการใช้จ่ายฟุ่มเฟือยของภาคประชาชน

2.4.4 การกำหนดยุทธศาสตร์

และเป้าหมายการพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

จุดแข็ง (Strength)	SO Strategy – ยุทธศาสตร์เชิงรุก
1. เป็นฐานการผลิตพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ (ยางพาราและปาล์มน้ำมัน) ของประเทศ ② ผลิตภัณฑ์มวลรวม (GPP) ภาคเกษตรสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ (163,667 ล้านบาท) 3. มีความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์เนื่องจากเป็นพื้นที่จุดเชื่อมโยงการคมนาคมของภาคใต้ มีเครือข่ายเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคม ทั้งทางบก ทางรถไฟ และทางอากาศ และท่าเรือน้ำลึกและสะพานเศรษฐกิจ (Land bridge) 4. ความหลากหลายของทรัพยากรการท่องเที่ยวของพื้นที่มีสูง ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติโดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลและนิเวศน์ป่าเขาระดับโลก (เกาะสมุย เกาะพะงัน เกาะเต่า เขาหลวง เขาสวก) แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและเป็นที่ตั้งของศาสนสถานอันเป็นศูนย์กลางพระพุทธศาสนาของภาคใต้ ⑤ รายได้จากการท่องเที่ยวสูง (50,373 ล้านบาท) 6. เป็นพื้นที่ที่มีความมั่นคงทางอาหารสูง เป็นแหล่งผลิตอาหารโดยเฉพาะกุ้งทะเลและไม้ผล (ทุเรียน เงาะ มังคุด ลองกอง) ของภาคใต้ 7. มีกิจกรรมประเพณีวัฒนธรรมและสินค้า OTOP อันเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ซึ่งสามารถพัฒนาส่งเสริมการท่องเที่ยวระดับชาติและนานาชาติ 8. มีสถาบันการศึกษาในพื้นที่ทุกระดับ มีสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาในพื้นที่ที่วิจัยและพัฒนาเพื่อเพิ่มมูลค่าพืชเศรษฐกิจ	1. ใช้โอกาสจากความก้าวหน้าของเทคโนโลยีการเกษตรและการมีสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาวิจัยและพัฒนาเพื่อเพิ่มมูลค่าและศักยภาพของพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ (ยางพาราและปาล์มน้ำมัน) ของประเทศ 2. ใช้ความหลากหลายของทรัพยากรการท่องเที่ยว และกิจกรรมประเพณีวัฒนธรรมและสินค้า OTOP อันเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ สร้างโอกาสจากกระแสการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และเชิงสุขภาพ 3. สร้างโอกาสจาก กระแสนิยมอาหารปลอดภัย ในการรุกสู่การเป็นแหล่งผลิตอาหารปลอดภัยและมีคุณภาพ (กุ้งทะเลและไม้ผล) 4. ใช้ทำเลที่ตั้งที่ได้เปรียบสร้างโอกาสจากนโยบายภาครัฐและการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ในการพัฒนาโครงข่ายคมนาคมขนส่งและศูนย์โลจิสติกส์เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน
โอกาส (Opportunity)	
1. รัฐบาลมียุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ (Country Strategy) ที่ชัดเจนและมีการลงทุนพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานคมนาคมทำให้เกิดโอกาสในการพัฒนาระดับพื้นที่ 2. ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีการเกษตรและสามารถเข้าถึงเทคโนโลยีและองค์ความรู้ทำได้ง่ายและหลากหลายจากทั้งในและต่างประเทศ 3. กระแสการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และเชิงสุขภาพ เป็นโอกาสในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวอันสอดคล้องกับศักยภาพพื้นที่ 4. โอกาสในการเชื่อมโยงการท่องเที่ยว 2 ฝั่งทะเล จากเกาะสุมาตรา และจากธรรมชาติสู่วัฒนธรรมจากอันดามันสู่อ่าวไทย และการเชื่อมต่อการท่องเที่ยวจากหัวหิน ปรานบุรีสู่กลุ่มจังหวัด 5. กระแสอาหารปลอดภัย กระแสอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทำให้การผลิต และส่งเสริมอุตสาหกรรมต้องให้ความสำคัญ และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม 6. การรวมกลุ่มประชาคมอาเซียนและกรอบความร่วมมือต่างๆ เช่น IMT-GT ที่เน้นการเป็นฐานการผลิตเดียว และตลาดเดียวทำให้โอกาสในการขยายผลผลิตสู่กลุ่มลูกค้าประชากรอาเซียนมีมากขึ้น	

(ต่อ)

จุดอ่อน (Weaknesses)	WO Strategy – ยุทธศาสตร์แก้ไข
1. ประสิทธิภาพการผลิตพืชเศรษฐกิจ (ยางพาราและปาล์มน้ำมัน) ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับพื้นที่อื่นๆ 2. พืชเศรษฐกิจ (ยางพาราและปาล์มน้ำมัน) ส่วนใหญ่จำหน่ายในรูปสินค้าวัตถุดิบ ทำให้มูลค่าสินค้าต่ำ 3. การพัฒนาภาคเกษตรยังไม่ครอบคลุมทุกสาขา ทุกระบบ ทุกกระบวนการ ตั้งแต่กระบวนการผลิต การตลาดและการบริโภค 4. สินค้าเกษตรโดยเฉพาะผลไม้เน่าเสียง่าย อายุการเก็บรักษาสั้น ทำให้อำนาจการต่อรองราคาต่ำ และเกษตรกรส่วนใหญ่ยังมีการผลิตสินค้าเกษตรไม่เหมาะสมตามหลัก GAP ทำให้ผลผลิตขาดคุณภาพ ⑤ อัตราขยายตัวภาคเกษตรหดตัว (-2.4) 6. ปัญหาสังคมโดยเฉพาะความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มีแนวโน้มรุนแรงมากขึ้น ซึ่งเกิดจากการบริหารจัดการไม่พร้อมรองรับการขยายตัวของการท่องเที่ยวและชุมชนเมือง 7. ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เช่น การบุกรุกป่าและพื้นที่สาธารณะ และปัญหา น้ำเสีย ขยะมูลฝอย มลพิษ และสิ่งก่อสร้างมีแนวโน้มเสื่อมโทรมเพิ่มขึ้นและที่ตั้งของพื้นที่ที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติ	1. ใช้โอกาสจากความก้าวหน้าของเทคโนโลยีการเกษตรในการเพิ่มประสิทธิภาพ คุณภาพการผลิตและเพิ่มมูลค่าพืชเศรษฐกิจ (ยางพารา ปาล์มน้ำมัน ไม้ผล ประมง) 2. บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวและชุมชนเมืองให้ยั่งยืน เพื่อสร้างโอกาสจากกระแสการท่องเที่ยวทั่วโลก (การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และเชิงสุขภาพ) 3. นำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาพัฒนาภาคเกษตรตั้งแต่การผลิต แปรรูป การตลาดและการบริโภค (value chain) ให้มีประสิทธิภาพ คุณภาพและปลอดภัย
โอกาส (Opportunities)	
1. รัฐบาลมียุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ (Country Strategy) ที่ชัดเจนและมีการลงทุนพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานคมนาคมทำให้เกิดโอกาสในการพัฒนาระดับพื้นที่ 2. ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีการเกษตรและสามารถเข้าถึงเทคโนโลยีและองค์ความรู้ทำได้ง่ายและหลากหลายจากทั้งในและต่างประเทศ 3. กระแสการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และเชิงสุขภาพ เป็นโอกาสในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวอันสอดคล้องกับศักยภาพพื้นที่ 4. โอกาสในการเชื่อมโยงการท่องเที่ยว 2 ฝั่งทะเล จากเกาะสู่แผ่นดิน และจากธรรมชาติสู่วัฒนธรรมจากอันดามันสู่อ่าวไทย และการเชื่อมต่อการท่องเที่ยวจากหัวหิน ปรามบุรีสู่กลุ่มจังหวัด 5. กระแสอาหารปลอดภัย กระแสอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทำให้การผลิต และส่งเสริมอุตสาหกรรมต้องให้ความสำคัญ และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม 6. การรวมกลุ่มประชาคมอาเซียนและกรอบความร่วมมือต่างๆ เช่น IMT-GT ที่เน้นการเป็นฐานการผลิตเดียว และตลาดเดียวทำให้โอกาสในการขยายผลผลิตสู่กลุ่มลูกค้าประชากรอาเซียนมีมากขึ้น	

(ต่อ)

จุดแข็ง (Strength)	ST Strategy – ยุทธศาสตร์ป้องกัน
1. เป็นฐานการผลิตพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ (ยางพาราและปาล์มน้ำมัน) ของประเทศ ②ผลิตภัณฑ์มวลรวม (GPP) ภาคเกษตรสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ (163,667 ล้านบาท) 3. มีความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์เนื่องจากเป็นพื้นที่จุดเชื่อมโยงการคมนาคมของภาคใต้ มีเครือข่ายเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคม ทั้งทางบก ทางรถไฟ และทางอากาศ และทำเรื่อน้ำลึกและสะพานเศรษฐกิจ (Land bridge) 4. ความหลากหลายของทรัพยากรการท่องเที่ยวของพื้นที่มีสูง ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติโดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลและนิเวศน์ป่าเขาระดับโลก (เกาะสมุย เกาะพะงัน เกาะเต่า เขาหลวง เขาสก) แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และเป็นที่ตั้งของศาสนสถานอันเป็นศูนย์กลางพระพุทธศาสนาของภาคใต้ ⑤รายได้จากการท่องเที่ยวสูง (50,373 ล้านบาท) 6. เป็นพื้นที่ที่มีความมั่นคงทางอาหารสูง เป็นแหล่งผลิตอาหารโดยเฉพาะกุ้งทะเล และไม้ผล (ทุเรียน เงาะ มังคุด ลองกอง) ของภาคใต้ 7. มีกิจกรรมประเพณีวัฒนธรรมและสินค้า OTOP อันเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ ซึ่งสามารถพัฒนาส่งเสริมการท่องเที่ยวระดับชาติและนานาชาติ 8. มีสถาบันการศึกษาในพื้นที่ทุกระดับ มีสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาในพื้นที่ที่วิจัยและพัฒนาเพื่อเพิ่มมูลค่าพืชเศรษฐกิจ	1. สร้างมูลค่าเพิ่มและศักยภาพในการแข่งขันโดยใช้การวิจัยเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์เพิ่มมูลค่ายางพาราเพื่อรับมือกับปริมาณความต้องการวัตถุดิบยางพาราและปาล์มน้ำมันจากประเทศไทยที่จะลดลงในอนาคตโดยการพัฒนาภาคการผลิตและอุตสาหกรรมยางพาราและปาล์มน้ำมันแบบครบวงจร (การผลิต การแปรรูป การตลาด) 2. ใช้การวิจัยเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์เพิ่มรับมือกับโรคระบาดในพืช และเพิ่มมูลค่าและศักยภาพ (ปริมาณและคุณภาพ) ผลไม้และสินค้าประมงให้สามารถแข่งขันกับผู้ผลิตอื่นๆ ในกลุ่มประชาคมอาเซียนได้ 3. ส่งเสริมให้นำทรัพยากรการท่องเที่ยวและกิจกรรมประเพณี วัฒนธรรมและสินค้า OTOP อันเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ มาสร้างจุดเด่นจุดขายทางการท่องเที่ยวซึ่งสามารถสร้างความภาคภูมิใจในเอกลักษณ์ชาติเพื่อป้องกันการไหลบ่าของวัฒนธรรมต่างชาติ ได้อีกด้วย
ภัยคุกคาม (Threats)	
1. การขยายพื้นที่ปลูกพืชเศรษฐกิจ (ยางพาราและปาล์มน้ำมัน) ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ และประเทศในภูมิภาคอินโดจีนและประเทศจีนจำนวนมากส่งผลกระทบต่อปริมาณความต้องการและราคายางพาราและปาล์มน้ำมันในอนาคต 2. วิกฤตเศรษฐกิจในอเมริกาและยุโรป การกีดกันทางการค้า ผลผลิตทางการเกษตรทำให้กำลังซื้อลดลง การเกิดภาวะถดถอยทางเศรษฐกิจในกลุ่มประเทศยุโรปทำให้นักท่องเที่ยวลดลง 3. ไม้ผลและสินค้าประมงสามารถผลิตในพื้นที่อื่นๆ ของประเทศ และประชาคมอาเซียน 4. ภัยพิบัติ (น้ำท่วม ดินถล่ม) และโรคระบาดในพืช (เช่น โรครากขาวในยางพารา) และสัตว์น้ำ (โรค EMS ในกุ้งทะเล) มีแนวโน้มรุนแรงมากขึ้น ส่งผลต่อฐานเศรษฐกิจหลักของจังหวัดและรายได้ของเกษตรกร 5. อัตราขยายตัวภาคเกษตรหดตัว (-2.4) 6. ปัจจัยทางการผลิตของผลผลิตทางการเกษตรมีแนวโน้มสูงขึ้น ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น เช่น ปุ๋ย ปันธุ์ยางพารา ปาล์มน้ำมัน และ การขาดแคลนแรงงานมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น 7. โลกาภิวัตน์ทำให้เกิดการไหลบ่าของวัฒนธรรมต่างชาติและกระแสบริโภคนิยมและค่านิยมที่ผิดกระตุ้นการใช้จ่ายฟุ่มเฟือยของภาคประชาชน	

(ต่อ)

จุดอ่อน (Weaknesses)	WT Strategy – ยุทธศาสตร์แก้วิกฤติ
- ประสิทธิภาพการผลิตพืชเศรษฐกิจ (ยางพาราและปาล์มน้ำมัน) ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับพื้นที่อื่นๆ - พืชเศรษฐกิจ (ยางพาราและปาล์มน้ำมัน) ส่วนใหญ่จำหน่ายในรูปสินค้าวัตถุดิบ ทำให้มูลค่าสินค้าต่ำ - การพัฒนาภาคเกษตรยังไม่ครอบคลุมทุกสาขา ทุกระบบ ทุกกระบวนการ ตั้งแต่กระบวนการผลิต การตลาดและการบริโภค - สินค้าเกษตรโดยเฉพาะผลไม้เน่าเสียง่าย อายุการเก็บรักษาสั้น ทำให้อำนาจการต่อรองราคาต่ำ และเกษตรกรส่วนใหญ่ยังมีการผลิตสินค้าเกษตรไม่เหมาะสมตามหลัก GAP ทำให้ผลผลิตขาดคุณภาพ - อัตราขยายตัวภาคเกษตรหดตัว (-2.4) - ปัญหาสังคมโดยเฉพาะความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มีแนวโน้มรุนแรงมากขึ้น ซึ่งเกิดจากการบริหารจัดการไม่พร้อมรองรับการขยายตัวของการท่องเที่ยวและชุมชนเมือง - ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เช่น การบุกรุกป่าและพื้นที่สาธารณะ และปัญหา น้ำเสีย ขยะมูลฝอย มลพิษ และสิ่งก่อสร้างมีแนวโน้มเสื่อมโทรมเพิ่มขึ้นและที่ตั้งของพื้นที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติ	- ลดความเสี่ยงและความเสียหายจากภัยพิบัติซึ่งกระทบต่อการเกษตรและการท่องเที่ยวอันเป็นฐานเศรษฐกิจหลักของจังหวัดและรายได้ของเกษตรกร - เพิ่มประสิทธิภาพ ลดต้นทุนและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าเกษตรเพื่อรับมือกับวิกฤติการขยายพื้นที่ปลูกพืชเศรษฐกิจ (ยางพาราและปาล์มน้ำมัน) ในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือและประเทศอื่นๆ
ภัยคุกคาม (Threats)	
- การขยายพื้นที่ปลูกพืชเศรษฐกิจ (ยางพาราและปาล์มน้ำมัน) ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ และประเทศในภูมิภาคอินโดจีนและประเทศจีนจำนวนมากส่งผลกระทบต่อปริมาณความต้องการและราคา ยางพาราและปาล์มน้ำมันในอนาคต - วิกฤตเศรษฐกิจในอเมริกาและยุโรป การกีดกันทางการค้า ผลผลิตทางการเกษตร ทำให้กำลังซื้อลดลง การเกิดภาวะถดถอยทางเศรษฐกิจในกลุ่มประเทศยุโรปทำให้นักท่องเที่ยวลดลง - ไม้ผลและสินค้าประมงสามารถผลิตในพื้นที่อื่นๆ ของประเทศ และประชาคมอาเซียน - ภัยพิบัติ (น้ำท่วม ดินถล่ม) และโรคระบาดในพืช (เช่น โรคราขาวในยางพารา) และสัตว์น้ำ (โรค EMS ในกุ้งทะเล) มีแนวโน้มรุนแรงมากขึ้น ส่งผลต่อฐานเศรษฐกิจหลักของจังหวัดและรายได้ของเกษตรกร - ปัจจัยทางการผลิตของผลผลิตทางการเกษตรมีแนวโน้มสูงขึ้น ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น เช่น ปุ๋ย พันธุ์ยางพารา ปาล์มน้ำมัน และ การขาดแคลนแรงงานมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น - โลกาภิวัตน์ทำให้เกิดการไหลบ่าของวัฒนธรรมต่างชาติและกระแสบริโภคนิยมและค่านิยมที่ผิดกระตุ้นการใช้จ่ายฟุ่มเฟือยของภาคประชาชน	

2.4.5 สรุปยุทธศาสตร์

และเป้าหมายการพัฒนาของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ยุทธศาสตร์ การพัฒนา เชิงรุก	• ใช้โอกาสจากความก้าวหน้าของเทคโนโลยีการเกษตรและการมีสถานศึกษาระดับ อุดมศึกษา วิจัยและพัฒนาเพื่อเพิ่มมูลค่าและศักยภาพของพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ (ยางพาราและปาล์ม น้ำมัน) ของประเทศ • ใช้ความหลากหลายของทรัพยากรการท่องเที่ยว และกิจกรรมประเพณีวัฒนธรรมและสินค้า OTOP อันเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ สร้างโอกาสจากกระแสการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และเชิงสุขภาพ • สร้างโอกาสจาก กระแสนิยมอาหารปลอดภัย ในการรุกสู่การเป็นแหล่งผลิตอาหารปลอดภัย และมีคุณภาพ (กุ้งทะเลและผลไม้) • ใช้ทำเลที่ตั้งที่ได้เปรียบสร้างโอกาสจากนโยบายภาครัฐและการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ในการพัฒนาโครงข่ายคมนาคมขนส่งและศูนย์โลจิสติกส์เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน
ยุทธศาสตร์ การพัฒนา เชิงป้องกัน	• สร้างมูลค่าเพิ่มและศักยภาพในการแข่งขันโดยใช้การวิจัยเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์เพิ่มมูลค่า ยางพาราเพื่อรับมือกับปริมาณความต้องการวัตถุดิบยางพาราและปาล์มน้ำมันจากประเทศไทย ที่จะลดลงในอนาคตโดยการพัฒนาภาคการผลิตและอุตสาหกรรมยางพาราและปาล์มน้ำมัน แบบครบวงจร (การผลิต การแปรรูป การตลาด) • ใช้การวิจัยเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์เพิ่มรับมือกับโรคระบาดในพืช และเพิ่มมูลค่าและศักยภาพ (ปริมาณและคุณภาพ) ผลไม้และสินค้าประมงให้สามารถแข่งขันกับผู้ผลิตอื่นๆ ในกลุ่มประชาคมอาเซียนได้ • ส่งเสริมให้นำทรัพยากรการท่องเที่ยวและกิจกรรมประเพณีวัฒนธรรมและสินค้า OTOP อันเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ มาสร้างจุดเด่น จุดขายทางการท่องเที่ยวซึ่งสามารถสร้างความภาคภูมิใจในเอกลักษณ์ชาติเพื่อป้องกันการไหลบ่าของวัฒนธรรมต่างชาติ ได้อีกด้วย
ยุทธศาสตร์ การพัฒนา เชิงแก้ไข	• ใช้โอกาสจากความก้าวหน้าของเทคโนโลยีการเกษตรในการเพิ่มประสิทธิภาพ คุณภาพการผลิต และเพิ่มมูลค่าพืชเศรษฐกิจ (ยางพารา ปาล์มน้ำมัน ไม้ผล ประมง) • บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวและชุมชนเมืองให้ยั่งยืน เพื่อสร้างโอกาสจากกระแสการท่องเที่ยวโลก (การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และเชิงสุขภาพ) • นำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาพัฒนาภาคเกษตรตั้งแต่การผลิต แปรรูป การตลาดและการบริโภค (value chain) ให้มี ประสิทธิภาพ คุณภาพและปลอดภัย
ยุทธศาสตร์ การพัฒนา เชิงตั้งรับ	• ลดความเสี่ยงและความเสียหายจากภัยพิบัติซึ่งกระทบต่อการเกษตรและการท่องเที่ยวอันเป็นฐานเศรษฐกิจหลักของจังหวัดและรายได้ของเกษตรกร • เพิ่มประสิทธิภาพ ลดต้นทุนและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าเกษตรเพื่อรับมือกับวิกฤติการขยายพื้นที่ปลูกพืชเศรษฐกิจ (ยางพาราและปาล์มน้ำมัน) ในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และประเทศอื่นๆ

ส่วนที่ 3

สรุปข้อมูลแผนการพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

- 3.1 วิสัยทัศน์ (Vision)
- 3.2 เป้าประสงค์รวม (Objectives)
- 3.3 ประเด็นยุทธศาสตร์
- 3.4 ความเชื่อมโยงของประเด็นยุทธศาสตร์
 เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์
- 3.5 เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์/ตัวชี้วัด/ค่าเป้าหมายรายปี

ส่วนที่ 3

สรุปข้อมูลแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

3.1 วิสัยทัศน์ (Vision) :

“ศูนย์กลางการสร้างสรรค์เศรษฐกิจการเกษตรและการท่องเที่ยวระดับนานาชาติ บนฐานรากของชุมชนที่เข้มแข็ง”

นิยามวิสัยทัศน์

1. ศูนย์กลางการสร้างสรรค์เศรษฐกิจการเกษตร

1.1 การพัฒนาและการบริหารจัดการพืชเศรษฐกิจ (ยางพารา/ปาล์มน้ำมัน)

โดยมีเข็มมุ่งสู่อนาคต ดังนี้

1) การวิจัยและพัฒนาเพื่อสร้างกลไกพันธกิจพืชเศรษฐกิจคุณภาพที่สามารถรองรับการแข่งขันและการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมภายนอกทั้งในและต่างประเทศมุ่งพัฒนาให้กลุ่มจังหวัดเป็นศูนย์กลางกลไกพันธกิจยางพาราและปาล์มน้ำมันคุณภาพที่มีศักยภาพที่ตอบสนองความต้องการในพื้นที่ปลูกของกลุ่มจังหวัดประเทศ และประชาคมอาเซียน

2) การพัฒนากลุ่มจังหวัดให้เป็นศูนย์กลางการเกษตรอุตสาหกรรม และอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากภาคเกษตรของพืชเศรษฐกิจยางพาราและปาล์มน้ำมัน

3) การสร้างสรรค์มูลค่าเพิ่มจากผลผลิตยางพาราและปาล์มน้ำมันด้วยเทคโนโลยีที่สามารถดำเนินการได้ในพื้นที่ ผสมผสานการบูรณาการร่วมของภูมิปัญญาของกลุ่มจังหวัดโดยมุ่งสร้างให้เกิดในมิติวิสาหกิจชุมชนและอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) เพื่อสร้างสรรค์พัฒนาผลผลิตยางพาราและปาล์มน้ำมันให้เป็นตราสินค้าที่สร้างงานสร้างอาชีพและขับเคลื่อนผลิตภัณฑ์มวลรวมเฉลี่ยของกลุ่มจังหวัด

4) การพัฒนากลุ่มจังหวัดให้เป็นศูนย์กลางเรียนรู้การพัฒนาพืชเศรษฐกิจในระดับนานาชาติ

5) การเสริมสร้างขีดความสามารถของกลุ่มเกษตรกร เกษตรกรให้เป็นมืออาชีพ เป็นนักจัดการยางพารา ปาล์มน้ำมันที่เข้มแข็ง มีศักยภาพในการพึ่งพาตนเองสูง

1.2 การพัฒนาการเกษตรที่มีศักยภาพในพื้นที่กลุ่มจังหวัด ได้แก่ ข้าว ไม้ผล ปศุสัตว์ และสัตว์น้ำ

โดยมีเข็มมุ่งสู่อนาคต ดังนี้

1) การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ให้เป็นแหล่งผลิต แปรรูป และสร้างสรรค์คุณค่าเพิ่มจากผลผลิตการเกษตรที่สำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัด และมีศักยภาพที่จะแข่งขันได้ในการส่งออกสู่ประชาคมอาเซียนและตลาดโลก ซึ่งประกอบด้วย ข้าว ไม้ผล ปศุสัตว์ และสัตว์น้ำ

2) การผลิตผลผลิตการเกษตรที่มีคุณภาพมาตรฐานการส่งออก และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

3) การเสริมสร้างศักยภาพกลุ่มจังหวัดให้เป็นคลังสินค้าเกษตร คลังอาหารของประเทศในพื้นที่ฝั่งอ่าวไทย ฝั่งอันดามัน และประชาคมอาเซียน

4) การพัฒนาระบบการบริหารจัดการการเกษตรอย่างมืออาชีพแก่สถาบันเกษตรกร เกษตรกรที่ทำการเกษตรเพื่อการค้าและการส่งออก พร้อมการสร้างงานวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ และการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยในการจัดการการเกษตรของกลุ่มจังหวัดสู่สากล

5) การเสริมสร้างความเข้มแข็งของเครือข่ายเกษตรของกลุ่มจังหวัดให้เป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ที่ยั่งยืน เชื่อมโยงกับเครือข่ายทั้งในมิติอาเซียนและนานาชาติ

6) การสร้างแบรนด์จากผลผลิตการเกษตรให้เป็นตราสินค้าของกลุ่มจังหวัดฯ ที่สร้างงานสร้างอาชีพและสร้างรายได้ให้กับจังหวัดและกลุ่มจังหวัด และเพิ่มผลิตภัณฑ์มวลรวมเฉลี่ยของกลุ่มจังหวัดทั้ง 4 จังหวัด

2. ศูนย์กลางการท่องเที่ยวระดับนานาชาติเชิงสร้างสรรค์

โดยมีเข็มมุ่งสู่อนาคต ดังนี้

- 1) การสร้างแบรนด์การท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดให้โดดเด่นศักยภาพแข่งขันได้ ในระดับการท่องเที่ยวนานาชาติ
 - Green and Romantic Island ในพื้นที่เกาะเต่า เกาะพะงัน เกาะสมุย อ่าวขนอม หมู่เกาะทะเลใต้
 - เส้นทางสายพุทธธรรมลังกาสุกะ-ศรีวิชัย (วัดเขยีนบางแก้วพัทลุง-พระบรมมหาธาตุ นครศรีธรรมราช-พระบรมธาตุไชยา สุราษฎร์ธานี-พระธาตุสวี ชุมพร
 - เส้นทางท่องเที่ยวนิเวศป่าเขา (โฮมสเตย์-ไทยสปานานาชาติ เส้นทางเทือกเขาบรรทัด โอโซนอาเซียน @ ลานสกา การท่องเที่ยวเชิงผจญภัยและนิเวศป่าเขาที่เขาสก-คลองพนม-เขื่อนรัชชประภา การท่องเที่ยวเชิงเกษตรและเศรษฐกิจพอเพียง)
- 2) การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก การคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์ให้ได้มาตรฐานการท่องเที่ยวระดับนานาชาติ มุ่งสร้างความเชื่อมั่น ความปลอดภัย และความอุ่นใจแก่นักท่องเที่ยว
- 3) การเสริมสร้างขีดความสามารถของผู้ประกอบการท่องเที่ยวให้สามารถแข่งขันได้ระดับประชาคมอาเซียนและประชาคมโลก
- 4) การบูรณาการกิจกรรมทางการกีฬานานาชาติ ผลผลิตสำคัญของกลุ่มจังหวัด ผลผลิตชุมชนกับกิจกรรมการท่องเที่ยว เพื่อสร้างงานสร้างอาชีพให้กับกลุ่มจังหวัด
- 5) การเปิดตลาดและเจาะกลุ่มลูกค้าการท่องเที่ยวที่ใช้ประโยชน์จากประชาคมอาเซียนและประชาคมโลก

3. การสร้างสรรค์เมืองเศรษฐกิจฐานราก เข้มแข็ง

โดยมีเข็มมุ่งสู่อนาคต ดังนี้

- 1) การสร้างมูลค่าเพิ่มจากผลิตภัณฑ์ชุมชนให้สามารถแข่งขันได้ทั้งในมิติในประเทศประชาคมอาเซียนเป็นแหล่งสร้างงานสร้างอาชีพ และสร้างรายได้แก่ชุมชน
- 2) การสร้างความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติรองรับการพัฒนาการทางด้านเศรษฐกิจ การท่องเที่ยว การเกษตรและเป็นหลักประกันความมั่นคงทางอาหารแก่กลุ่มจังหวัด
- 3) การเสริมสร้างสังคมคุณภาพที่เข้มแข็ง ชุมชนวิถีพอเพียงและเตรียมความพร้อมก้าวสู่ประชาคมอาเซียน

3.2 เป้าประสงค์รวม (Objectives) :

- 1) พืชเศรษฐกิจยางพาราและปาล์มน้ำมันมีศักยภาพในการแข่งขันและสร้างมูลค่าเพิ่ม แก่ระบบเศรษฐกิจ
- 2) การท่องเที่ยวได้รับพัฒนาบนฐานทรัพยากรที่หลากหลายให้มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ
- 3) สินค้าเกษตรปลอดภัยต่อการบริโภคและมีศักยภาพในการส่งออก
- 4) การคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์ของกลุ่มจังหวัดสามารถรองรับการค้าการลงทุน การท่องเที่ยว การเกษตรและการพัฒนาคุณภาพชีวิต

3.2.1 เป้าประสงค์รวม ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

เป้าประสงค์รวม	ตัวชี้วัด/ เป้าหมายรวม 4 ปี	ข้อมูลค่าฐาน (ค่าเฉลี่ย 51-55)	ค่าเป้าหมายรายปี			
			2557	2558	2559	2560
1. พืชเศรษฐกิจ ยางพาราและปาล์ม น้ำมันมีศักยภาพใน การแข่งขันและสร้าง มูลค่าเพิ่ม แก่ระบบ เศรษฐกิจ	1) ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่ม จังหวัดที่แท้จริง (GPP) ภาคเกษตรกรรม เพิ่มขึ้น 1.5%	-2.4 %	0.4 %	1.0 %	1.5 %	1.5 %
	2) ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่ม จังหวัดที่แท้จริง (GPP) สาขาอุตสาหกรรม เพิ่มขึ้น 3%	2.7 %	2.7 %	3 %	3 %	3 %
2. การท่องเที่ยวได้รับ พัฒนาบนฐาน ทรัพยากรที่ หลากหลายให้มี ชื่อเสียงระดับ นานาชาติ	ร้อยละของรายได้จากการ ท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น 13%	11.1 %	11.5 %	12 %	12.5 %	13 %
3. สินค้าเกษตร ปลอดภัยต่อการ บริโภคและมี ศักยภาพในการ ส่งออก	1) ไม้ผล (มังคุด,ลองกอง, เงาะ,ทุเรียน) - จำนวนฟาร์มที่ผ่าน การเตรียมความพร้อมตาม กรอบมาตรฐานGAP เพิ่มขึ้น จำนวน 2,900ฟาร์ม	2,500 (ฟาร์ม)	2,600 (ฟาร์ม)	2,700 (ฟาร์ม)	2,800 (ฟาร์ม)	2,900 (ฟาร์ม)
	2) กุ้งทะเล - จำนวนฟาร์มที่ผ่าน การเตรียมความพร้อมตาม กรอบมาตรฐาน GAP มกษ 7401 - 2552 เพิ่มขึ้น จำนวน 400 ฟาร์ม	180 (ฟาร์ม)	100 (ฟาร์ม)	100 (ฟาร์ม)	100 (ฟาร์ม)	100 (ฟาร์ม)

เป้าประสงค์รวม	ตัวชี้วัด/ เป้าหมายรวม 4 ปี	ข้อมูลค่าฐาน (ค่าเฉลี่ย 51-55)	ค่าเป้าหมายรายปี			
			2557	2558	2559	2560
4. การคมนาคมขนส่งและระบบ โลจิสติกส์ของกลุ่มจังหวัด สามารถรองรับการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว การเกษตรและการพัฒนาคุณภาพชีวิต	ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด (GPP) สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม เพิ่มขึ้น 4%	2.1 %	2.5 %	3.0 %	3.5 %	4.0 %

3.3 ประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

- ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 : การบริหารจัดการเพื่อเพิ่มมูลค่าพืชเศรษฐกิจยางพาราและปาล์มน้ำมัน
- ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 : การพัฒนาการท่องเที่ยวนานาชาติบนฐานทรัพยากรและเอกลักษณ์ของพื้นที่
- ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 : การพัฒนาสินค้าเกษตรให้ปลอดภัยและมีศักยภาพในการส่งออก
- ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 : การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์ให้รองรับการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว การเกษตรและการพัฒนาคุณภาพชีวิต

3.4 ความเชื่อมโยงของประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
ประเด็นยุทธศาสตร์ 1 : การบริหารจัดการเพื่อเพิ่มมูลค่าพืชเศรษฐกิจยางพาราและปาล์มน้ำมัน	1.1 ยางพาราและปาล์มน้ำมันมีศักยภาพการแข่งขันทางเศรษฐกิจและมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น	1) ร้อยละการเพิ่มขึ้นของปริมาณผลผลิตยางพารา 2) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าการแปรรูปยางพารา (ล้าบบาท) 3) อัตราการสกัดน้ำมันปาล์ม (Palm oil yield) (ร้อยละ) 4) ร้อยละการเพิ่มขึ้นของปริมาณผลผลิตปาล์มน้ำมัน	1.1.1 บริหารจัดการพืชเศรษฐกิจยางพาราและปาล์มน้ำมันแบบครบวงจร (การผลิตขั้นต้น การแปรรูป การตลาด) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพลดต้นทุนและสร้างมูลค่าเพิ่ม

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์ เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
ประเด็นยุทธศาสตร์ 2 : การพัฒนาการท่องเที่ยวนานาชาติ บนฐานทรัพยากร และเอกลักษณ์ของ พื้นที่	2.1 การท่องเที่ยวได้รับ การพัฒนาอย่าง ยั่งยืนบนฐาน ทรัพยากรที่ หลากหลายและ เอกลักษณ์ของพื้นที่ สู่ระดับนานาชาติ	1) ร้อยละของรายได้จาก การท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น 2) ร้อยละของนักท่องเที่ยว ที่เพิ่มขึ้น	2.1.1 ใช้ความหลากหลายของ ทรัพยากรการท่องเที่ยว สร้างเอกลักษณ์การ ท่องเที่ยว เชิงอนุรักษ์ และเชิงสุขภาพ 2.1.2 บริหารจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมเพื่อส่งเสริม และพัฒนาแหล่ง ท่องเที่ยวและชุมชนเมือง อย่างยั่งยืน 2.1.3 ส่งเสริมกิจกรรม ประเพณีวัฒนธรรม และสินค้า OTOP อันเป็นเอกลักษณ์ ของพื้นที่สร้างจุดเด่น จุดขายทางการ ท่องเที่ยว 2.1.4 ลดความเสี่ยงและ ความเสียหายจากภัย พิบัติและสาธารณภัย ในแหล่งท่องเที่ยวและ เส้นทางท่องเที่ยว
ประเด็นยุทธศาสตร์ 3 : การพัฒนาสินค้า เกษตรให้ปลอดภัย และมีศักยภาพใน การส่งออก	3.1 การเป็นแหล่งผลิต อาหารปลอดภัยและ มีศักยภาพ (ปริมาณ และคุณภาพ) ใน การส่งออก	1) ไม้ผล (มังคุด,ลองกอง, เงาะ,ทุเรียน) - จำนวนฟาร์มที่ผ่าน การเตรียมความพร้อมตาม กรอบมาตรฐาน GAP 2) กุ้งทะเล - จำนวนฟาร์มที่ผ่านการ เตรียมความพร้อมตามกรอบ มาตรฐาน GAP มกษ 7401- 2552 (ฟาร์ม) 3) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของ ผลผลิตกุ้งทะเล	3.1.1 เพิ่มมูลค่าและศักยภาพ ไม้ผลและ กุ้งทะเลด้วย กรอบมาตรฐาน GAP ให้สามารถแข่งขันกับ ผู้ผลิตอื่นๆ ในกลุ่ม ประชาคมอาเซียนได้ 3.1.2 ส่งเสริมการเลี้ยงกุ้ง ทะเลด้วยวิทยาการ สมัยใหม่ตาม มาตรฐานสากลเพื่อ รับมือกับโรคระบาด

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
		4) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของปริมาณการเลี้ยงโคนม	3.1.3 ส่งเสริมการจัดการปศุสัตว์แบบครบวงจร
ประเด็นยุทธศาสตร์ 4 : การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์ให้รองรับการค้า การลงทุนการท่องเที่ยว การเกษตรและ การพัฒนาคุณภาพชีวิต	4.1 การคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์ของกลุ่มจังหวัดเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันและพัฒนาคุณภาพชีวิต	1) ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด (GPP) สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคมเพิ่มขึ้น	4.1.1 พัฒนาโครงข่ายคมนาคมขนส่งและศูนย์โลจิสติกส์เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

3.5 เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายรายปี

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 : การบริหารจัดการเพื่อเพิ่มมูลค่าพืชเศรษฐกิจยางพาราและปาล์มน้ำมัน

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด/เป้าหมายรวม 4 ปี	ข้อมูลค่าฐาน (ค่าเฉลี่ยปี 51-55)	ค่าเป้าหมายรายปี			
			2557	2558	2559	2560
1.1 ยางพาราและปาล์มน้ำมันมีศักยภาพในการแข่งขันทางเศรษฐกิจและมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น	1) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของปริมาณผลผลิตยางพารา (2%)	300 (กก./ไร่/ปี)	2 % (306)	2 % (312)	2 % (318)	2 % (324)
	2) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าการแปรรูปยางพารา (10%)	1,500 (ล้านบาท)	5 % (1,575)	10 % (1,733)	10 % (1,906)	10 % (2,097)
	3) อัตราการสกัดน้ำมันปาล์ม (Palm oil yield) (ร้อยละ 18)	17 %	18 %	18 %	18 %	18 %
	4) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของปริมาณผลผลิตปาล์มน้ำมัน (3%)	3,162 (กก./ไร่/ปี)	2 % (3,225)	3 % (3,322)	3 % (3,421)	3 % (3,524)

ประเด็นยุทธศาสตร์ 2 : การพัฒนาการท่องเที่ยวนานาชาติบนฐานทรัพยากรและเอกลักษณ์ของพื้นที่

เป้าประสงค์ เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด/ เป้าหมายรวม 4 ปี	ข้อมูลค่าฐาน (ค่าเฉลี่ยปี 51-55)	ค่าเป้าหมายรายปี			
			2557	2558	2559	2560
2.1 การท่องเที่ยว ได้รับการพัฒนา อย่างยั่งยืนบน ฐานทรัพยากรที่ หลากหลายและ เอกลักษณ์ของ พื้นที่ระดับ นานาชาติ	1) ร้อยละของรายได้จาก การท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น (13%)	11.1 %	11.5 %	12 %	12.5 %	13 %
	2) ร้อยละของจำนวน นักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น (10%)	6,930,740 (คน) (ค่าปี 2555)	8.5 %	9 %	9.5 %	10 %

ประเด็นยุทธศาสตร์ 3 : การพัฒนาสินค้าเกษตรให้ปลอดภัยและมีศักยภาพในการส่งออก

เป้าประสงค์ เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด/ เป้าหมายรวม 4 ปี	ข้อมูลค่าฐาน (ค่าเฉลี่ยปี 51-55)	ค่าเป้าหมายรายปี			
			2557	2558	2559	2560
3.1 การเป็นแหล่ง ผลิตอาหาร ปลอดภัยและ มีศักยภาพ (ปริมาณและ คุณภาพ) ใน การส่งออก	1) ไม้ผล (มังคุด,ลองกอง,เงาะ, ทุเรียน) - จำนวนฟาร์มที่ผ่านการ เตรียมความพร้อมตามกรอบ มาตรฐาน GAP (ฟาร์ม)	2,500 (ฟาร์ม)	2,600 (ฟาร์ม)	2,700 (ฟาร์ม)	2,800 (ฟาร์ม)	2,900 (ฟาร์ม)
	2) กุ้งทะเล - จำนวนฟาร์มที่ผ่านการ เตรียมความพร้อมตามกรอบ มาตรฐาน GAP มกษ7401- 2552 (ฟาร์ม)	180 (ฟาร์ม)	100 (ฟาร์ม)	100 (ฟาร์ม)	100 (ฟาร์ม)	100 (ฟาร์ม)
	3) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของผลผลิต กุ้งทะเล	127,680 (ตัน)	2 %	2 %	2 %	2 %
	4) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของปริมาณ การเลี้ยงโคเนื้อ	316,789 (ตัว)	-	-	1%	1%

ประเด็นยุทธศาสตร์ 4 : การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์ให้รองรับ
การค้า การลงทุน การท่องเที่ยว การเกษตรและการพัฒนาคุณภาพชีวิต

เป้าประสงค์ เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด/ เป้าหมายรวม 4 ปี	ข้อมูลค่าฐาน (ค่าเฉลี่ยปี 51-55)	ค่าเป้าหมายรายปี			
			2557	2558	2559	2560
4.1 การคมนาคม ขนส่งและระบบ โลจิสติกส์ของ กลุ่มจังหวัดเพิ่ม ศักยภาพในการ แข่งขันและ พัฒนาคุณภาพ ชีวิต	1) ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่ม จังหวัด (GPP) สาขาการ ขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม เพิ่มขึ้น (4%)	2.1 %	2.5 %	3.0 %	3.5 %	4.0 %

ส่วนที่ 4

การจัดทำแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

- 4.1 การจัดทำแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2557-2560 (ฉบับทบทวน)
- 4.2 สรุปโครงการตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
4 ปี (พ.ศ. 2557-2560) ฉบับทบทวน

ส่วนที่ 4

การจัดทำแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

แบบ กจ.1

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด พ.ศ. 2557 - พ.ศ. 2560

วิสัยทัศน์ : “ศูนย์กลางการสร้างสรรค์เศรษฐกิจการเกษตรและการท่องเที่ยวระดับนานาชาติ บนฐานรากของชุมชนที่เข้มแข็ง”

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 : การบริหารจัดการเพื่อเพิ่มมูลค่าพืชเศรษฐกิจยางพาราและปาล์มน้ำมัน

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย					กลยุทธ์
		พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558	พ.ศ. 2559	พ.ศ. 2560	พ.ศ.2557-พ.ศ.2560	
1.1 ยางพาราและปาล์มน้ำมันมีศักยภาพในการแข่งขันทางเศรษฐกิจและมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น	1) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของปริมาณผลผลิตยางพารา (2%)	2 % (306)	2 % (312)	2 % (318)	2 % (324)	12	1.1.1 บริหารจัดการพืชเศรษฐกิจยางพาราและปาล์มน้ำมันแบบครบวงจร (การผลิตขั้นต้น การแปรรูป การตลาด) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ ลดต้นทุนและสร้างมูลค่าเพิ่ม
	2) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าการแปรรูปยางพารา (10%)	5 % (1,575)	10 % (1,733)	10 % (1,906)	10 % (2,097)	20	
	3) อัตราการสกัดน้ำมันปาล์ม (Palm oil yield) (ร้อยละ 18)	18 %	18 %	18 %	18 %		
	4) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของปริมาณผลผลิตปาล์มน้ำมัน (3%)	2 % (3,225)	3 % (3,322)	3 % (3,421)	3 % (3,524)		

บัญชีรายการชุดโครงการ				งบประมาณดำเนินการ				หน่วยดำเนินการ
โครงการ	กลยุทธ์	แหล่ง งบประมาณ	ผล ผลิต	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558	พ.ศ. 2559	พ.ศ. 2560	
1. โครงการเพิ่มมูลค่ายางพารา	1.1.1	1	1	65,625,200	64,920,000	213,750,000	-	สำนักงาน สหกรณ์จังหวัด พัทลุง, นครศรีธรรมราช, สุราษฎร์ธานี, ชุมพร
2. โครงการเพิ่มประสิทธิภาพโรงงานอัดก้อนยางแผ่นรมควันเพื่อการส่งออก	1.1.1	1	1	14,949,600	22,500,000	46,650,000	-	สำนักงาน สหกรณ์จังหวัด นครศรีธรรมราช, พัทลุง, สุราษฎร์ ธานี, ชุมพร
3. โครงการเพิ่มขีดความสามารถอุตสาหกรรมยางพารารองรับ AEC	1.1.1	1	1	3,700,000	7,020,600	13,500,000	-	สำนักงาน อุตสาหกรรม จังหวัดสุราษฎร์ ธานี, ศูนย์ ส่งเสริม อุตสาหกรรม ภาคที่ 10
4. โครงการส่งเสริมการแปรรูปและเกษตรอุตสาหกรรมปาล์มน้ำมัน	1.1.1	1	1	-	-	30,000,000	-	สำนักงาน สหกรณ์จังหวัด ชุมพร, นครศรีธรรมราช, พัทลุง

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด พ.ศ. 2557 - พ.ศ. 2560

วิสัยทัศน์ : “ศูนย์กลางการสร้างสรรค์เศรษฐกิจการเกษตรและการท่องเที่ยวระดับนานาชาติ บนฐานรากของชุมชนที่เข้มแข็ง”

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 : การพัฒนาการท่องเที่ยวนานาชาติบนฐานทรัพยากรและเอกลักษณ์ของพื้นที่

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย					กลยุทธ์
		พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558	พ.ศ. 2559	พ.ศ. 2560	พ.ศ.2557-พ.ศ.2560	
2.1 การท่องเที่ยวได้รับการพัฒนาอย่างยั่งยืนบนฐานทรัพยากรที่หลากหลายและเอกลักษณ์ของพื้นที่สู่ระดับนานาชาติ	1) ร้อยละของรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น (13%)	11.5 %	12 %	12.5 %	13 %		2.1.1 ใช้ความหลากหลายของทรัพยากรการท่องเที่ยวสร้างเอกลักษณ์ การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และเชิงสุขภาพ 2.1.2 บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อส่งเสริมและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและชุมชนเมืองอย่างยั่งยืน 2.1.3 ส่งเสริมกิจกรรมประเพณีวัฒนธรรมและสินค้า OTOP อันเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่สร้างจุดเด่นจุดขายทางการท่องเที่ยว 2.1.4 ลดความเสี่ยงและความเสียหายจากภัยพิบัติและสาธารณภัยในแหล่งท่องเที่ยวและเส้นทางท่องเที่ยว
	2) ร้อยละของจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น (10%)	8.5 %	9 %	9.5 %	10 %		

บัญชีรายการชุดโครงการ				งบประมาณดำเนินการ				หน่วยดำเนินการ
โครงการ	กลยุทธ์	แหล่ง งบประมาณ	ผล ผลิต	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558	พ.ศ. 2559	พ.ศ. 2560	
1. โครงการส่งเสริมและพัฒนาการใช้ประโยชน์เทคโนโลยีจากพลังงานทางเลือกเพื่อลดต้นทุนและรองรับการพัฒนาเศรษฐกิจแบบพึ่งพาตนเอง	2.1.2	1	1	-	-	18,100,000	-	สำนักงานพลังงานจังหวัดสุราษฎร์ธานี, นครศรีธรรมราช, ชุมพร, พัทลุง
2. โครงการย่อนรอยอารยธรรมศรีวิชัยสู่อาเซียน	2.1.3	1	1	34,008,000	33,500,000	46,400,000	-	สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสุราษฎร์ธานี, ชุมพร, นครศรีธรรมราช, พัทลุง
3. บูรณะองค์พระบรมธาตุ นครศรีธรรมราช วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช	2.1.3	1	1	-	-	31,000,000	-	สำนักงานศิลปากรที่ 14 นครศรีธรรมราช
4. โครงการจัดทำป้ายประชาสัมพันธ์เชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	2.1.2	1	1	-	-	8,972,800	-	แขวงการทางนครศรีธรรมราชที่ 1, 2, แขวงทางทางชุมพร, พัทลุง
5. โครงการการจัดสร้างแหล่งอาศัยสัตว์น้ำเพื่อการท่องเที่ยวและการอนุรักษ์ทรัพยากรทะเล	2.1.2	1	1	-	-	35,437,400	-	สำนักงานประมงจังหวัดสุราษฎร์ธานี, นครศรีธรรมราช, ชุมพร
6. โครงการเสริมศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวมนต์เสน่ห์ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	2.1.1	1	1	-	-	39,000,000	-	สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดพัทลุง, สุราษฎร์ธานี, ชุมพร
7. โครงการภูมิปัญญาท้องถิ่นกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ขับเคลื่อนเศรษฐกิจ	2.1.3	1	1	-	-	15,000,000	-	สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี, ชุมพร, นครศรีธรรมราช, พัทลุง

บัญชีรายการชุดโครงการ				งบประมาณดำเนินการ				หน่วยดำเนินการ
โครงการ	กลยุทธ์	แหล่ง งปม.	ผล ผลิต	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558	พ.ศ. 2559	พ.ศ. 2560	
8. โครงการติดตั้งระบบติดตามและระบบรักษาความปลอดภัยท่าเทียบเรือในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	2.1.4	1	1			55,900,000		สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาค สาขาสุราษฎร์ธานี
9. โครงการสร้างแบรนด์ท่องเที่ยวอ่าวไทยสู่การท่องเที่ยวระดับโลก	2.1.3	1	1	4,000,000	10,000,000	16,373,000	-	สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสุราษฎร์ธานี
10. โครงการเปิดฤดูกาลท่องเที่ยวทางทะเลภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	2.1.1	1	1	-	-	11,000,000	-	สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสุราษฎร์ธานี, นครศรีธรรมราช. พัทลุง, ชุมพร
11. โครงการฟื้นฟูทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ทะเลสาบ เพื่อความมั่นคงทางอาหารและรองรับกิจกรรมการท่องเที่ยว	2.1.2	1	1	21,825,000	14,811,000	25,000,000	-	สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดสุราษฎร์ธานี
12. โครงการการจัดการสิ่งแวดล้อมรองรับการท่องเที่ยวสีเขียว	2.1.2	1	1	-	-	60,000,000	-	สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดนครศรีธรรมราช
13. โครงการพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยว	2.1.2	1	1	-	-	5,419,800	-	สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสุราษฎร์ธานี
14. โครงการส่งเสริมการเรียนรู้ภูมิปัญญาสู่การพึ่งพาตนเอง กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	2.1.3	1	1	-	-	30,000,000	-	สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี
15. โครงการจ้างศึกษาจัดทำระบบสารสนเทศเพื่อป้องกันอุทกภัยในพื้นที่ลุ่มน้ำภาคใต้ฝั่งตะวันออก	2.1.4	2	1	-	-	9,000,000	-	กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย/ ศูนย์ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย เขต 11 สุราษฎร์ธานี

บัญชีรายการชุดโครงการ				งบประมาณดำเนินการ				หน่วยดำเนินการ
โครงการ	กลยุทธ์	แหล่ง งปม.	ผล ผลิต	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558	พ.ศ. 2559	พ.ศ. 2560	
16. โครงการเพิ่มศักยภาพ และพัฒนาการให้บริการ ทางการแพทย์เชื่อมโยง พื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเล	2.1.4	2	1	-	-	335,000,000	-	กระทรวง สาธารณสุข/ สำนักงาน สาธารณสุขจังหวัด สุราษฎร์ธานี

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด พ.ศ. 2557 - พ.ศ. 2560

วิสัยทัศน์ : “ศูนย์กลางการสร้างสรรค์เศรษฐกิจการเกษตรและการท่องเที่ยวระดับนานาชาติ บนฐานรากของชุมชนที่เข้มแข็ง”

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 : การพัฒนาสินค้าเกษตรให้ปลอดภัยและมีศักยภาพในการส่งออก

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย					กลยุทธ์
		พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558	พ.ศ. 2559	พ.ศ. 2560	พ.ศ. 2557 – พ.ศ.2560	
3.1 การเป็นแหล่งผลิตอาหารปลอดภัยและมีศักยภาพ (ปริมาณและคุณภาพ) ในการส่งออก	1) ไม้ผล (มังคุด, ลองกอง, เงาะ,ทุเรียน) - จำนวนฟาร์มที่ผ่านการเตรียมความพร้อมตามกรอบมาตรฐาน GAP (ฟาร์ม)	2,600 (ฟาร์ม)	2,700 (ฟาร์ม)	2,800 (ฟาร์ม)	2,900 (ฟาร์ม)	11,000 (ฟาร์ม)	3.1.1 เพิ่มมูลค่าและศักยภาพไม้ผลและกุ้งทะเลด้วยกรอบมาตรฐาน GAP ให้สามารถแข่งขันกับผู้ผลิตอื่นๆในกลุ่มประชาคมอาเซียนได้ 3.1.2 ส่งเสริมการเลี้ยงกุ้งทะเลด้วยวิทยาการสมัยใหม่ตามมาตรฐานสากลเพื่อรับมือกับโรคระบาด 3.1.3 ส่งเสริมการจัดการปศุสัตว์แบบครบวงจร
	2) กุ้งทะเล - จำนวนฟาร์มที่ผ่านการเตรียมความพร้อมตามกรอบมาตรฐาน GAP มกษ 7401-2552 (ฟาร์ม)	100 (ฟาร์ม)	100 (ฟาร์ม)	100 (ฟาร์ม)	100 (ฟาร์ม)	400 (ฟาร์ม)	
	3) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของผลผลิตกุ้งทะเล	2 %	2 %	2 %	2 %	8 %	
	4) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของปริมาณการเลี้ยงโคเนื้อ	-	-	1%	1%	2%	

บัญชีรายการชุดโครงการ				งบประมาณดำเนินการ				หน่วยดำเนินการ
โครงการ	กลยุทธ์	แหล่ง งบประมาณ	ผล ผลิต	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558	พ.ศ. 2559	พ.ศ. 2560	
1. โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีการเลี้ยงกุ้งทะเลร่วมกับปลานิลเพื่อการยับยั้งการเกิดโรค EMS	3.1.2	1	1	-	-	4,500,000	-	สำนักงานประมงจังหวัดสุราษฎร์ธานี, นครศรีธรรมราช, ชุมพร, พัทลุง
2. โครงการเกษตรอุตสาหกรรมปศุสัตว์ครบวงจร (Sriwichai Beef)	3.1.3	1	1	-	-	19,000,000	-	สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดสุราษฎร์ธานี
4. โครงการสร้างคุณค่าและมูลค่าไม้ผลเพื่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	3.1.1	2	1	-	-	45,822,400	-	สำนักงานเกษตรจังหวัดสุราษฎร์ธานี

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด พ.ศ. 2557 - พ.ศ. 2560

วิสัยทัศน์ : “ศูนย์กลางการสร้างสรรค์เศรษฐกิจการเกษตรและการท่องเที่ยวระดับนานาชาติ บนฐานรากของชุมชนที่เข้มแข็ง”

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 : การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์ให้รองรับการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว การเกษตรและการพัฒนาคุณภาพชีวิต

เป้าประสงค์ เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย					กลยุทธ์
		พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558	พ.ศ. 2559	พ.ศ. 2560	พ.ศ. 2557- พ.ศ.2560	
4.1 การ คมนาคม ขนส่งและ ระบบ โลจิสติกส์ ของกลุ่ม จังหวัดเพิ่ม ศักยภาพใน การแข่งขัน และพัฒนา คุณภาพชีวิต	1) ผลิตภัณฑ์ มวลรวมกลุ่ม จังหวัด (GPP) สาขาการ ขนส่ง สถานที่ เก็บสินค้า และการ คมนาคม เพิ่มขึ้น (4%)	2.5 %	3.0 %	3.5 %	4.0 %	13 %	4.1.1 พัฒนาโครงข่าย คมนาคมขนส่งและ ศูนย์โลจิสติกส์เพื่อ รองรับการเข้าสู่ ประชาคมอาเซียน

บัญชีรายการชุดโครงการ				งบประมาณดำเนินการ				หน่วยดำเนินการ
โครงการ	กลยุทธ์	แหล่ง งปม.	ผล ผลิต	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558	พ.ศ. 2559	พ.ศ. 2560	
1. โครงการพัฒนาศูนย์กระจายสินค้าภาคใต้-ทุ่งสง (งานระยะที่ 1)	4.1.1	1	1	-	-	43,670,000	-	สำนักงานโยธาธิการและผังเมือง จังหวัด นครศรีธรรมราช
2. โครงการปรับปรุงถนนทางเข้าท่าอากาศยานชุมพร อำเภอปะทิว จังหวัดชุมพร	4.1.1	1	1	-	-	14,500,000	-	สำนักงานทางหลวงชนบท จังหวัดชุมพร
3. โครงการก่อสร้างถนนเข้าสู่ศูนย์กระจายสินค้าภาคใต้-ทุ่งสง	4.1.1	1	1	-	-	60,000,000	-	สำนักงานทางหลวงชนบทจังหวัด นครศรีธรรมราช
4. โครงการก่อสร้างถนนเชื่อมต่อระหว่างจังหวัดชุมพรกับจังหวัดสุราษฎร์ธานี ตำบลละแม อำเภอละแม จังหวัดชุมพร กับตำบลคลองพา ตำบลคันธู อำเภอท่าชนะ จังหวัดสุราษฎร์ธานี	4.1.1	1	1	48,000,000	48,000,000	48,000,000	48,960,00	สำนักงานทางหลวงชนบท จังหวัดชุมพร/ สุราษฎร์ธานี
5. โครงการเชื่อมโยงถนนจากจังหวัดชุมพรสู่ตำบลเกาะสอง เขตตะนาวศรี ประเทศเมียนมาร์ เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	4.1.1	1	1	-	-	15,576,000		สำนักงานทางหลวงชนบท จังหวัดชุมพร
6. โครงการศึกษาสนามบินเกาะพะงัน	4.1.1	2	1	-	-	10,000,000	-	กรมการบินพลเรือน
7. โครงการจัดทำหลักแสดงแนวขอบร่องน้ำในร่องน้ำบ้านดอน	4.1.1	2	1	-	-	2,080,000	-	กรมเจ้าท่า/ สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขา สุราษฎร์ธานี

บัญชีรายการชุดโครงการ				งบประมาณดำเนินการ				หน่วยดำเนินการ
โครงการ	กลยุทธ์	แหล่ง งบประมาณ	ผล ผลิต	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558	พ.ศ. 2559	พ.ศ. 2560	
8. โครงการขยายช่อง จราจรผิวแอสฟัลต์ตี กคอนกรีตจาก 4 ช่อง จราจร เป็น 8 ช่อง จราจร จากจังหวัด ชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช พัทลุง (ระยะทางรวม 383 กิโลเมตร)	4.1.1	2	1	-	-	6,300,000,000	-	กรมทางหลวง กระทรวงคมนาคม/ สำนักงานแขวงการ ทางสุราษฎร์ธานี
9. โครงการปรับปรุงถนน เลียบริมชายทะเล สายสิชล-ท่าศาลา จังหวัด นครศรีธรรมราช (ระยะทาง 18 กิโลเมตร)	4.1.1	2	1	-	-	45,000,000	-	กรมทางหลวง ชนบท
10. โครงการก่อสร้างถนน ประตูเมืองฝั่งทิศ ตะวันตก ปากพุนนารุ เชื่อมนครศรีธรรมราช	4.1.1	2	1	-	-	105,000,000	-	กรมทางหลวง ชนบท/สำนักงาน ทางหลวงชนบท จังหวัด นครศรีธรรมราช
11. โครงการก่อสร้างถนน เลียบริมทางรถไฟ นครศรีธรรมราช (ตอนที่ 2)	4.1.1	2	1	-	-	70,000,000	-	กรมทางหลวง ชนบท/สำนักงาน ทางหลวงชนบท จังหวัด นครศรีธรรมราช

สรุปโครงการตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย 4 ปี (พ.ศ. 2557 - 2560) ฉบับทบทวน

ประเด็นยุทธศาสตร์	ผลผลิต	พ.ศ. 2557		พ.ศ. 2558		พ.ศ. 2559		พ.ศ. 2560	
		จำนวน โครงการ	งบประมาณ (ล้านบาท)	จำนวน โครงการ	งบประมาณ (ล้านบาท)	จำนวน โครงการ	งบประมาณ (ล้านบาท)	จำนวน โครงการ	งบประมาณ (ล้านบาท)
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 : การบริหารจัดการ เพื่อเพิ่มมูลค่าพืช เศรษฐกิจยางพารา และปาล์มน้ำมัน	1.1 โครงการของจังหวัด	3	84,274,800	3	94,440,600	4	303,900,000	-	-
	1.2 โครงการที่ขอรับการสนับสนุน กระทรวง กรม	-	-	-	-	-	-	-	-
	1.3 โครงการที่ขอรับการสนับสนุน จากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	-	-	-	-	-	-	-	-
	1.4 โครงการที่ขอรับการสนับสนุน จากภาคเอกชน ชุมชน (ถ้ามี)	-	-	-	-	-	-	-	-
	รวม	3	84,274,800	3	94,440,600	4	303,900,000	-	-
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 : การพัฒนาการ ท่องเที่ยวนานาชาติ บนฐานทรัพยากรและ เอกลักษณ์ของพื้นที่	2.1 โครงการของจังหวัด	3	59,833,000	3	58,311,000	14	397,603,000	-	-
	2.2 โครงการที่ขอรับการสนับสนุน กระทรวง กรม	-	-	-	-	2	344,000,000	-	-
	2.3 โครงการที่ขอรับการสนับสนุน จากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	-	-	-	-	-	-	-	-
	2.4 โครงการที่ขอรับการสนับสนุน จากภาคเอกชน ชุมชน (ถ้ามี)	-	-	-	-	-	-	-	-
	รวม	3	59,833,000	3	58,311,000	16	741,603,000	-	-

ประเด็นยุทธศาสตร์	ผลผลิต	พ.ศ. 2557		พ.ศ. 2558		พ.ศ. 2559		พ.ศ. 2560	
		จำนวน โครงการ	งบประมาณ (ล้านบาท)	จำนวน โครงการ	งบประมาณ (ล้านบาท)	จำนวน โครงการ	งบประมาณ (ล้านบาท)	จำนวน โครงการ	งบประมาณ (ล้านบาท)
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 : การพัฒนาสินค้า เกษตรให้ปลอดภัย และมีศักยภาพในการ ส่งออก	3.1 โครงการของจังหวัด	-	-	-	-	2	23,500,000	-	-
	3.2 โครงการที่ขอรับการสนับสนุน กระทรวง กรม	-	-	-	-	1	45,822,400	-	-
	3.3 โครงการที่ขอรับการสนับสนุน จากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	-	-	-	-	-	-	-	-
	3.4 โครงการที่ขอรับการสนับสนุน จากภาคเอกชน ชุมชน (ถ้ามี)	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม		-	-	-	-	3	69,322,400	-	-
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 : การพัฒนาโครงสร้าง พื้นฐานทางคมนาคม ขนส่งและระบบโลจิสติกส์ให้รองรับ การค้า การลงทุน การท่องเที่ยว การเกษตร และการ พัฒนาคุณภาพชีวิต	4.1 โครงการของจังหวัด	1	48,000,000	1	48,000,000	5	181,746,000	1	48,960,000
	4.2 โครงการที่ขอรับการสนับสนุน กระทรวง กรม	-	-	-	-	6	6,532,080,000	-	-
	4.3 โครงการที่ขอรับการสนับสนุน จากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	-	-	-	-	-	-	-	-
	4.4 โครงการที่ขอรับการสนับสนุน จากภาคเอกชน ชุมชน (ถ้ามี)	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม		1	48,000,000	1	48,000,000	11	6,713,826,000	1	48,960,000
รวมทั้งสิ้น		7	192,107,800	7	200,751,600	34	7,828,651,400	1	48,960,000

ภาคผนวก

รายการตรวจสอบการดำเนินการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัด
และกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. ๒๕๕๑
กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

การดำเนินการ	ดำเนินการ แล้ว	ไม่ได้ ดำเนินการ
๑) นำข้อมูลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นในจังหวัดของจังหวัด ทุกจังหวัดในกลุ่มจังหวัดไปประกอบการจัดทำแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด ตามที่ ก. น.จ. กำหนด	✓	
๒) จัดประชุมหารือร่วมกันระหว่างหัวหน้าส่วนราชการที่มีสถานที่ตั้งทำการอยู่ใน จังหวัด ทุกจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ไม่วาจะเป็นราชการบริหารส่วนภูมิภาคหรือ ราชการบริหารส่วนกลางและผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมดใน จังหวัด รวมทั้ง ผู้แทนภาคประชาสังคม และผู้แทนภาคธุรกิจเอกชน เพื่อรับฟัง ความคิดเห็น เกี่ยวกับแผนพัฒนาจังหวัดตามมาตรา ๕๓/๑ แห่ง พระราชบัญญัติ ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ และมาตรา ๑๙ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๔ แห่ง พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการ บริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. ๒๕๕๑	✓	
๓) การประชุมของ ก.บ.จ. เพื่อจัดทำและเห็นชอบแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดตาม พระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. ๒๕๕๑ และหลักเกณฑ์ และวิธีการที่ ก.น.จ. กำหนด	✓	

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ข้อความดังกล่าวข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ ทั้งนี้ได้แนบรายงานการ
ประชุมคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.บ.จ.) มาพร้อมนี้ด้วย

(ลงชื่อ).....

(นายฉัตรป้อง ฉัตรภูติ)

ผู้ว่าราชการจังหวัดสุราษฎร์ธานี /หัวหน้ากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

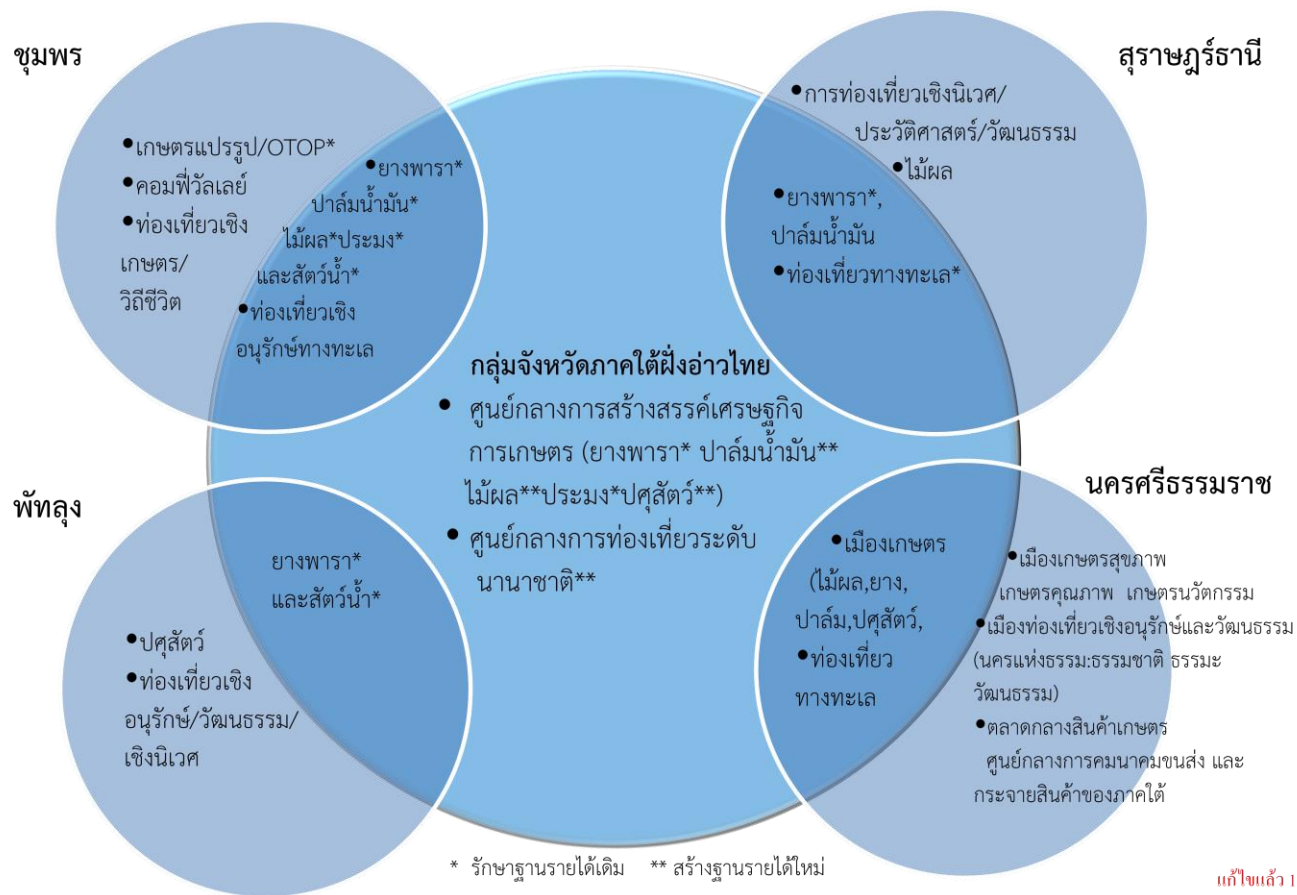
หมายเหตุ ให้จังหวัดที่เป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัดเป็นผู้จัดทำ

สรุปผลการทบทวนแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

หัวข้อ	เดิม	ผลการทบทวน	เหตุผลของการเปลี่ยนแปลง
วิสัยทัศน์	“ศูนย์กลางการสร้างสรรค์เศรษฐกิจการเกษตรและการท่องเที่ยวระดับนานาชาติ บนฐานรากของชุมชนที่เข้มแข็ง”	“ศูนย์กลางการสร้างสรรค์เศรษฐกิจการเกษตรและการท่องเที่ยวระดับนานาชาติ บนฐานรากของชุมชนที่เข้มแข็ง”	-
เป้าประสงค์รวม	1. เป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปพืชเศรษฐกิจยางพาราและปาล์มน้ำมันของประเทศที่มีศักยภาพเพื่อการแข่งขันทางเศรษฐกิจระดับโลก 2. เป็นศูนย์กลางท่องเที่ยวที่หลากหลาย เติบโตบนฐานการอนุรักษ์ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับนานาชาติเชิงสร้างสรรค์ 3. ผลผลิตการเกษตรของกลุ่มจังหวัดมีคุณภาพต่อการบริโภคและการส่งออก 4. ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี ระบบสารสนเทศที่ทันสมัย ระบบการจัดการชุมชนมีความเข้มแข็งบนฐานปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่เมืองสีเขียวอย่างยั่งยืน 5. การคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์ของกลุ่มจังหวัดสามารถรองรับการค้า การลงทุน การท่องเที่ยวการเกษตร และการพัฒนาคุณภาพชีวิต	1. พืชเศรษฐกิจยางพาราและปาล์มน้ำมันมีศักยภาพในการแข่งขันและสร้างมูลค่าเพิ่ม แก่ระบบเศรษฐกิจ 2. การท่องเที่ยวได้รับพัฒนาบนฐานทรัพยากรที่หลากหลายให้มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ 3. สินค้าเกษตรปลอดภัยต่อการบริโภคและมีศักยภาพในการส่งออก 4. การคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์ของกลุ่มจังหวัดสามารถรองรับการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว การเกษตร และการพัฒนาคุณภาพชีวิต	1) ปรับข้อความให้มีความกระชับขึ้น 2) เป้าประสงค์ที่ 2 การท่องเที่ยวเน้นเป้าหมายของการใช้ทรัพยากรและการพัฒนาเมืองเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว

หัวข้อ	เดิม	ผลการทบทวน	เหตุผลของการเปลี่ยนแปลง
ประเด็นยุทธศาสตร์	1. การผลิต แปรรูป และการบริหารจัดการพืชเศรษฐกิจ ยางพารา และปาล์มน้ำมันที่มีคุณภาพรองรับอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการเกษตรและการส่งออก 2. พัฒนาสู่การเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวระดับนานาชาติเชิงสร้างสรรค์ 3. พัฒนาการเกษตรที่มีศักยภาพในพื้นที่ที่มีความเข้มแข็ง (ไม้ผล, ประมง) 4. การพัฒนาสู่เมืองสีเขียว ชุมชนเข้มแข็ง มั่นคง มั่งคั่ง อย่างยั่งยืน 5. พัฒนา โครงสร้างพื้นฐานทางคมนาคมและโลจิสติกส์	1. การบริหารจัดการเพื่อเพิ่มมูลค่าพืชเศรษฐกิจ ยางพาราและ ปาล์มน้ำมัน 2. การพัฒนาการท่องเที่ยว นานาชาติบนฐานทรัพยากรและเอกลักษณ์ของพื้นที่ 3. การพัฒนาสินค้าเกษตร ให้ปลอดภัยและมีศักยภาพในการส่งออก 4. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางคมนาคมขนส่ง และระบบโลจิสติกส์ ให้รองรับการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว การเกษตร และการพัฒนาคุณภาพชีวิต	1) ปรับข้อความให้กระชับขึ้น 2) ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 ปรับเปลี่ยนโดยมีเป้าหมายในการพัฒนาดังนี้ - ใช้หลากหลายของทรัพยากรธรรมชาติ สร้างเอกลักษณ์ในการท่องเที่ยว - บริหารทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อส่งเสริมและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและชุมชน - ส่งเสริมกิจกรรม ประเพณีและสินค้า OTOP เพื่อสร้างจุดเด่นทางการท่องเที่ยว - ลดความเสี่ยงและความเสียหายจากก๊าซพิษในแหล่งท่องเที่ยว ดังนั้น จึงตัดประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 เดิมออก
ตำแหน่งการพัฒนา (Positioning)	1. ศูนย์กลางการสร้างสรรค์ เศรษฐกิจ การเกษตร (ยางพารา* ปาล์มน้ำมัน** ไม้ผล** และประมง*) 2. ศูนย์กลางการท่องเที่ยวระดับนานาชาติ**	1. ศูนย์กลางการสร้างสรรค์ เศรษฐกิจ การเกษตร (ยางพารา* ปาล์มน้ำมัน** ไม้ผล** ประมง* ปศุสัตว์**) 2. ศูนย์กลางการท่องเที่ยวระดับนานาชาติ**	ปศุสัตว์เป็นสินค้าเกษตรที่กลุ่มจังหวัดฯ ส่งเสริมให้เป็นฐานรายได้ใหม่

การกำหนดตำแหน่งจุดยืนทางยุทธศาสตร์ (Positioning) ของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
ตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด 4 ปี (พ.ศ. 2557 - 2560) โดยเน้นเฉพาะเรื่องสำคัญทางด้านเศรษฐกิจและสร้างรายได้
วิสัยทัศน์ “ศูนย์กลางการสร้างสรรค์เศรษฐกิจการเกษตรและการท่องเที่ยวระดับนานาชาติ บนฐานรากของชุมชนที่เข้มแข็ง”

แก้ไขแล้ว 17/12/57

